

Sodrásban 2011

Sodrásban 2011

*Amatőr költők
antológiája
2011*

2011

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borítógrafika: Benyusz Csilla

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://www.iropult.hu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://portal.verslista.hu>)

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK3

ÍRÁSAINK:

ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES.....	10
BALATINCZ MIKLÓS.....	11
BAZSÓ ÉVA ANDREA (KORIN).....	12
BERZE TÜNDE	13
BIHARY ZSOLTNÉ	19
BODÓ CSIBA GIZELLA.....	23
BOGA BÁLINT DR.	26
BOR ERIKA	27
BUDAI ISTVÁN	30
CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET	32
CSOMA GÁBOR	33
ELEK KATALIN	35
ERŐS TÍMEA	38
FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ).....	39
GERE IRÉN.....	41

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA (GAMBIA).....	46
GÓSI VALI.....	58
GYÖRKE SERES KLÁRA	60
HAJDU MÁRIA	62
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)	64
HORVÁT GÁBOR.....	71
HORVÁTH JENŐNÉ	72
HORVÁTHNÉ GERGELY EDIT	76
JÓSZAY MAGDOLNA	78
KAMARÁS KLÁRA.....	81
KAUER CSILLA MÁRIA.....	82
KELLŐS ÉVA	85
KESZY-HARMATH DÁNIEL	88
KIARA CROFT.....	93
KISS CSILLA	104
KONDRA KATALIN.....	107

KOVÁCS ANNA	108
KULCSÁR MÁTÉ	110
LÁZÁR NELLI	111
MAYER ZSÓ	117
MÁTÉ LÁSZLÓ	123
MILBIK JÓZSEF	131
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	135
MOLNÁR SZILVIA (APHRODITE)	136
MÓRICZ ESZTER	137
NAGY IBOLYA	138
NÉMETI-VAS KATALIN	144
NÉMETI ZOLTÁN	145
P. BORBÉLY KATALIN	146
RÉVÉSZ ISTVÁN	149
SCHVALM RÓZSA	155
SZABÓ EDIT IRMA	156

SZABÓ GITTA	157
SZABÓ KILA MARGIT	159
SZABÓNÉ HORVÁTH ANNA.....	161
SZEPESI ZSUZSANNA	166
TAKÁCS ÁRPÁD	167
URBIN ANDREA	171
VALKÓCZINÉ KATALIN	172
VILCSEK ADRIENNE.....	174
VIRÁG BALÁZS FACE.....	175
VÖRÖS BERNADETT	178
 <u>GRAFIKÁINK, FESTMÉNYEINK:</u>	
BENYUSZ CSILLA: SODRÁSBAN	BORÍTÓ
FENYVESI EDIT: HÉTVÉGE	31
FENYVESI EDIT: MEGÚJULÁS.....	57
FENYVESI EDIT: SODRÁS	80
GÁRDONYI ZSUZSANNA: ...SZŰK ITT	103
PIPEI BORBÁLA: FORGÁS.....	122

TOLDINÉ HORVÁTH ILDIKÓ: ELMÉLYÜLÉS148

TOLDINÉ HORVÁTH ILDIKÓ: ÖRVÉNY180

BEMUTATKOZUNK.....181

Trásaink

ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES

Nyári nap

Csillan a víztükörben a nap,
mert éppen most a hajnal hasad.
Harmatcsepp csöppen le a füről,
hamar felszárad - nagy hőség jön.
Virágok még nem kókadoznak,
a fák utolsó nyújtózkodnak.

Lassan a reggel is felébred,
letörli már a sötétséget.
Libben a szellő - végigsöpör,
hull egy falevél, s messze röpül.
Lopakodva perzsel a meleg,
lepke suttyomban árnyat keres.

Lagymatag liba lassan lépked,
egy tócsát keres de eltéved.
Délután jön s minden kitikkad,
kell egy zápor - az ember izzad.
Nekiindul mégis a rétnek,
jártában ő magába réved.

Gondolkodik az idő múlásán,
este lesz, mire odaér talán.
Virágbimbók csendben begubóznak,
falevelek halkan elalszanak.
A rét csendesen elpilled ma már,
a mezőn mostantól csak tücsök jár.

Könnyű szél

Honnan ez a vándorló, gyötrő fájdalom, mi kínoz,
s a könnyű szél mindegyre közelebb visz el a sírhoz.
Halkan, puhán száll szavam szerte szét a sivatagban,
ez marad hát meg belőlem örökre, halhatatlan...

BALATINCZ MIKLÓS

Funerallies

Mikor az éjszakának mélykék ege
láthatatlanul omlott át az ólmos sötétségbe,
és a csillagtalan ég nem pettyezte
a haldokló tónak víztükrét,
akkor kezdődött
szerelmünknek gyilkos ütközete.

Testünket a nyári éj jeges érintése
lúdbőrrel át meg át átszötte,
és hetéra arcát gúnyos állarc fedte
mikor a kéj mámorától csillogó pillantását,
sápadt Hold arcomra vetette.

A vágytól remegve hulltam térdre előtte,
mert sötét boszorkány létében
csak a soha be nem teljesülő csókokat szerette,
és állarcom a földre kezem hiába ejtette,
mert a beteljesülés kapujában
testemet e démon kivetette.

Így száguldottam utána a végtelen időben,
a sötét viharban, a halott erdő termekben,
mert szirén hangja az éjszakában csalogatón remegett,
és gyémánt ajkainak meggy derengésében
a nevetés fel-felfeslett.
De akkor már tudtam
hogy az enyém soha nem lehet,
lefeküdtem hát
nedves avar ágyba temetve testemet,
mit a Halál nekem
aznap éjjel már megvetett,
és hagytam míg a meddő vágy
engem porrá égetett.

BAZSÓ ÉVA ANDREA (KORIN)

Emlék – képek

Elszorult szívvel lépkedsz a régi úton,
keresed gyermekkori éned halvány képeit

az öreg ház, a vén diófa már rég nem áll itt
új lakótelep épült a helyén.

De te csak mész, tovább lázas igyekezettel
szemed előtt filmként peregnek emlékeid

a valóság képe mögött megelevenedve
minden szépség, mit egy kisgyerek szíve bír.

Az öreg ház

A falon, képek sorakoznak
sárgás - fakón őrzik
a régi emlékeket

a szobában óraketyegés,
töri a csendet, hűen mutatva
a múltó perceket.

A hátsó konyhában, öreg nénike
főzi ebédjét, lába alatt
kiscicája kuncsorog

s az udvaron, Bodri hever háza
hűvösében.
Öreg már - csak a postás jöttére
ugrik és csahol.

BERZE TÜNDE

Hibáink

*nemo sine vitii nascitur...

Horatius

Fellobbantják mécsünket,
kínok közt megszületünk.

Oly szépnek s tisztának tűnik
ilyenkor még az életünk,
boldog tudatlanság,
mi árad körülöttünk.

Pislákoló élet-lángunk
óvjuk rút szelektől,
s hamis falainkat díszbe öltöztetve
hazudunk a világnak,
még végérvényesen felnövünk.

Hazudunk éjjel-nappal,
még magunk is elhiszük.
Megfestjük karneválunk,
játsszuk a boldog bolondot,
hordjuk, hordjuk cifra ruhánk,
de egyre nő rajta az elindult hasadás;

végül őszbe borult hajunk,
tépázzák nyomunkba ért viharok,
de elszakadt ruhánk már nem véd,
nem takarja határtalan szennyünk.
Mázolt arcunk mossa eső-könnyünk.

Egykor fellobbant mécsünk ellobban,
s kínok közt mi is vele halunk.

**nemo sine vitii nascitur... - senki nem születik hibák nélkül,
senki sincs hiba nélkül...*

Várlak

A távolságról

Végtelen vízben fürdetik arcukat
a Holddal ébredő csillagok,
oly messze vagy,
köztünk táncolnak szertelen hullámok,
úgy ringanak, mint gondolataim,
mikor feléd libbennek bárány-felhő ágyon.

Mond, miért halkítjuk el énekünk,
miért nem hallhatják mások is?
Úgy szabadon engedném hangom,
hagy feszítse ki mind a feneketlen hullámot,
s váljon erős híddá hitem,
melyen hozzád lépdelhettek,
anélkül, hogy a mélybe vesznék.

Bejártam már a sivatagot,
szárazra aszalt lelkemnek most,
csak nyugodt oázist keresek,
hol háborítatlanul szólhat dalom,
hallhatják a mosolygó csillagok,
felkaphatják a hozzád szálló felhők,
s talán egyszer eljössz majd,
át a határtalan vízen,
át az izzó homok dűnéken.

Csúcson

Menni, menni,
keresni az elérhetetlent,
feladni nem lehet,
hisz' hajt a remény,
hív a végtelen,
keresni az ősit,
mindenek felett álló titkokat.

Izzó lélekkel,
olthatatlan szomjjal,
vágyaktól lüktető szívvel,
baktatni bérceken,
izzadság cseppeket hullajtva,
öszönnel bordák közt,
taposni az áthatolhatatlant.

Mennyi ögyelgő élet poroszkál,
csak úgy tántorog a megszokotton,
haladni előre képtelen,
béklyóba kötik haszontalan percek,
mert kinyújtani kezét a végtelen felé
karámok közé szorított értelmével képtelen,
s nem hiszi, hogy mily lélegzetelállító,
állni a csúcson, nézni a határtalant,
vállal érinteni a tündöklő csillagokat.

Reggeli erdő

Hús lombok árnya alatt piheg a reggel,
s az ébredező Nap felgyújtja alvó tüzét.
Álmodozva bejárja végtelen birodalmát,
hol égig nőnek repedt törzsű vénülő fák,
s karjukkal belemarkolnak a felhőkbe,
magukra húzva őket, megfürdetik arcukat.

Gyöngycseppek hullanak szerte a földre,
mintha sírna minden lombban ezer levél,
hogy mit siratnak, már maguk sem tudják,
hisz' annyszor elhaladt alattuk az időszakér,
feledték, mikor, mit vitt magával útjára.

Most még harmatos kéjben úsznak a füvek,
s csendesen bólogatva dőlnek az ágak,
de valami rémület hallgat a mély csendben,
valami rettenet oson a fogyó árnyak között,
lombok alatt mezítelen vállal fejszések járnak.

Skorpió hava

(in memoriam november 20.)

Vérben ébred a hajnal,
amint sugarával az égbe döf,
a horizontra lépő Nap.
Kemény fagyba hal az éj leple,
s szikráival föld göröngyeibe mar,
a novemberi zimankó lehelete.

Reszkető szívemen gyűlnek az évek,
s egyre nehezebb batyuval megrakva,
cammog az elmúlás hona felé.
Vas-port szórva hajamra,
köszönget felém a jeges Tél,
emlékezés ajtaját csapkodva.

Mennyi mosoly, mennyi ölelés,
mely feneketlen tóba veszett,
s mellém ült az embertelenség.
Gondolataim gyártják a kint,
kigyúlnak, mint az éji csillagok,
s alattuk egy ember vacog.

Mikor fáradt vagyok

Mikor fáradt vagyok, mellém ülnek a lombok,
hallgatom, hogyan, s mit dalolászik a madárpár.
Elnézegetem amint fűszálak közt hangya bókász,
s csendesen körém nőnek a megnyúlt esti árnyak.
Széllel dúdoló a Naphoz búsan szóló altatódalát,
szememmel segítek megfesteni az alkonyi ég alját.
Foszladozó álmaimmal fejem alatt aludni vágyom,
s magamra húzom lágyan ringó felhők paplanját.

Kavics

Honnan jöttél,
s majd hová mész?
Hátad fújja hideg szél,
vagy égeti nap heve,
tovarúgnak, elgurulsz,
néha másik kavicshoz szorulsz,
s megint tépnek viharok,
utad állják,
hát másfelé gurulsz.

Azt hiszed magányod egyedi,
pedig az élet szele,
sok, sok kavicsát
pont ugyanígy görgeti,
hol hátára veszi,
hol mély gödörbe löki.

Bár merre lódít a következő rúgás,
tudod, fájni fog,
de azt is, hogy múlni tud,
hisz új hajnalra ébred a reggel,
s dalolsz újult szívvel,
hátadon hegedő sebeddel.

Hamis illúzió

Éhes percek vad szüleménye,
cifrába öltözött ábránd,
a reményt himbáló délibáb,
bennünk élő, fejre állt világ,
nincs oly csoda, mi bele ne férne.

Magas hegyeket mászunk,
úgy áhítjuk mézédes gyümölcsét,
nyakig merülünk, vágyunk tavába,
s hogy mi veszett a végtelen árba,
nem engedi látni választott rabságunk.

Illúzióink kéjjel kínálja magát,
s csak harapjuk, mint Éva az almát,
de mikor felcsillan az ismeret,
halkan sírdogálunk a szitáló csendben,
átölelve lelkünk fázós magányát.

Múlandóság

Az elmúlásról

A múlandóság oly valóságos,
törékeny létünk nem értjük,
holnapunk csupán csak reméljük,
szebb lesz a dal, kékebb az ég,
lelkünkben olthatatlan a vágy,
holnap után is boldogan éljünk még.

Pedig egyszer mind fény leszünk,
s a végtelenben súlytalan lebegünk,
akkor már mosolyogva nézzük,
a többi fénytelen, hogyan didereg,
mert összebújni soha nem mernek,
oly büszke mind, de belül nagyon félnek.

BIHARY ZSOLTNÉ

Pipacsszedés

Soha nem szedtem. Pedig a szinte érzékelhetetlen szellőfuvalatokra is meg-meglíbbenő friss, tiszta vérfoltokra emlékeztető áttetszően selymes fényű szirmok azt hiszem minden virágkedvelőt arra csábítanának, birtokoljon néhány szálát szobája díszéül. Ez egyben válasz is lehet a *Mi volt előbb kérdésre*. Az irodalom? Az arany betűs puha sötétpiros fedelű vékony füzetecske Tompa Mihály virágregéivel? Vagy a természet? A már hét-nyolc évesen járt tizen-kilométernyi túrák a Budai-hegyek, a Pilis mesék háttéréül megélt csúcsai, lankái között? A sarjadjó vetések, kaszálatlan rétek harsogó zöldjét tarkító piros, lilás, kék pöttyök-foltok?

Minden bizonnyal Tompa Mihály. Az ő, büntetésből egyetlen napi pompázás után báli díszruháját hullajtó kis virágkomornája fogta le a kezem, valahányszor leszakítottam volna. *Minek? Másnapra úgysem marad semmi belőle.*

Pedig a nyár-küszöbi természetben annyi virított, hogy még apám sem tiltakozott volna, ha akár egy egész ölnyt viszek is haza.

Ez a *Minek? Másnapra úgysem marad semmi belőle* aztán áthagyományozódott bennem a tulipánra is. Kizárólag a felszíni, vizuális, külső hasonlóság okán.

Uramisten! Lelkünk mennyi de mennyi tartalma kavarog így a tudat alatt, előítéletek szövetét szöve magunk és a világ közé! Hiszen a látható alaki hasonlóságon túl semmi egyéb okom nincs a vágott tulipán tartós pompázásában kételkedni. Ráadásul kilestem. Igen. Képes voltam, úgy tizenéves fejjel, este-reggel meglátogatni egy, a Toldy Ferenc utca grundjai egyikén virító jól beazonosítható pipacs-szálat, csak hogy megbizonyosodjam: nem egynapi teremtménye a Teremtőnek. Ettől Tompa Mihály és az ő virágregéinek a nimbusza mit sem halványodott bennem. És az a tudat alatt kavargó *Nem viszek*

haza tulipánt sem. Minek? Másnapra úgysem maradna belőle semmi.

A szürke kötött sapka

Bizonytalan ízléssel öltözködött, de takarékoságának köszönhetően egyénien, és barátnői jó tanácsainak hála, nem is ízléstelenül. Húsz-harminc éves holmikat halászott elő fiókok, szekrények, kartondobozok mélyéről a legváratlanabb pillanatokban, és még váratlanabb módon társította őket egymással.

Azt a vastag szürke kötött sapkát például Gábor fia születésének évében vásárolta.

Akkoriban még borzasztóan szégyellte, hogy az élet praktikusabb oldalát szelő ösvényeken bizonytalanul mozog, és mindig, mindenütt az ellenkezőjét igyekezett bizonyítani.

Ez a botor vágy szülte addigi élete talán legotrombább hazugságát is.

- Nézd, mit kötöttem magamnak – mutatta naiv dicsekvéssel a szürke, vastag sapkát Icának, minden kézimunkák nagy mestereinek.

- Hol kezdted el? Mutasd! Én is kötnék ilyen magamnak! – csapott le a gyanú legcsekélyebb jele nélkül, és már fordította is ki az ominózus ruhadarabot. Annak visszáján meg ott sikoltott valamennyi gyárilag készült holmi fehérén árulkodó névjegye, a mosási-vasalási útmutatás.

Hiába. Az asszony úgy negyvennégy évig többnyire nagyvonalún szórta az életét. Bár tulajdonképpen maga sem tudta, a sors büntetésének, vagy ajándékának tartsa-e ezt a tulajdonságát.

Talán annak a pillanatnak a mardosó szégyene kényszerítette, hogy évről-évre előhúzza, sőt a fejére is húzza az egyre bolyhosabb, divatja-múlt vastag szürke sapkát.

Azon a napon gyalog bandukolt lefelé tanítás után a hólatyakos Fillér utcán a Moszkva tér irányába. Másodszor orzott így magának és a magányos elmélkedésnek húsz percet. De

ezúttal szüntelenül belopakodott valami hópohely módjára szállongó zavaró foszlány a gondolatai közé.

- A sapkám! Hol van a sapkám?!

Lehullott, valami a földre esett, ahogy oldaltáskáját a tanári szobában a vállára vetette... Ám sietős nagyvonalúságában nem tudatosította.

- Érdekes. Mintha a sors minden szürkét lekívánna rólam az utóbbi időben. Azt hiszem, az ilyen pillanatokat nevezik megvilágosodásnak. Ebbe a húsz éves szürke hasított bőr kabátba is rendre belecsimpaszkodik kilincs, faág, idegen szatyor.

Szürke: Érdektelenség, magány, tehetetlenség.

Tavaszcím

Apám szenvedélyes természetjáró volt. Hat-hét évesen nyolctizenkét kilométeres túrákkal teltek a vasárnapjaink, később még hosszabbakkal. Akkoriban még nem volt szabad szombat.

Az első kirándulás év után izgatott örömmel vártam a folytatást.

Így február vége tájt vállunkra vettük a hátizsákot, és nosza... A Moszkva térről induló 56-os villamos Hűvös völgyi végállomásánál szálltunk le. Átvágtunk a Nagyréten, aztán csak turistáknak jelzett utacskákon-ösvényeken felkapaszkodtunk a János hegyi kilátóhoz.

Itt előkerült az elemózsia. Fejenként dupla félkarajnyi szendvics, alma, pohárka langyos tea.. Termoszból.

- Igazi turista nem terheli a gyomrát-szívét.

Egyébként is puritán módon étkezett. No nem mintha megvetette volna az ízletes fogásokat

De...

– Mindig egy falattal előbb tedd le az evőeszközt, mintsem túl jóllakottnak érezd magad.

Erre tanított, és maga is ehhez tartotta magát.

Negyven évvel később értettem meg igazán a tanítása hasznát. Hosszú kihagyás után akkor kezdtem el ismét intenzíven mozogni. Ha kocogás közben frissítettem, nehezebben szedtem a lábamat. De hát ez tulajdonképpen már egy másik történet.

Most az a hét-nyolc esztendőös lányka a János hegy északi oldalán ereszkedik lefelé. Szeme gyönyörköve szánkázik az olvadozó hófoltokat átdöfő halvány zöld dárdácskák látványán. Szőnyegként borítják a hegyoldalt. Érdekes, soha eszébe nem jutott arra gondolni, kedves, gyenge növénykéek miért is bújtatnak ki ilyen korán. A kemény földet áttörő életerejüket csodálta. Testközelből . És csodálja, bár mostanában már inkább elvontan, ma is.

Akkoriban még nem volt tilos szedni ezekből a gyűszűnyi-fehér-harangocska-fejű évelő növényekből.

Mi minden évben két kis csokorral tértünk haza. Apám idealistán mérsékelt volt. És javíthatatlanul naiv.

Emlékszem, jóval később, - már középiskolás voltam – a Vérmezőn átvágva a „mindenki képességei szerint fog tenni a közjóért és szüksége szerint fog részesülni belőle” kommunista alapelveiről beszélgettünk. Engem valamiért a „bundaelosztás” foglalkoztatott. :D

- És ha valaki mégis kettővel jön majd ki az áruházból?

- Megteheti. De nem lesz rá igénye.

Március hűvösét az aranyeső és mimóza napfény melege fedteti.

Előbbi újabb, időskori szenvedély. Nem emlékszem, mikor, hol, hogyan fogant. Csak arra, évről-évre egyre irracionálisabb vonzalmat éreznek az érzékeim e citromlepke szírmű élénk-sárga bokor iránt. Tetszik. Csak úgy. Igazán. Számomra a valódi szépség. A birtoklás szándéka, tehát érdek nélkül. „Szép az, ami érdek nélkül tetszik.” Ahogy azt én még régen tanultam. Soha, sem szívem, sem legtitkosabb gondolataim mélyén nem kísértett meg a vágy letörni vagy piacon megvásárolni és hazavinni akár egyetlen ágacskát is belőle.

Ő ott van otthon, a Sziget, a parkok bárki számára nyitott világában. Csak azzal nem osztja meg szecessziósan indázó ágai és milliónyi virága bujaságát, aki érzéketlen az ilyesfajta szépségre.

BODÓ CSIBA GIZELLA

Fegyver és galamb

(részlet a készülő perui útinaplóból)

Dél előtt értünk Limába. A belváros főterén sétáltunk. A katedrális súlyos, faragott ajtaját csodálva fotóztam éppen, amikor szóltak, hogy háromnegyed-tizenkettőkor az Elnöki Palota előtt zenés - parádés őrsváltás van minden nap, érjünk hát vissza ezen érdekesség megtekintésére.

Az Elnöki Palota mellett vágunk át egyébként is az úton, hogy megnézzük a nevezetes Posta épületét, - filmet is kell vennem, futott át a gondolat agyamon, - miközben a várost keresztűlszelő, gyérvízű folyó partjára értünk.

A palota hátsó oldalánál páncél-autó állt. Vegyes érzelmekkel néztem, majd tekintetem felkúszott a rusztikus épület falain. A magasban az oszlopok tetején „madár-szobrokat” látok. Hosszan nézem a nagy szárnyasokat, amikor az egyik megmozdul, megemeli, kitarja jókora szárnyát. Ez volt hát furcsa, hiszen élő „szobrok” ezek.

Kicsivel később egy másik is megemelkedik.

Az Elnöki Palota tetején Peru nemzeti madarai a kondorkeselyűk üldögélnek - nyugtázom. Jelképes - jelkép.

Vissza indulunk a térre, hogy tanúi legyünk az őrsváltás ritusának, vagy műsorának.

A palota előtt három-négy méternyi távolságra egymástól épp elfoglalják helyüket a rendfenntartó katonák. Acél-sisak, acél-szürke egyenruha, kezükben marokra fogva a fegyver.

A velem szemben álló katona kerek-, olajos bőrű indián-arcából domború, élénk, minden rezdülésre figyelő... „kondor-szem” villog. Az arc mégis mintha enyhén mosolyogna. A kissé távolabb álló katona úgy vélem nem indián a szókés haj a fehér bőr legalábbis nem erre utal, inkább zsoldos katonának nézem, kökemény tekintettel pásztázza a terepet. A magas vaskerítés mögött megkezdődik a parádé: a hatalmas rézkürtöket dobpergés kísérte, az aranyszín vállrojtokon s a hangszereken örvendeni kezd másodpercekre az amúgy mozdulat-

lan szürke-fény. A parádé a kerítésen belül zajlik, a tér kíváncsi, bábész tömege a kerítésen kívül vigyázó, enyhe terpeszállásban lecövekelt katonákkal szemben áll. Tekintetük valahol az első sorok mögött fürkész, a „bármikor történhet valami” figyelmével, s azzal a tudattal, hogy a Palota és a tér tömege között csak ők vigyáznak.

Hallgatjuk a parádé kellemes zenéjét, - szinte táncolni volna kedvünk, - szabad? kérdezem nevetve utastársam.

De az egész mégis nagyon komoly, sem a ködszín-levegő, sem a hangulat nem oldott.

S akkor a két katona közé, a szürke betonra, mint egy kamikáze alászáll egy galamb. Megtorpan egyetlen másodpercre, majd határozott, „katonás léptekkel” elindul, közeledik a kondor-tekintetű katona felé.

Közelébe érve, szinte egyvonalban a katonával, ő is megveti lábait és szembenéz a téren állókkal.

Lassan veszem elő újra a fényképezőgépet, hogy el ne riaszszam e béke-jelképet.

A katona és a galamb mozdulatlan, míg elkattan masinám gombja. Megörökitettem a perui-katonát fegyverével, s a mellette álló galambot. Fegyver és galamb.

Ekkor egy másik galamb is érkezik a katona másik oldalára.

Fegyverek és galambok!

Este és a reggel

Alkonyodott, tompán sírtak

A sámándobok.

Gerincemen az idő kopog, elhallgattak

A sámándobok.

Hajnalodott,

sárga rigó dallamozott.

Nap tűz-gömbje felragyogott,

Sárgarigó elhallgatott.

Sivatagban

Honnan indult a könnyű szél,
mi simogat puhán,
honnan a vándorló vágyódás,
mély csendű, sivatagi éjszakán?

Kihalt minden beduinsátor,
egy kóbor kutya koncot keres,
a csillagok fejemhez érnek,
itt nem ismerik a fény-szennyeket.

Az esti tűz bágyadtan leégett,
hagyta elszállni a sülő hús szagot,
A Wady Ram homoktengerében
mélyre süppedtek a lábnyomok.

Reggelre sápadt, sárga fény kelt,
s egy lomhán vonuló tevekaraván,
indul ringatózva a „sivatag-hajója”
nyelvlógató pihenés után.

Érett kalász és a zsemle színe,
mint mesefilmhez kopott díszletek,
minden egybe olvadt, mint a
színes ködbe vesző, markáns kőhegyek.

A sivatag rózsája köszirmot bont,
tövis nélkül nő, s nem vérszínű,
zátárba mártott kenyér,
illatos teák, s a saláta keserű.

Itt nem kínoz szédült rohanás,
végtelen békében vagyok,
Itt az idő csak éjszaka és nappal
Sóvárgón vágyom máris
amit itt hagyok!

BOGA BÁLINT DR.

Öreg fa a Gellérthegy oldalán

Göcsörtös kérgeden
Durva repedések.
Törzsed is meghajlott,
Torlódnak a rések.

Sok vihar vonult át
Ágaid közt hajdan,
Törtek is, hulltak is,
Hol zajjal, hol halkán.

Árván maradt ágak
Ég felé merednek,
Örök hitben élnek,
Hitében a Rendnek.

Bölcs lettél, öreg fa,
Sokat láttál *innen*,
Csatákat, rohamot,
Öregbített minden.

Láttad a Dunának
Hullámát dagadni,
Embereket baljós
Eszmékbe ragadni.

Bölcs lettél, öreg fa,
De vajon hitedhez
Jön-e friss hajtás még,
S lombot ad-e még ez?

BOR ERIKA

Írás

Éjjel rád tör, mint valami fenyegető veszedelem. Fülön ragad, kiteszít az ágyadból, kinyitja veled az irkát, s csak úgy kívánczik bele a sok gondolat. Ujjaidat táncba hívja tollad, s te keringőzöl a szavakkal, miközben papírra kerülnek gondolataid. Mondanád, hogy stop, próbálnál megálljt parancsolni keznednek, de az egyre gyorsabban serceg a finom papírlap felett. Ezt az őrtítő folyamatot hívják úgy, hogy ÍRÁS.

Átlátszóvá válva

Ahhoz, hogy részese légy életemnek, először érzéseimet kell megismerned. Félek, de kockáztatok, és vállalom az átlátszóságot, hogy életem részévé válj. Kulcsot adok magamhoz, mellyel bármikor bejöhetsz, s láthatod legértékesebb ajándékom, mit adtam neked: önmagamat.

Távolság

Egy kisfiú kergetett egy fehér lepkét a réten át. Amikor a gyermekhez közel került, nem találta olyan érdekesnek a repülő csodát, de amint a lepke magasabbra szállt, a kicsi fájdalommas vágyat érzett a közelsége iránt. Valahogy így működik az ember is. Ami elérhető vagy könnyen megszerezhető, nem olyan fontos számunkra, de amint megnő a távolság, érzékeljük az egész fontosságát...

Búcsúzás

Időnként csak külső szemlélőként veszek részt mások életében. Ott volt például Ő, aki hasonlított egy számomra kedves emberre. Kezdetben nem szólt hozzám – soha, sehol sem.

Majd úgy hozta a sors, hogy ki kellett nyitnia magas falakkal körülvett életének kapuit. Nem volt jó, ez az „első” találkozás és a visszautasítás.

Én nem ismertem őt, csak a magas falakat láttam körülötte. S Ő sem engem, hiszen zárva voltak a kapuk. Én nyitottam volna, de két alkalommal is becsukta orrom előtt a kinyílt ajtókat.

Hasonló karakterek voltunk, ezért nem tudtam kezelni ezt az élethelyzetet. Figyeltem őt hosszú hónapokon át, de csak egy zárkózott, szótlan, mosoly nélküli emberként láttam magam előtt.

Egykor én is ilyen voltam – gondoltam, aztán jött valaki, és megtanított újra nevetni. Mosolyra kellene nevelnem! – mert két ember között a legrövidebb út egy mosolyon át vezet.

Egy szép napon elérkezett a búcsú pillanata. A falak leomlottak, az ajtók kinyíltak, és ölelésbe torkollottak.

Finnországban

„...a finom, előkelő csend a nép lelkéből árad.”

(Bognár Cecil)

Messzi, északi tájra kalauzol téged gyermeked szívem tolla, egy amatőr író gondolata. Oly távoli helyre viszlek, kedves olvasóm, hol ezer tó felett még éjjel is ragyog a nap, hol az ég kékje mindig mosolyt csal a zöldes víz tükrére, hol fenyőerdők között bolyongva nyugalomra lel hontalan szíved, s hol minden léptedet követi a barátságos finn szeretet.

Több ezer tó, fenyő- és nyírfaerdővel tarkított, sok szép lát-nivaló kísér téged utadon. A fák ágai közt kacérkodó nap nancsos fénye olykor megsimogatja arcodat, s te nevetve nézel sugarai közé. A madarak könnyed nyári dallamot énekelnek szívednek, miközben tiszta fenyőillatú levegő áramlik szét a tüdődben. Mindenhol pozitív energiát érzel, könnyedséget a

derű elegyével. Általuk erőre kapsz, és úgy érzed, hogy egymagadban is képes lennél elbánni a világ összes bújával-bajával.

Egy hely, ahol büszkén ejtheted ki, hogy magyar vagy, mert amint megtudják, honnan sodort hozzájuk az élet, szívük megnyílik, szemük csillogóvá válik, s ajkuk mosolyra fakad.

Dolgos, kitartó népről beszélek, kikkel talán együtt vándoroltunk közösen a múlt rejtekén. Szeretik a természet-közeliséget, az isten háta mögötti zavartalan egyedülletet, máskor pedig együtt ünnepelnek, és példaértékű, ahogy ÉL-NEK!

Egyszerű, halk szavú, szeretnivaló nemzet. Kedves emberek. Vendégszeretők. Egyszerűségük viselkedésükön, életükön és öltözetükön is hűen tükröződik.

Szemükből árad valamiféle megmagyarázhatatlan csend és nyugalom. Barátokra leltem, ami igen mélyről, a „közös” múltból fakad. Mindig mosolyogtak, amikor egy-egy beszélgetés kapcsán előkerült a finnugor eredet.

Akármerre jártam, utamon barátságos finnek köszöntöttek, integettek, és én csak nevettem és nevettem. Újra megtanultam pozitívan látni a dolgokat – nekik köszönhetően.

Itt leltem nyugalomra, és itt öleltek magukhoz mélységes szeretettel és tisztelettel minden egyes búcsú alkalmával a finn kezek. Én ilyenkor mindig mondtam valami szép gondolatot a tanároknak, barátoknak és az osztálytársaknak, kik életem részévé váltak egy szemeszteren át.

Még mindig a varázslatos élmények hatása alatt állok. Leírhatatlan. Kevés hozzá a szó.

A repülőn még egy utolsó pillantást vetettem a távolodó finn tavakra, miközben egy könnycsepp gördült végig arcomon.

Minä rakastan sinua. Näkemiin Suomi!

BUDAI ISTVÁN

Eleki temető 2009

Itt körben a sok-sok virág
egy-egy szárba szökkent szeretet.
Ez egy nyugalmat nyert világ,
hol nem játszik már szerepet,

hogyan életedben ki voltál,
gazdag, vagy szörnyen szegény,
sírod most templom és oltár,
sorsod egy végéhez ért regény.

Ahol nyugszol, jelzi egy kereszt
és egy rendbe hozott sírhalom.
Múltad többé el nem ereszt,
megtelepszik a hantokon.

Gyermekkorom

Kalászingató, dús tájak fölött
tündöklőn tiszta, de gyér örömök.

Furcsa

Furcsa, ha egy ember egymaga
játssza a Forsyte Sagát
s ha a törpe magnólia
mamutfenyőnek képzelet magát.

FENYVESI EDIT: HÉTVÉGE

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Hideg sarló

A Hold, az éles hideg sarló, aranyló nyárba vág sebet,
felidézve a hegesedő, göröngyös, tüskés völgyeket.
Sebzett lábam beforratlan, a fájdalom mély nyomot hagyott,
bíbor kötésén nyugosznak elmúlt emlékü holnapok.
A Hold, az éles hideg sarló, aranyló nyárba vág sebet,
cserbenhagyva a csillagokat, egyedül uralja az eget.

Meggörbült percek

Honnan jöttem, s hová tartok?
Megannyi kérdés gyötör.
Kínoz a tudat, hogy
tudattalan megyek el.
S bár nem könnyű a teher,
mégis cipelem múltam.
Botladoznak lépteim
puha, hideg homokban,
mit könnyű szél egyenget.
Sivatagi vándor vagyok,
s csak vonszolom előre testem,
előttem csalfa délibáb, gyalogezred
vagyok egymagam.
Szomjúság gyötör, elesetten
mégis haladok, s alakatlan
álmodat bányásznak agyamból
a meggörbült percek.
Felettem keselyű repked,
s kettéreped a vérbefúlt égbolt.
Feltűnik egy kék színű szalag,
ami felemel, vagy megfojt.

CSOMA GÁBOR

Oximoron

A felismerés szunnyad még,
hogy egy helyben rohanok,
ellentmondok én magamnak,
sikoltozó csendem vagyok.

Ha forró hó palástot teremt,
hús üveggolyóba zár a világ,
az érték nekem mily mást jelent,
a keserű is lehet vidám.

A szerelem is gyöngyvirág volt,
ám a brácsa szomorút játszik,
én élek tovább hű árulódként,
de már a hiányod sem hiányzik.

Beletörődöm, nem kiáltok,
s ha lelkem nem is oximoron,
a dallamok némán zúgnak bennem
magányos, szelíd hajnalokon.

Üres szív

Üresen hagyom én a szívem,
oda ne jöjjön be senki sem,
nem akarom, hogy öleljen,
hadd éljem magam az életem.

Nem fáj, hogyha üres, kihalt,
csak a magány madár fészkel itt,
a csalódás messze elkerül, hisz
a semmiből nincs kivenni mit.

Magam előtt futok

Kopott ruháimban futok magam előtt,
mint mohos pallók alatt a rohanó patak,
kínzó emlékeim utol ne érjenek,
jövendő álmaim meg ne találjanak...

Kócos kapcsolatban

Nyújtózkodnak
a fények felénk,
ahogy megszületik
nekünk a reggel,
állig betakarva
vagyunk éppen,
az összekuszált
szerelemmel.

Honnan vagy te,
és hol jövök én,
már nem is tudni,
meddig érünk,
kapaszkodom,
és te is belém,
markoljuk még
kötélünk.

Kócos kapcsolatban
most itt ketten,
mint a jegenyefa
erdők állunk,
s ahogy a mindig
borzas szelek,
mi is csak a
fésülésre várunk.

ELEK KATALIN

A jóslat

Lefelé menet a hegyről mélyen elgondolkodott. A késő nyár illata betöltötte a domboldalt, meztelen lábát a száraz fűvek végigkarcolták. Meleg nyár volt, az estékre is maradt belőle.

Léptei nyomán szöcskék, bogarak ugráltak szerteszét. Máskor órákon át is elnézte, hogy kavarodik fel a természet, s mint terem újra rend és nyugalom, amint eltávolodott. Megbolygatta a természet békéjét. Nem szándékosan, csak mert megjelent.

Az ő békéje is megbolydult, amikor megjelent a hadvezér. Tudta, hogy jönni fog. Talán a szöcskék is érzik a veszély közeledtét. Nem futhatott el. Egyszer már megtette, időt nyert. Nem sokat ért az idővel, ugyanúgy nem tudta mit tegyen, mint akkor. Annak idején még épp, hogy csak elkezdett emberi sorokkal törődni. Nem is tudta, hogy mit tesz, csak hagyta, hogy jöjjenek, beszéljenek. Aztán választ vártak. Mielőtt megszólalt volna, az igaz válaszokat kimondták ők maguk. Szinte mindig kimondták, csak épp nem vették észre. Nem rakták össze a szavakat, a mozdulatokat, az elharapott félmondatokat, a tekintetekben rejtőző titkokat. Valahogy értett hozzá, hogy összerakja, hogy meghalljon és meglásson minden szót, rezdülést, pillantást. Tanácsait komolyan vették, s mert ők mondták ki magukról, igaz volt, működött. Lassan híressé vált. Egyre többen jöttek, hogy jóslatot kérjenek. De akkor már nem tudott figyelni. A jóslatok nem működtek. Ha nem fogadott valakit, rossz hírért keltették. Ezért is vonult vissza, távol a világtól, ebbe az elzárt paradicsomba. Aki nagyon akarta, itt is megtalálta. Leültette őket, nála laktak, ameddig a kérdés kívánta, és lassan megkerült a válasz. Ha néha nem tudta, bevallotta. Az illető csalódott volt, de valamit mégis tanult, hallott, amíg a kérdésein gondolkodott. Üres kézzel nem ment el senki. Csak annyit kért, hogy legyenek csendben, figyeljenek magukra, és a házat megtöltötték a gondolatok, melyek aztán beköltöztek az emberek szívébe, és ő szavakká formálta őket.

A hadvezér nem hallgatott. Az erőszak jegyében jött el hozzá. Csend helyett duhajkodás és hangoskodás verte fel a házat. Maga is a hegyekbe menekült. Azt mondta, azért, hogy a válasszon gondolkodjon, valójában a helyzet elől menekült.

A hadvezér nem volt tekintettel senkire és semmire. Haderejét, pereputtyát magával hozta, halállal fenyegette az életet. Amikor nem akarta beengedni, tüzet gyújtott. A tűz körbevette a házat, nem volt menekvés. Amikor még nagyon régen megkeverte a hadvezér, akkor a hátsó ajtón szökött el. Akkor még egyedül jött, a várakozást megunva, a szobáját összetörve, ösz-szezúzva távozott. A haragja akkora volt, mint most. A támogatottsága kevesebb. Kire haragudott? Az életre. Ezért kellett előle menekülni. Bár ez a menekülés csak időt hozott, a kérdést, az igazi nagy kérdést nem oldotta meg.

A jósnő megborzosongott. Nemcsak az esti szellőt érezte, hanem a halál leheletét. Nem tudta tovább elkerülni a végzetét, ennyi volt. Érdekes, hogy fél a haláltól, ő, aki a ráción túli erők közt érzi igazán otthon magát. Mégis fél, mert nem tudja, ez nemcsak az élőknek jár-e, mert nem tudja, milyen utat kell bejárnia. De ezt ismeri és szereti. Talán túlságosan is. De hát lehet-e nem szeretni a napfelkeltét, a madarak énekét, a szellő simogatását, az esőcseppeket, a féltő, óvó, aggódó, szeretni és szenvedni tudó emberi szíveket. A fákat, a virágokat, az állatokat. Szerette a világon túli világot is. A nyugalomát, a csendjét, a végtelen képzeteket, leírhatatlan érzéseket. Mégis félt, mert ember volt ő is. Emberi szíve megremegett.

A hadvezér azért jött, hogy jóslatot kérjen. Amerre járt, pusztulás, sírás, felégetett föld járt a nyomában. S ő többet akart, még több halált, még nagyobb hatalmat. Azt jött megtudakolni, sikeres lesz-e legújabb vállalkozása, hogyan hódíthat és igazhat le újabb földeket. Miért kért ehhez jóslatot? Mert ő is félt, mert belül, legbelül érezte, hogy nem jó, amit tesz, hogy mindez bosszúért, vezeklésért kiált. Hallani akarta, hogy nincs így. A saját hangja nem volt elég, a követőie sem, a leigázottak félelemből mondták. De ha egy jósnő mondja, s főképp, ha ez a jósnő...

Mit mondhatott volna. Itt nem volt gondolat, itt tett és vér volt. Ha tovább folytatod, minden vércsepp visszahull reád. Ez volt az igazi jóslat. Ha kimondja, meghal, és meghalnak mások is. Ha nem mondja ki, mások akkor is meghalnak. Ő életben marad, újra időt nyer, de vajon belül nem hal-e meg akkor is. Ha félelem költözik a szívébe, hogyan hallja meg a többiek szívének énekét. A saját énekét sem hallja többé. Mire leért a hegyről, már tudta a választ. Kimondta.

A szavakat csend követte. Dermesztő csend, hallgatás. A meleg nyári estében megfagyott a levegő. Aztán izzott, az égő ház megmaradt parazsa megidézte a poklokat. A csendes, békés tájon felforrt a levegő, a szöcskék is megégték, nem állt helyre a rend, hiába ment el a hadvezér. Bárhol járt ezután, a jóslat követte, lassan beteljesítette magát.

A ház helyén új fű nőtt, új szöcskék jöttek, új szelek. A domboldal őrizte a jósnő lába nyomát. Aki arra járt, azt mesélte, hallotta a hangját. Valami megszólalt a szívében, egy ősi hang, egy csendes, mély, szomorúan vidám hangulat. Sokan járnak azóta is a házhoz, a romokhoz. Virágokkal van tele a föld. Ha a jósnő valahol a ráción túl látja őket, talán azt gondolja, jól döntött. Szavak nélkül küld igaz jóslatokat.

Kötésben

Kitárt mélységben,
indák ölelésében,
delejezett kétségben.
Láttalak ...

Kezem kötözve.
Szájam betömve.
Lelkem bebörtönözve.
Létezett

Kezemet nyújtottam,
feléd fordultam,
némán kiáltottam.

Kezem lefogva.
Hangom torzulva.
Nem érthettél.

Roppanó varázslat,
töredező árnyak
rabsága megigéz.

Láttam, hogy elhaladsz.
Azt is, hogy megtorpansz.
Suhanó árnyékok
maradt velem.

ERŐS TÍMEA

Egy látomás éjjel

A Duna hajjain Napnak megcsillanó fénye
Vezet vissza éjnek idejére.
Egy gyönyörű látomás kísért engem,
Te, csak te vagy az én mindenem.

Mikor megjelenysz, szikrázó szemeidben kigyúl a láng,
S eltűnsz, mint a ködbe burkolt fák.
Ez a látomás kísért minden éjjel,
És nem akarom elfeledni, amint rám nézel.

De jön a nappal, s téged el kell engedjelek,
Hogy éjjel újra láthassalak téged.
Nappal szenvedek, mert nem láthatlak, csak éjjel,
S éjszaka meg csak egy látomás vagy, de értem.

Értem vagy, mire mindig vártam,
De ez szertefoszlik szemem láttára.
Mert elérhetetlen vagy számomra, s mégis ott vagy mellettem,
De hiszem, hogy még együtt leszünk egyszer.

Utolsó ébredés

A tükröződő Tiszán, a fények játékát nézve,
Megboldogult anyám emlékét idézve
Tép szét a hajnali harangszó,
Hisz itt van már, itt a végső szó.

A végső tekintet, mi még bennem él,
Szerető gyermek szívében mindvégig él.
S hallgat ezer szóval és bajjal,
Végső, ez a végső nappal.

FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ)

Tiszta szemmel...

Az életünk várakozások sorozata. Menekülünk fájdalomainktól, de, sajnos, a hegek örökre szívünkben maradnak. Segítő kezek nyúlnak felénk, vagy ellöknek, eltaszítanak. Bizonytalanul járjuk kanyargós utunkat – lassan vagy sietve. Messze tévelygünk, vagy határozottan lépdelünk; szárnyalunk vagy könnyezünk. Tudjuk sokszor, hogy nincs tovább, de szívünkbe reményt ad az új nap. Az útjelzők iránya sem egyértelmű. Árnyék és fény kísér bennünket. Örömet, bánatot is ingat a mérleg, de utunkon végig kell mennünk. A sors ösvényén célba is kell érünk. Mindez könnyebb, ha van, aki fogja a kezünk, és szerető ujjak törlik le könnyeinket. Sok-sok apró kőből rakjuk le alapunkat, és ezekből a kövekből építkezünk egy életen át.

végig az ösvényen
szomjunkat oltva,
vagy mindig szomjazva,
vissza-visszatekintve,
néha visszafordulva,
magasba szárnyalva,
vagy a földön csúszva,
bánatunkban fuldokolva,
a széllal szállva,
minden pillanatunkkal,
míg szívünk dobban:
járjuk sorsunk útjait

Mosolyodban az élet...

a te mosolyodban keresem a világot
az éjszakára ráterülő fátyol nyugalmaát
az emlékek szívem mélyére néznek
álmokat adva s életemen végigkísérve

Szavakba font élet

repülő madarak hasítják az eget
szél fújja vitorlázó szárnyaikat
szilvakék szemed ragyog rám
remegek érted miattad élek
a vágyak útján járom a végtelent
napestig utánad szárnyal a lelkem
megmártózik szívem a szeretetben
életem melódiáiddal múlik el
az álmok mélyére nem láthatok
az emlékek kúsznak arcod helyére
versekbe, szavakba fonom életem

Végtelen idő...

Időt kellene adni a felejtésre,
hogy a fájdalom végre enyhüljön bennem.
Egyre nő köztünk a végtelen idő,
már csak az álmok hoznak találkozást.
Az emlékek, melyek veled voltak valók,
rég fájdalmas ösvénnyé váltak.
Egyszer majd csendesesen elmúlik minden,
s a szemek könnyesen búcsút intenek.

Levélhúrokon...

a horizont alatt
lágy dallamok szállnak
a lombok között,
levélhúrokon susog a szél
a bíbor alkony
mélyké ezüstbe hull
az álmok dallamát
dúdolja fülünkbe az éj

GERE IRÉN

Játszom

játszom:
pöttyös a labda.
mint a vérem,
piros az alapja,
és hófehér
a pöttye
(akár a lelkem)
játszom:
röpül a gömb,
elkapom most is,
mint régen...
mosolyom fodrozza
az utat végig
az éig...
játszom:
őszinte gyermek,
az vagyok
(csodák hordozója)
nem bánthatnak
a NAGYOK!
játszom:
ugye, hagyod?
én sem bántok
senkit ...
csak
játszom...

Ezredforduló - levél Radnótinak

Oly korban éltem én e földön,
mikor az ember úgy elfajult,
hogy küzdelmes múltját feledve
inkább elhülyült, nem tanult,

csak bolyongott a hamis fénytengerben,
mint aki megvakult...

...

Igen, eljött az a kor,
mikor már a „lét a tét”,
és új „csillag születik”,
(csak úgy hirtelen a semmiből)
– és mindenki bedől!
az ezüst érem nem elég fényes,
és divatba jött az „édes négyes”...
Ebben a korban minden lépésünk'
a Nagy Testvér figyel,
és kinek még hite van, titkolja,
kinek nincs, hirdeti.
...most is több a koldus,
mint a királyfi, ...és a földet
még mindig háborúk dúlják,
mert még mindig több az ostoba,
gonosz, mint a bölcs, szelíd...
és még mindig rossz ez így!
Még most is Mammon az úr,
sőt most csak igazán!
Hát, ilyen ma, kétezer-tízben
a Te hazád, az én hazám...

Rejts el engem

Rejts el engem
tenyeredben,
kötényedben,
a zsebedben,
gyöngyeid közt
fiókodban,
szemeidben,
könnyeidben!

rejts el engem
a világtól!
rejts el engem
a szívedben!

Legújabb kor

hamis próféták
járják a Földet
– új kor, új ige –
és épp' azokat,
kik vágnak az
őszinte,
tiszta szóra,
veszik semmibe.
nem Isten igéjét
hirdetik,
ami kell:
elveszik, és
lépnek is tovább,
míg mi versengünk
becsapottan:
ki a hiszékenyebb,
ki az ostobább...

Ma

maszatoz az idő:
összemos jelent
és múltat
jövőt nem ígér
unottan sóprögeti
a tegnap szemetét
ilyenkor botlik
a szó is...

ázott avarként
csapódik bokánkhoz
a reménység

Játszunk...

Játszunk.
mesélőset,
szomorkásat,
nevetőset.
visszatekintünk
a múltba,
mint mély,
sötét kútba,
hova filléreket
dobtunk
reménykedve,
jövőt keresve.
játszunk
hazudósat,
múlt-tagadósat,
kiszínezőset,
megszépítőset
pironkodva,
szemlesütve,
lelkünk mélyén
mégis tudva,
mikor melyik
állomáson
nem szálltunk
fel épp' időben!
Szégyenünket
önmagunktól
is takarva
játszunk

bölcsét,
mindentudót,
jövőlátót,
igazmondót
érdek nélkül
is szeretőt,
elnyomott
világ-megváltót.

...
közben lelkünk,
mint mimóza
ma is, mint rég...
nem találunk
soha békét,
várunk, mint a
gyermek várja
tág szemmel
a mese végét...

Firkálok

Firkálok:
homokba, hóba,
párás üvegre,
firkálok egyre:
falra, szűz-fehér lapra,
fekete vagonok oldalára,
aszfaltra, iskolapadra.
Jeleket hagyok,
hiszen jönnek utánam!
olvasni tanulnak
könyvből, Bibliából,
szétszórt jelekből

...
Megtalálnak!

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA (GAMBIA)

Tiszavirágálom

Pislogó fényed elhalóban
szétterül a földön.
Szárnyad széle kifoszlottan
elernyed a rönkön.

Felszálltál, hogy szeretve légy,
elhagytad világod,
vándorúton örökkön élj,
szétáraszd varázsod.

Pislákoló szikra mellett,
napsugár tűzében,
táncra keltél, elszédültél
mámorod hevében.

S az öröklét nem adatott
neked sem, hisz látom:
holdsugárnak ölelése
csókol – halálágyon!

Csituló hiány

Sejtelmesen mosolyog a táj,
a hajnallal kel a napsugár.
A reggel virágokat bont,
de messzeség takarja a hont.

Emléked mélyen bennem él,
s tavasszal feloldást remél.
Hiányom már alig marad,
minden lépés feléd halad.

Ismeretlen lenne ez neked,
s nem értheted, én mit szenvedek?
De hogy mondjam másképp, hirtelen,
hogy honvágyam van most énnekem?

Csalfa rózsaszál

Egy aranyba hajló könnyű rózsaszál,
szél puha karjára meghálni leszáll.
Ringattatja testét, becézi a szelet,
neveti az estét, míg feje felszegett.

Lesi, jön-e vándor, kit meghódíthat ő,
kit szívéhez láncol e szépséges erő.
S megunva játékát, a tüzes kis virág
tövist mételyként az izzó vérbe márt.

S a tűz elalszik, ha végre célhoz ér.
Szegény, póre ember, még mindig remél!
De lépte nyomában csak a fagy marad,
mosolya helyébe lép a sivatag.

Van egy titkom...

Van egy titkom, és meglehet,
míg néztem fent a felleget,
el is feledtem csendesesen,
hogy titkomat elrejthetem.

S nem vette észre képzetem,
hogy megengedte énnekem,
elmondani a nagy csodát,
s elárultam a rózsafát,

mely bennem lassan megterem,
s tövissel karmol lelkemen.
De ha kinyílik a virág,
meglesheti a nagy világ,

s a csodás szírom-fergeteg,
mely szikrázza a színeket,
már nem csak nékem díszeleg,
betölti az egész teret...

Van egy titkom, s elképzelem,
míg elmerengek végtelen',
megtudjátok: a szeretet,
mi verni hagyja szívemet.

Pokoli szerelem

„Nem vagy enyém, míg magadé vagy!“
Köztünk nem engedhet fel a fagy.
Szíved elzárod önmagadba,
S nincs érzésed, mely másnak maradna.

Hitszegő lettél, becsaptál engem!
Rejteked mélyére csaltad lelkem.
Behúztál eme izzó pokolba,
Szörnyűlten néztem a jégoszoborra.

Vágyam láttad, s lábbal tiportad.
Álmom vártad, hogy kivihogjad.
Belém rúgtál, bár már elestem,
S naivan hitted, Te lehetsz vesztem.

Arcomba köpted gennyes nyálad,
S követelted, hogy veled háljak.
Karmokkal sebet szabtal szívembe,
Kezed nyújtottad felém epedve.

„Nem vagy enyém, míg magadé vagy?”
Kinek kellesz, hisz egyedül hagy
Kátrányszagú léted, a rothadó hús
És patkánymérgű véred, Belzebub!

Októberi hangulat

Ősz felé hajlik a táj,
elbújik a napsugár.
Nyugszanak dolgos kezek,
a természet elszendereg.

Fáradtan biccent a lomb,
tarkába borul a domb.
Bágyadtan szundít a rét,
tücsök nem játszik zenét.

Már napközben itt van a hold,
pírban fürdik az égbolt.
Csipkefátyol röppen szét,
köd lepi a földtekét.

S ha a fény még feldereng,
megbolydul a leszállt csend.
Az október hátra lép,
S áttetszik egy nyári kép!

Halottainknak

Egyszer a gyász szívünkben felszakad.
Fülünkbe csengnek elhangzott szavak.
Érezzük újra lelkük melegét,
S agyunkba mar, mily mulandó a lét.

A túlvilágból óv minket szemük.
S a szellő borzol, mint lehetünk.
Magjárt út szélén lépteik nyomán
enyhül a bánat, de marad a magány.

S lelkünk mélyén arcuk ránk nevet,
Magukhoz vonnak becéző kezek.
A gyász helyében örökfáklya gyúl,
Létünk mentén emlékvirág virul.

Tudomásul vettem...

Tudomásul vettem,
mást nem is tehettem,
csak mentem a hóban,
a fehér csillogóban.

Kötél vágta kezem,
húztalak nehezen.
Előttünk a hegyek,
rajtunk árgus szemek.

Levelek elhulltak,
madarak elbújtak.
Féltő kezek helyett
elfordult emberek.

Fél utat bejárva,
elmémet kitarva,
tudom, hova vezet
a kirakott kövezet.

Igaz létem látom,
nem téveszt meg álom:
Sorsom – az élet igája alatt –
a szánon mögöttem halad!

Csoda történt

(Liámnak)

Titokban költöztél belém,
megkötve létünk fonalát.
S érezve rezdülésedet
csak vártalak órákon át.

S legelső érintésedet
bosszankodva oldottam fel,
hisz eme meghitt perceket,
mint csodát, ünnepelni kell!

A szemed fénye átölelt,
arcodra kiült egy mosoly,
élted szeretni késztetett,
s elérted, hogy lelkembe hatolj.

S hiszem, Fiam, okos leszel,
akár egyetemi tanár.
Mindenkit boldoggá teszel,
ki szükségében rád talál!

Az idő senkire sem vár...

Az idő senkire sem vár,
s ha be is borult most a táj,
ne remélj a jövő nyárra,
most lépj ebbe a világba.

Ne nézz a múltba, most és itt
a jelen számít, nem a hit!
Kezesség nincs egy szebb világra,
öröklét e földet nem járja.

A legjobbat ne tartsd a végre,
hisz rájöhetsz, nincs, mi megérte
az önmegtartóztatást, s így
csak rettegve várhatod a halált!

Csak így

Tiltott éjszakán félhomályos árnyak
sötétség leplével karjaikba zárnak.
Sóhajba fúlva ejtik ki nevemet,
csak ujjhegyekkel érintik testemet.

Elfojtott lehelet pihen meg arcomon,
bűnnel telt ölelést érzek ágyékomon.
Kívánom, tartsanak elsuhanó szárnyak,
magukba zárjanak álombéli vágyak.

Csak így emeljél engem fel a mélyből,
Húzz magadhoz, kímélj meg a fénytől,
Éjfátyolba takard porhüvelyemet,
Csak így, csak így szeress, hogy szerethesselek!

Zavar

Hogyan is foglaljam érzésem szavakba,
Hiszen össze vagyok teljesen zavarva.
Szeretném érteni, mit akarsz elérni,
A gondolataimat próbálom felmérni.

Hosszú évek során parázslott egy remény,
Talán egyszer újra reád találok én.
S mikor lassan úgy hittem, ez a múltam része,
Újra elém léptél, s én ámultam e tényre.

Nehezen fogadtam el a régi érzést.
Sok éjszakán át vettem fel a kérdést:
Hogyan magyarázzam, mit jelent e kétely,
Miért nem feledtelek, hova visz e mótely?

Hogyan kívánhatom, hogy átöleld a testem,
Lelhetem örömöm egy tiltott révületben?
Miért vágyom arra, hogy megérintsd az arcom,
Hogy mámorba taszíts a buja Tisza-parton?

De én tudom, érzem, másként nem lehetett,
Mint, hogy tiéd legyek, s feledjem vétkemet.
Hisz a zavar, mely szerelmünk megidézte,
A létet jelentette ezt a percet megélve.

Kezed tapintása, mézbe fojtott méreg,
Szád érintése, önkívület, ígéret.
Csókod heveség, öleléseid fullaszt,
Lelkiismeretem nesztelenül gubbaszt.

Átadom a testem szerelmed hevének,
El merem feledni azt, ahogyan élek.
Hagyom érzékeim felfutni a csúcra,
Ez, amire vágytam, kívántam egyre, újra.

E tánc, mely felhevített, melyet megéltünk,
Melyben flörtöltünk, pörögtünk, reméltünk,
Mely titkos elégtétel, adatik a múltnak,
Mely oka, hogy életem megint feldúltad.

Néma ima

Forró nap hevében megborzongva fázom!
Gyilkosság, hazugság az úr e világon!
Fájdalom könnyei keserítik számat,
még a Megváltó sem hallja meg imámat!

Zene

Ha éget az út, melyet eddig bejártam,
Ha nem tudom, nyugalمام hol találjam,
Ha heves a sodrás, amelyben élek,
Ha vergődve magam elől kitérek,

Ha nem segít a fohász mélységbe nézve,
Ha lebegek a térben e szférából kilépve,
Ha gyötör a kétely, s nem találok választ,
Ha öntudatlanul agyam fegyvert táraz,

Ha lüktet a bánat, s könnyem bársony fátyol,
Ha keresve kutatok, s a bűn ebben nem gátol,
Ha émelygek a fénytől, s nem állhatok elébe,
Beburkolom önmagam sírboltos zenébe.

Csak hallgatom, s a dallam magával visz engem,
Elkápráztat az univerzum, melybe vezet reptem,
Csillagporos út felett üstökösön repülve
Bejárom a vágyaim magamba merülve.

Wofür der Dank?...

Wofür der Dank, wenn ich gerne liege
in deinen Armen, deshalb zu Dir fliege
auf den Flügeln, der vorstellbaren Träume
dich einzunehmen, dabei mich aufbäume
gegen die Welt, mich endlich fallen lasse
vergess' den Verdruss, erdrückende Masse
der düstr'en Gedanken, will nur bei Dir bleiben
mit Dir zusammen mein ganzes Ich entfalten
durch Deine Wärme, trink den Lebenstrank
sag wofür die Worte, wem gebührt der Dank?

Alles oder Nichts

Ich bin wie eine zeitlose Uhr ohne Dich,
wie ein Wald ohne Bäume, stummelhaft bin ich.
Bin unvollkommen, mein Dasein hat keinen Sinn.
Kann nur Ganz sein, wenn ich in Deiner Nähe bin.

Mich wegstehlen aus dem Leben, wie ein Traum.
Leicht sein wie der Wind, wie der Wolkensaum.
Dich sehen aus der Ferne, ohne Dich zu halten.
Dein Gesicht berühren, doch nicht bei Dir bleiben.

Dein Leben Dir lassen, nichts dabei zerstören,
Dir geben, was Du willst, Dich nicht zu betören.
Zurückhaltend, leise, geheimnisvoll und weit
Könnte für Dich werden, wenn es Dich befreit.

Und sanft, liebend, Deine Begierde erregend,
Sirenenhaft, heilend, Dein Leben bewegend.
Fordernd und gebend, sündhaft und verwegen,
Bleib ich für Dich, wenn dies ist Dein Begehren.

Verboten gut

Schmiege mich an Deinen Leib,
es dürfte gar nicht geben,
dass ich einfach bei Dir bleib´
ohne die Realität zu sehen.

Nimm Dich in die Arme
Sollt´ auf Abstand gehen,
doch dieser göttlichen Gabe
wie sollt´ ich mich verwehren.

Das Geheimnis zu wahren,
gibt mir Deine Wärme Mut.
Die Zwiespalt zu ertragen...
Es fühlt sich an: Verboten gut

Wonach ich mich sehne

Wenn ich Dich in meiner Nähe weiß,
Verstohlen seh' nach Dir, fordre keinen Preis.
Wenn ich vermute, dass ich Dir begegne,
Weiß ich wieder, wonach ich mich sehne.

Wenn ich Dich in meiner Nähe spüre,
Beschämend wünsche, dass ich Dich berühre.
Wenn ich vermute, dass ich Dich bald sehe,
Weiß ich wieder, wonach ich mich sehne.

Aussichtslos

Peripherie der Gefühle blendet uns mit Gaben
Wofür all die Wünsche, mehr können wir nicht haben
Blicke sagen manchmal mehr als tausende Worte
Es bleiben uns nur wenige gemeinsame Orte

Ich wünsch', ich wäre gar nicht da, wär' nicht auf der Erde
Flöge einfach weg von hier, berührten mich die Sterne
Als Licht in Deiner Nähe sein, könnte mir gefallen
Könnte immer bei Dir sein, wär' ich unbefangen

Bin ein Teil in dieser Welt, möcht' wo anders weilen
Es gibt keine Zeit für uns, wir können uns nicht teilen
Nur Sekunden bleiben pur aus der Stund' gestohlen
Jeden Moment genieß' ich stur, fühl' mich nicht verlogen

Ich werde gehn', Dich unberührt in mich aufnehmen
Werde nicht mehr bei Dir sein, mach alles ungeschehen
Seh' nicht Deine Augen an, werde mich abwenden
Werde einfach nicht mehr sein, unsre Qualen beenden!

FENYVESI EDIT: MEGÚJULÁS

GÓSI VALI

Édes teherként

Van, akin nem fog a démonok átka,
van, aki véres öklét üvöltve
néha az ártatlan felé rázza,
de öntudatlanul hanyatlik végül hátra,
könyörületől fényes szemek
tisztaságát látva, s szitok helyett
csöndes imára vált, ha kegyelem várja.
Gyengülő öklében enged a szorítás,
és megtörik átka.

Van, kit a mély bánat
nem roncsol széjjel,
arcán a béke
bölcs derűt érlel.
Van, kit a sírás sava sem
mérgez,
könnyei végül fényesre érnek,
s mint tenger „igazát”
a gyöngyhalászok,
föltett kincsként csiszolják
óvják, fény felé tereli
ő is a sorsát,
ég-adományként éli,
s mint Krisztus a keresztyét,
csendben cipeli minden terhét.

Anyák hordják így
magzatukat –
édes teherként –,
nem érzik súlyát.

„Lángot ki lehel?”

Ki dönti el – a színpaláston
feketébe vagy narancsba
mártson-e festő éledő ihletet,
és ki feszít majd műtermében
hótiszta vásznat, gyolcsára vágyat,
és ki kínál pórén, keze ügyébe
lágyan simító ecsetet?
Ki bújik szívedhez, melege vágyva,
„Lángot ki lehel deres ágra,”*
ha egyszer mind megfagyunk?

Ki mondja meg – ha meg lehet –,
hogymiről írjanak verseket
lángszívű költők, és könyörgő
imát szenvedőkért, hálaéneket
kegyelemért, és altatódalt majd
ki dalol? Estéenként ki lesz, ki átkarol
szelíden szendergő gyermeket?
Mondd, ki? – ha anyaként
te már soha nem teszed?

Talán a színes álmokon
minden vajúdó hajnalon
halál születik, ha felsír egy kisgyerek?
Nem, nem, az nem lehet!
Meghalni, eltűnni nyomtalan
a földi sorsból, haszontalan’
már soha, soha nem lehet
annak, ki élt, és adott is életet!

A halál talán csak állomás
létünkben, misztikus, nagy változás,
örök életünk nyomában nyíló
végtelen,
mindenség-adta szerelem.

* Nagy László: *Ki viszi át a szerelmet*

GYÖRKE SERES KLÁRA

Tücsökzene

Tücsökzenét hoz felém
A szürkülő alkonyi szél.
Virágot altat lágyan,
Ki tudja, miről mesél?
Egy rózsaszálról halk
Zizzenéssel lehull egy
Bársonylevél...

Hallgatom a tücsökzenét...
Felvillan gyermekkorom
S a régi mesék...
Anya hollóhaja csillan az estben,
Ujjai a húrokon játszanak
Önfeledten....
Ámultan hallgatjuk a dallamot,
És ártatlan gyermekként
Mesékről álmodunk...

A kis róka

Egyszer egy kis vörös róka kilopózott a vadonba, ahol addig nem járt soha. Azt hitte, hogy csodát látott, nem ismerte a világot. Rókalyukban aludt, játszott, most azonban ámult-bámult. Hatalmas fák, lombos ágak, nagylevelű bokros tájak. Ijedten nézdegélt körül, talpa a dús fűbe merült. Nap ragyogott fenn az égen, miről hallott már mesékben.

Ment, mendegélt a kis róka puha talpain osonva. Soká menve el is fáradt, éhes gyomra korgott párat. Kutatva valami eledelt, néhány bogyót megízlelt, de azt nyomban ki is köpte, keserű volt, nem ehet, így tovább ment keseregve.

Csak keringett, forgolódott, de nem találta a régi otthont. Lassan be is esteledett, rókafé kétségbeesett. Itt fog szomjan-étlen veszni, rókamama keresheti! A sötétben is félt nagyon. Ráhu-

hogott egy nagy bagoly. Nem értette a madárszót, a sárga szem rávillogott. Éjjel sem volt nyugalom! Furcsa zajok, rikoltások, nagytestű vadászó állatok, lobbanó fény, kiáltások. A kis róka csak reszketett. Hol az otthon? Merre menjek? Rókalyuktól messze-messze, végleg elfogyván ereje, lerogyott a fűszőnyegre, és egy bokor elrejtette.

Rókamama ébresztette... bundáját nyaldosta fényesre. Örömében hogy meglelte, szidás helyett megölelte, s kis rókáját hazavitte.

Csak addig ölelj...

Csak addig ölelj, míg szeretsz,
Szívemre hajthatod fejed.
Ölelj szerelemmel, vággyal,
Csak az irigy Hold meg ne lássa...

Második szonett

A szonett kedves műfajom.
Ábrándozom, míg leírom.
Lelkemben öröm tanyázik,
Szívemben őrzöm sokáig.

A szonett olyan, mint a gyöngy.
Ha vidám vagy, nyakadon pörög,
Bánatban színtelen, fakó,
Rímekbe fűzve csillogó.

A szonett kedves műfajom.
Ódáért, eposzért sem adom.
Békés a szívem, míg olvasom.

A szonettben szeretet él.
Reményről ... jóságról mesél
Hajnalban s míg leszáll az éj...

HAJDU MÁRIA

Karácsonyi ima

Nem vagyok hibátlan,
bűntelen sem, Atyám!
Mégis arra kérlek,
hallgasd meg az imám!
Hozzád száll majd lelkem
gyengéd ölelésre,
minden cselekedet
ítéleted kérve.

Nézd meg bárányaid!
Csürhe lett és farka!
Csak az ördög tudja,
mi velük a célja!
Saját vérük se szent,
nem tisztelnek semmit!
Hazudnak és csalnak,
tipornak mindenkit!
Maguk is pusztítják,
pedig szép az élet!
Mámorban élnek meg
azt a kevés szépet!

Ezért kérlek, Uram,
hallgasd meg fohászom,
gyermekeid vagyunk
e bűnös világon.

Hallgass meg, Istenem!
Mentsd meg ezt a népet!
Mutass nekik utat –
ugye, megígéred?

A lényeg

Mindegy, hogy az idő
vánszorog vagy vágat,
az elmúlt boldog órák
mind-mind nálad jártak.
Mindegy, hogy az óra
lassan jár vagy siet,
emléked az útra
mind magaddal viszed.
Mindegy, hogy az utad
mikor ér majd véget,
megváltották jegyed,
az utazás a lényeg.

Hóvihar

Suttog a szellő, majd úgy kiabál:
felnyög az erdő, és sírnak a fák!
Bömböl az ég is, jaj, fáj a hideg!
Könnyezik mégis, mert úgy didereg!
Hullik a földre, és jól betakar
dombot és völgyet e vad hóvihar.

Búcsúcsók

Őrt állnak az égen hunyorgó csillagok,
hideg, sötét éjben, kerek hold ránk ragyog.
Még pihen a lelkem, csendben álmodik
csókokkal testemen, karodban hajnalig.
Még nem ért el hozzám az első napsugár,
nem is nézett még rám a szobám ablakán.
Hajnalcsillag ragyog, indulnod kell, édes,
csak egy puha csókot, búcsúcsókot kérek.
Apró csókméz cseppen még pihenő számra,
lassan tovalebben az éjszaka fátyla.

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Az én Egyiptomom!

Történet szálai igen régre, a múlt századba nyúlnak vissza. Abba a békebeli időkbé, amikor még nevelőnök tanították a kor jeles embereinek gyerekeit a tudás rejtelseire. A legtöbb családnál megbecsült helyet foglaltak el, és igen megtisztelő érdemekben volt részük is.

Történt egyszer, hogy Garay gróf úr magához kérte lányait és a nevelőnőt, Herminát is egy évfárái beszélgetésre, hogy értékeljék az elmúlt év eseményeit és a lányok elért eredményeit. Kíváncsian hallgatta a beszámólót és a vizsgáztatást. Elismeréssel nyugtázta, milyen szép előremenetelt mutatott mind a két fruska. Angélika 17 éves, míg Leticia 15 éves lesz a nyáron. Mindketten francia és német nyelvből is szépen, folyékonyan társalogtak már. A gróf örömmel nyugtázta ezt, és ő is bekapcsolódott a társalgásba. Elégedetten vette tudomásul a beszámólót is. Annak rendje-módja szerint mértékkel dicsérte a lányokat és Herminát is. Garay gróf úr most Antónia grófnőt is bekérte. Örömmel közölte, hogy milyen szép eredményeket értek el a lányok. Egy kicsit ő maga is meglepődött ezen, mert nem hitte volna, hogy a lányai ilyen szorgalomról tesznek majd tanúbizonyságot.

Az egybegyűlt család előtt Garay gróf elővett egy borítékot, és átnyújtotta Herminának, akit alaposan zavarba is hozott. Félve nyitotta ki a borítékot. Olvasva a levelet nem hitt a szemének: egyiptomi utazásra szóló meghívást kapott ajándékba, a családdal együtt. Elpirult, nem találta a szavakat, szabadkozni próbált, de Garay gróf és családja nem engedett a dologból. Főleg Angélika és Leticia örült nagyon, hogy Hermina is velük tart a többhetes útra. Legbelül azért Hermina is repesett a boldogságtól. Egyik álma fog valóra válni. Eljött az ideje, s elkezdte tervezni a csodálatos utazást. Mennyi élmény várja majd őket! Alexandria, Kairó, a piramisok Gizában, Szfinx, az

Egyiptomi Múzeum, Luxor, a Királyok völgye, hajózás a Níluson, Galabaja, az arab világ megannyi rejtelmes titka. Ezeket útleírásokból már jól ismerte, most láthatóvá válhat számára is.

Nézegetem a múltnak e megsárgult fényképeit, egyszer csak egy fénykép kerül a kezembe. Jé, ez az én dédim itt, Hermina néni, aki a Piramis bejáratánál áll, és mosolygós arccal néz a kamerával szembe! Lám, az álmok folytatódnak.

Teltek-múltak az évek, és mit ad isten, a dédunoka – Adelheit – álmai is megvalósultak. Részese lett egy utazásnak, álmai-nak országába, Egyiptomba. Nem mondhatnám, hogy „micso-da véletlen!” Mindig hittem benne, hogy az én álmaim is való-ra válnak egyszer. Azok, amelyekről Hermina dédi mesélt nekem. Bízta benne, hogy egyszer én is a valóságban csodálhatom meg a mesés titkok rejtelmes, de igazi világát. Lázban égettem, alig vártam már a találkozást. Egy fantasztikus utazást tettem a mesés valóságba, Egyiptomba. Köszönöm, drága Hermina, hogy az álmaid szötte valóságon nőhettem fel. Gyerekként mesélted nekem számtalan élményedet. És köszönöm Egyiptomnak is, hogy tárt karokkal fogadott, és a gyerekkori álmaim képei végre megelevenedhettek.

Mély tisztelettel és alázattal jártuk végig a sok látnivalót, ahol Hermina, az én dédim is járt. Szívtuk magunkba letűnt koroknak titokzatos ízeit és illatát. Élveztük az egyiptomi nép vendégszeretetét és az arab kultúra számtalan elbűvölő szépségét.
SHUKRAM KETIR

Geisz Laci elköszönt

Megdermedt reggel
arcokon szomorúság
egy költő elment

örökbe hagyta
sok hétköznapi baját
tolla pihen már

Jegesmedvék örömtánca

Messze, ott fent a sötét északon,
ama hosszú, zord télnek idején
Jegesmedvék víg táncot roznak
a vastagon, befagyott tó jegén.

A medve család ünnepel éppen,
lazacot fogtak e kemény télben,
bocsok is tanulják csínját-bínját,
hogyan kapják el a lazac farkát,

vígan brummognak napsütésben,
örömtáncot jár a medve család,
jót lakmároznak mesés fogásból,
s jóllakottan térnek téli kuckóba.

Jön már a kikelet a téli északon,
bocsok még alusznak gondtalan,
álmodoznak téli jeges pamlagon,
mire jó tavasz, kinövik a bundát.

A Természet ébredése

hajnal dereng most
a gyöngyharmat mezőben
az éj szórta szét
ezüstjét rét mezején
arcát mossa titkon hold

eljött a reggel
horizonton kél a nap
vakít sugara
ezüstös mezőn csillog
gyöngye szerteszét gurult

már éled minden
felemelő hang fülnek
nyitnikék dalol
kikeletet üdvözöl
gyönyörű hangján

mennyi sejtelmes
újra ébredő világ
boldogan köszön
gúnyát cserél a tavasz
frisset lélegzik a föld

messze már a tél
rügyet csalt nap melege
virágzik barka
zsong az éledő határ
erdő-mező virágzik

tavalyi télnek
már csak emléke maradt
meggyötört világ
természet újra éled
és mosolygó emberek

sok ismeretlen
élvezi nap sugarát
most fényében fürdőzik
virágzó réten zsongás
aranyeső illatoz

magával ragad
kék orgona illata
elbódít május
ezer éledő jele
marad tavasz varázsa

Hullócsillag

forró éjszaka
búg, morajlik a tenger
szerelmem súgja

egyedül zenél
hosszú még a boldog nyár
parton sétálva

fent ragyog csillag
teliholdas éjszaka
kíséri léptünk

rohant nyári éj
égbolton hullócsillag
izzó fénycsóva

nesztelen oson
egyedül vágat vakon
egy más világba

gondúzó csendben
csillant fel múltó idő
boldog szerelem

felvillant egyet
köszönt eltűnt örökre
égboltnak útján

visszanézett rám
sötétség birodalma
csillagos égről

Körforgás

Versenyt futnak itt
már ősznek napjai
ama zord havas téllel.
Vágtázik kósza őszi szél
tűnő, vörös alkonyatban
a sok hulló falevéllel.
Lassan fogy el már
a finom indián nyár,
belefáradt az ádáz harcba.
Télnek már első jelei
kerítik hatalmukba
a megsárgult őszi tájat.

A fehér téli látképet
festi át most kikelet,
versenyre kél az új erővel,
tőrbe csalja a fehér telet.
Rászedi eszes fondorlattal
a zord fagyos hónapokat,
és újfent bearanyozza a
közelgő megújhodást,
az éledő új évszakot.

Most, mikor e nyárnak
hónapjai járnak az élen,
pipacs is virít parlagon
lépten-nyomon, halomba'
árokparton, poros mezőn,
ez idő tájt a finom, jó meleg
napok urai a késő ősznek,
majd eljő, s léssen újra az
jóságos öreg földünknek a
megszokott, örök körforgása.

Alanya

Minareteknek mesés világába
Csalogatott vágy Anatóliába
Türkizkék tengernek hús habjába
Szultánok Gül Baba letűnt korába
Egy vendégszerető Törökországba

Édes álom

Hova tűnt a szép elmúló nyár
tovaszállt idő s vándormadár
elmerengve itt egyedül már
s eltűnődöm milyen jövő vár

Csend suhan át nyári éjszaka
zúg-búg morajló tenger habja
Telihold fénye világít nyárba
üstökös száguld a másvilágba

izzó szerelem gyullad szívembe'
sárgult avar zizzen hull fa levele
súgva szokat izen ősznek hangja
egyedül mélázom esti homályba'

Beköszöntött november hava
elszállt nyár szerelem édes álma
kurta napok eljön a télnek világa
friss hó csillan a napsütötte tájba'

Szerelem hangja hív téli éjszaka
szólít e nyár s emléke édes álma
idő megszépíti boldogság vágyát
és óvja friss hótakaró föld álmát

HORVÁT GÁBOR

Epigon

*Gondolatok a Ghymes együttes
Szikraszemű című dala nyomán*

Akkoriban annyira természetesnek vettem a létét, hogy sosem beszéltem róla. Nem is gondoltam rá. Észre sem vettem, hogy egyre fogy. Aztán, mint minden, ez is túl későn kezdett hiányozni. Csak a döbbenet maradt, az üresség, amit maga után hagyott.

Azóta naponta hullik a forgács: a világ rendszeresen legyalulja a lelket. Minden darabkáját sírva rúgjuk egy gödörbe. Földet dobunk rá, így temetjük el.

És hogy mi vészett el? Nem tudom. Csak arról szólhatok, ami látszik a hiánya nyomán. Arról, hogy elveszett a teljesség. És nem virul a fényesség.

Nincs szikra, a szárnyak letörtek. Semmi sem száll az égbe.

Csalódott vallomás

Kezed csípőn,
szemed kérdőn
néz az értetlen semmibe.
Szép vagy.

Tán különös,
de szíved hűvös,
pedig örülnék, ha szeretne.
Esélytelen.

HORVÁTH JENŐNÉ

Elmúlás

Sírod felett néma csend honol.
A virághalmaz már megfagyott.
Karjaid' gúzsba rakták,
A két szemed' lezárták,
A szíved már nem dobog.
Örökös házádban
Békében, csendben lakol.

Állok e hantok előtt,
Az égre nézek,
Mintha felhők szárnyán
Várnék üzenetet.
De fejem felett csak
Vadlibák húznak
Északról délre. Új tavakra,
Új vizekre szállnak.

Érzik, hogy közeleg a tavasz,
Mely új életet, új magvakat fakaszt.
De a fa, az élet fája,
Mely ezer sebből vérzik,
Mit egy szörnyű vihar kettétört,
Hiába éri meg a kikelet hajnalát,
Nem sarjaszt új életet soha már.

Visszavágyom

Mily értéktelen sokaknak e szó,
Lelkemnek mégis oly sokat mondó.
Visszavágyom régi otthonomba,
Nádtetővel tarkított falumba.

Vágytam én egy nagyvilági útra,
Gazdagnak lenni, ez volt a dolog nyitja.
Nem tudtam, mit jelent majd nékem
Elhagyni, kicsi falum, téged.

Szomorúfűz! Együtt növekedtem véled,
Mégis könnyen búcsút vettem tőled.
Mint a vándormadár, útra kerekedtem,
Az igazi kincset örökre elvesztettem...

Hiába van most cifra palotám,
Jut eszembe öreg nagyapám,
Hosszú nyelvű pipáját tömködté,
Karikába' szállt a füst felette.

Kasza éle villant hegyoldalon,
A harmatos fű rendre borult,
Szénaboglya gyúlt belőle
Állatoknak telelőre.

Lent a völgyben gulya legelt,
Csibész kutyám vélem hevert,
De oly szép még nem volt este,
Mint akkor volt a naplemente.

Nem kellett, hogy valaki altasson,
Mégis édes volt a pihenés a szürke takarón,
Fekhetek most bársony nyoszolyán,
Szememből az álom tovaszáll...

Szemem könnyét megtörölöm,
Míg múltamat féltőn felidézem.
Gondolatban ott vagyok – mint régen –,
Tarka lepkét kergetek a vadvirágos réten.

Vaddisznó-lesen

Nyári alkony borul a tájra, zizeg körülöttünk a búzakaiász tábla. Az égen bárányfelhők fodroznak, és a domb alján épp most bukik le a nap. Imitt-amott egy pipacs zárja össze szirmát, a kék szarkaláb felénk fordítja sarkantyúját. Az erdő szélén a madarak hangos ricsajjal felreppennek, jelezve, hogy vad jár a közelben.

Én gyönyörködöm az est szépségében, a férjem pedig csak az erdőt látja, ahonnan a vadat a búzába várja. Egyszer csak galylyak reccsenése hallatszik, és az erdő szélén az első disznó megjelenik. Magamban számolom: egy, kettő, három... és ki tudja hány? A búza takarja a kisebb példányt. Majd mellettem meglepődve nézem az izgatott vadászt, aki már szinte a magáénak érzi a zsákmányt. Megnyúlt nyakkal, lélegzetvisszafojtva, fürkésző tekintettel figyel, és néha-néha nyel egyet. Ilyenkor az ádámcsutkája megmozdul, s nekem egy nagyot nevetni volna kedvem. Sajnos, nem tehetem, mert akkor holnap otthon ülhetek les helyett.

Hosszúnak tűnő ideig figyelünk, majd a fekete foltok eltűnnek a szemünk elől. Csak a távoli csámcsogásuk hallatszik, miközben az est körülöttünk szürke fátylat sző. Ülünk, de már nem mozdulatlanul. A szúnyogok valcert játszanak, és bennünket dárdájukkal meg-megcélznak. Erre már otthon gondoltam, és egy Chemotoxot a zsebembe csúsztattam, és ahogy most eszembe jutott, kárörömmel gondolom: adok én nektek, szúnyogok! Férjem azonban, mint akit áramütés ér, észreveszi, és a foga közül sziszegi:

– Azonnal tedd el, mert szagot kapnak, és elmennek! –

Kezem szára, nyakam köze, már szúnyog csípte púpoktól sajog. S egyszer, kedves vigaszként, a hold az égről ránk mosolyog.

A disznók elég közel jöttek, már jól lehet látni: hol az egyik, hol a másik a fejét felkapva figyel, mint aki gyanakszik. Talán nem is gyanakvás ez, hanem kihívás, mert két jószág egymásnak ront, és összemérve erejüket, hangos ordításuk megdermeszti a vért ereimben. A párom alig hallhatóan súgja:

– Verekedik a két kan. –

Pár métert előre kúszik a verekedők irányában, és iszonyú csattanás hasít a dobhártyámba. Mintha az egész búzatábla megindulna, eszeveszettül menekül a konda. Rémületemből felocsúdva látom, hogy férjem jelez a zseblámpával. Ez azt jelenti, hogy most már odamehetek. Elindulok remegő lábakkal és összeszorult szívvel.

Szánakozva nézem, ahogy a fekete jószág a haláltusáját vívja, és még körülötte meg-megmozdul a búza. Nézem, és arra gondolok, hogy még az előbb jóízűen csámcsogott... A szerencsés vadász lehajol, a kalapját a zsákmányra teszi, és diadaltól sugárzó arccal közli:

– Lehet az agyara vagy tizenöt centi... –

A múlt emléke

Még most is gondolok rád,
Pedig már az őszi köd
Ezernyi fátyla borítja a tájat.
A tavasz kibomló szépsége,
Nyárnak érlelő melege,
Virágnak mézédessé illata,
Madarak trillázó, szép dala
Elröppen, mint színes falevél.
Hajamat borzolja őszi szél.

HORVÁTHNÉ GERGELY EDIT

Szavak rabja lettem

Szavak rabja lettem, melyek egyenként vittek,
de együtt mégsem engedtek feléd.
Lelkem' rejtettem el a tömör falak mögé, amikor
azt hittem, majd minden mondat véd
a rossztól, ami nem történhet meg velünk. Ezért
szóltam úgy, hogy te nyugodt legyél,
és bár hangom mögött fájt szétszakított énem,
nem tudtam elmondani egészen, mi az,
ami napról napra ér; s így, veled visszanézve,
ma valóban hamisnak tűnhet az igaz.
De értem: mindaz, ami késik, valótlán, így az
összes szavam is, amelyekkel akkor
az életünket építgettem, hiszen ahelyett, hogy
mára egybeillenének, előttem, s szinte
egymástól töredeznek szét – általuk lett áldott
szerelmünk ennyire kiszolgáltatott.

Szavak rabja lettem, melyek egyenként óvtak,
de együtt nem őriztek meg neked.
A helyzetek sora, amelyeket magam akartam
megoldani, most engem zárnak el;
pedig mindent magunkért tettem. Gyáva alku
volt, hogy talán majd nem kellek,
ha azt is megosztom veled, ami közben kísért,
s a két világ felőrölt, mikor bennem
és köröttem egyszer csak találkozott. Én pedig
nem bírtam már tovább a színfalak
mögött, s így végül mindent egyszerre kellett
elmondanom. Megértem, ha a súly
ma többszörösen rád nehezedik, de remélem,
a szíveddel most is őszintének látsz,
bár elbuktam, csalódást s szenvedést okoztam,
sírok és siratok, s a könnyem is kevés.

Szavak rabja lettem, melyek egyenként szóltak,
s együtt mégsem jutottak el hozzád.
Bárcsak ne kellene ezután beszélnem, hogy ne
romboljam többé szét, ami szép, s ha
tiltott lenne a szó, mely győztesen ma közénk
állt, s melynek engedelmeskedünk –
bár közös álmunkat még nem adtuk fel. Ó, ha
láthatnám, mikor bátorság a csend,
s mikor erény a kimondhatatlan – hiszen akkor
újra felépülhetne drága otthonom:
meghitt, békés mindennapjaink. Attól kezdve
örökbe fogadnám a szavakat, mint
kincseket, melyeket felülről kapok, s tudnám,
mikor engedhetem el megérlelt
őket, és mikor tartsam vissza azt, ami bennem
belőlük maradt, bölcsen eltemetni...

Töredék

Sűrű az erdő,
sötétje gáncsol,
várok egy sugarat,
hogyan előttem
világítson ösvényt.
„Dús lombok! Miért nem hagytok
nekem is egy kis életet?...”

Töröm az ágat,
sértetlen lépek.
„Lassan járj – súgja –,
hogyan körögtél
csituljon az örvény!
Otthon vagy, Ember. Hallod-e
a bokrok derűs, lágy zsongását?...”

JÓSZAY MAGDOLNA

Míg nem késő

Ifjúkorban más a fontossági sorrend,
végzed ímmel-ámmal, mi kötelező,
de inkább kergetnéd és élnéd a sűrű,
számodra fontosnak tűnő, zűrös napokat,
füstösen fülledt, tegnapra nem emlékező,
baljósan zajos éjszakákat,
melyek „buliságából” a hiányérzetten kívül
semmi, szinte semmi nem marad.
Hogy rohan az idő, azt sem látod még,
nem veszed észre az apró ráncokat,
ám agysejtjeidbe lassan s észrevétlen
az évek más előjeleket lopnak,
más lesz az értékrend, s más jelent
ugyanaz a történet, mozdulat,
s talán van esély még rá, hogy
pótolj valamit, vagy meglásd a fontosat:
a felhők szépségét, a fák tiszteletreméltó
hallgatását, az ég kékségét, a hold
rejtelmes ragyogását, a hegyek fenségét,
az éj suttogását, a kis patak csörgését;
éld át egy kutya barátságát, értékeld
gonddal hűségét, ragaszkodását,
vedd észre, ahogy a pillangó finom
nesztelenséggel röppen a virágra,
légy hálás, hogy felkel a nap, és
új reményekkel nézhetsz a világra.
Egyszerre máshogy kezded látni
magadat, anyádat, apádat, s hányszor,
de hányszor fogsz sóhajtani attól,
ahogy majd saját gyereked hozzád szól...
hányszor látod majd be, hogy igen,
ugyanezt érezték anyám s apám...
s magadba roskadsz a fájdalomtól.

Ne titkold, még mindig nem késő,
tárd ki a szíved, lásd meg a szenvedőt,
neked csak pár jó szó és simítás,
míg neki tán túlélés és segítő erő...
hogy ne mondhasd majd az út végén,
hogy bánom nagyon, de most már késő,
oly sok mindent máshogy tennék,
de vége, nincsen már... sajnos, lejárt az idő.

Sakura-ünnep

Ragyogott ezer és millió
cseresznyevirág a Sakura-ünnepen,
rózsaszín és fehér csodák
az öröm, a tisztaság és nyugalom
napján a Fűvészkertben.
Ragyogott lelkünk is, minden pillanatot
– a jelent, a békét, a szépséget –
elraktároztuk szívünkben,
a rózsaszín, apró virágok
csillagként szikráztak szemedben...
Köszönöm, hogy vagy, s hogy e napon
én is boldog és szép lehettem.

Dorombol az éj

Két macska dorombol
ébrenlét és álom között,
kezem a harmadikon
– kis kabala hócicámon –,
s arcoddal szemhéjam mögött
csendesesen megszűnők.

FENYVESI EDIT: SODRÁS

KAMARÁS KLÁRA

Anyám köténye

Emlékek között foszló kelme...
de szép is volt anyám szerelme!
Soha nem járt ő feketében,
pedig fagy fészkelte bús szívében.
Köténye tele volt virággal,
százzsorszáppal és tulipánnal.
Fekete éjben virágillat,
viharfelhők közt is volt csillag,
mert bánatát szívébe zárta,
ne lássa senki, milyen árva.
Jól emlékszem, hitt benne végig,
hogy fel fog szállni, fel az égig,
s két füstös felhő fenn az égen
összefonódik újra szépen.

Hajnali blog

Nem keresem a rímes szavakat,
csak annyi kell, mi magától akad,
a sor végét cifrázni nem fogom,
inkább legyen dobpergéssel rokon,
legyen a vers dal, néha víg zene,
máskor anyák siratóéneke.
A ritmus klasszikus, vagy rap, vagy bármi más,
de dobogjon, mint száz szívdobbanás,
vagy suhogjon, mint madár ívelt szárnya,
kopogjon, mint versenylovak patája,
legyen dühöngő orkán, ...vagy bűvös szavak
csobogjanak, mint sziklák közt patak...
Nem lehetek a költészet adósa!
Hol ritmus nincs, az csak széttördelt próza.

KAUER CSILLA MÁRIA

Halhatatlanságra ítélve

Előtte álltam, dörgő hanggal
Kérdezte, mit tettem, ami jó,

Sokáig tépelődve, fejem lehajtva
Azt feleltem: Szerettem.

Miért?

Önzésből, mert szép volt és kellett,
hogy enyém legyen.

Miért?

Azt mondta: szeret, imád és
hogy hiányzom neki.

Mivel bizonyította szerelmét?

Semmivel, csak boldog voltam,
Ha megfogta a kezem, és
Amikor rám nézett, a
Szemeiben az arcom tükrözött vissza.

S mivel bizonyítottál te?

Semmivel, csak elengedtem,
hogy ne érezze többet a fájdalmamat.

Csak ráncolta redős homlokát,
S hosszan túrva szakállát,
Mindent tudóan hallgatott,
Végül kegyetlen ítéletet alkotott.

Bűneid miatt térj vissza a földre,
Élj tovább, törekedj a
Boldogságra, de nélküle,
S akkor beengedlek a felhők közé,
Élhetsz itt békében velem,
Felejtve a halandóság átkait.

Így ítéltettem
Halhatatlanságra
Ideleenn.
Egyhangú, magányos
Önsajnáltató életem.
Mikor lesz már, hogy feledem,
Mennyire szerettek és szerettem?
S a válasz égetve van a szívemen,
Nem tudlak nem szeretni, kedvesem.

Mint...

Mint fa, minek nincsen koronája,
s epedve várja az újszülött tavaszt.
Mint a nép, kinek nincsen királya,
hogya a pompával megvigasztalja azt.

Mint a cserepesre száradt folyó,
mely esőért esd, hogy medrét töltsse fel.
Mint a tiszta lélekből fakadó szó,
minek álma: hangosan hangozzon el.

Mint az örökké dúló vihar,
mi édes szellő szeretne lenni.
Mint a ritkán fellobbanó szív,
ami csak egyszer akar szeretni.

S míg keresi szerelme tárgyát,
megleli végre lelki nyugalját.

Nélküled

Nélküled
Meredten nézek a papírra,
nem látom, mi is van ráírva.
Könnytől homályos a szemem,
és a kín vezeti a kezem.
Ez maradt, ennyit érdelek én:
egy semmilyen, üres költemény.

Ne érezzek, ne lássak és ne halljak!
Ezt kívánhatom hát magamnak.
Nem kell étel, sem ital, sem levegő!
Nem kell ruha, se nyakamba kötél és kő!

Jó így. Alázatosan és meztelen.
Tessék, gázoljatok át a lelkemen!

És megy, tovább...
Reggel korán kelek,
és megint munkába megyek...

A legeslegnagyobb feladat:
feladni önmagad.
Aztán valakiért megteszed...
és mégis élni kell,
csak nélküled.

KELLŐS ÉVA

Korlát és áhítat

Erkély korlátján táncolok, újabb esélyt keresve,
talpam alatt csúszik a vas, kifakult naplemente.
Eltoltalak magamtól, s most nem látok mást, csak országutat,
szemem a mélységen túli világból kapaszkodók után kutat.
Töredékét a szerelemnek egészzé nem tudom összegyúrni,
jobb lenne talán a fénybe nézve veled együtt vakulni.
Esték és hajnalok, déli harangok viszik szavát az áhítatnak,
szelíd virágain a múltnak röhögő bakancsok taposnak.
Erkély korlátján táncolok, szappanbuborékot fújva,
talpam alatt csúszik a vas, hanyatt esem a múltba.

Mestermunka

Egyszerű szabó volt a nagyapám, öltönyén nem volt paszomány,
a varrógépe fölé görnyedve a kattogásba beleveszett az este.
Ott ültem nála néhanap, s láttam, a szövet hogy hasad,
a cérna hogy sző színes álmokat lyukas nadrágok hajtókáira,
gyűszűjén énekelt a tű, koppanó ima,
szegényember fohásza, aki szebbnek akarja látni feslő korát,
és szövetbe szövi a néma tiltakozást.
Krétával kusza vonalakat, ha rajzolt,
megjelent rajta a csillagos égbolt,
megannyi bájos gomb-gyerek nevettette a férceket,
láttam, az olló játékos csattogással
veszik össze a nyikorgó zipzárral,
majd békét teremt nagyapám két keze:
éles szerszámnak fiókban a helye,
aztán egy átdolgozott szilveszter estén a fájdalom átfutott a testén,
s a gombostűit szájában tartva
átvarrta magát a láthatatlan partra.

Az elfelejtett dal

(A második kivándorlás: 1911-1913 emlékére)

Egy elfelejtett dal dalolt a zongorán,
egy elfelejtett hajót vitt az óceán,
a messzi távolban nem várta senki sem,
visszavárni több mint reménytelen.

Egy elfelejtett országot sodort a végtelen,
egy elfelejtett nép és történelem,
az Újvilágban nem volt, csak menekült,
cipőt pucolt, vagy cselédnek került.

Egy elfelejtett ember áll a Brooklyn-hídon,
egy elfelejtett öleléssel átlép a kínon,
s a víz sodorja a parttól messzire,
és emlékeit kitörli a szíve.

Egy elfelejtett zongora árván maradt,
egy elfelejtett dallam benn ragadt,
de a kisemmizett majd egyszer hazatér,
és a hontalanság végre véget ér.

Az elfelejtett dalban új életre kel,
és megy az utcán ő, és mások ezrivel,
s az elfelejtett nép megrázza magát,
s magával viszi a zongorát.

Majd zengenek a szebbnél szebb dalok,
az újraéledt nép porából felragyog,
és az óceánhoz, hogyha odamegy,
kalappal köszön a túlparti többinek.

A többinek, aki már nem énekel,
aki ködöt eszik, és párát lehel,
s akiből épült a nagy óceán,
a Brooklyn-híd és New York is talán.

Az újraéledt nép a felhőkre tekint,
és búcsúként zászlójával odaint,
a sok elfelejtett ember ott dalol,
hangjuk nincs, de mind összekarol.

És éneklük ők a zongorán hagyott,
elfelejtett, s réges-rég megkopott,
messzi távolba bocsátó búcsúdalt,
és némán ülik a diadalt.

Mert csak az halhat meg, aki él,
a halott, az már semmit nem remél,
és ha mégis jó a feltámadás,
újra ízlelheti majd az Óhazát.

A szőlőfürtöt és a dombokat,
csendben ülhet alkonyat alatt,
s szemébe majd a délibáb vakít,
és megtalálja azt a valakit,

s egy elfelejtett dal dalol a zongorán,
de őket nem ringatja többet óceán,
szelíden egymás lelkébe omlanak,
ködemberként, illatos hársfák alatt.

Éjszaka a kórházban

Fehér csendben üldögél a holnap,
hullik a vakolat, hályogok fakulnak,
egy seb valahol lassan felszakad,
az óra két napja éjfél mutat.

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Egyiptomi csata

Már tegnap is híre ment, mekkora nagy kalamajkában vagyunk. A rabszolgák nem adták fel a harcot, s a görögök után biztos volt benne mindenki, hogy ezúttal győzni fogunk. Kivívjuk az igazságot és a szabadságot. Egyenlőségről álmodni se merünk, kezdetnek az előbbi kettő is megteszi.

Igazság kell, mert olyan nincs, hogy a nagyobb anyagi támogatást kapottak vagy a jobb ismeretséggel rendelkezők vigyenek el mindent, és az sem lehet, hogy olyanok uralkodjanak rajtunk, akiknek egy fikarcnyi beleszólása se lenne az életünkbe. Szenuszer még nálam is harciasabb, biztos a győzelmünkben. Katonai stratégiánkat jó alaposan kidolgoztuk, Antef és Pepi felelősek az ellenség eltereléséért, én pedig összefogom a sereget, és lecsapunk. Antef kicsit fél, pedig csak annyi dolga van, hogy megkörményezze a kintieket, és elvegyüljön közöttük. Pepi bátrabb, rá én is mindig felnézek. Mondom is neki, mennyi erőt és önbizalmat sugároz, s mennyire becsülöm azért, hogy a családja távollétében is ilyen kitartó. Pedig mindenkit otthon hagyott. De miről is beszélek. Nyilván őt viseli meg ez a legjobban, de azért lássuk be: ezzel mindannyian így vagyunk. Már egyikünknek sincs itt a családja, már az egész sereg minden tagja magányos, csak egymásra számíthatunk. Csak egymásra. Olyanok lettünk, mint egymás testvérei. Család helyett család. Antef még nehezen dolgozza ezt fel, neki nagyon sokat jelentenek a háziak. Mindent tőlük tanult. Én kevésbé. Otthon zárkózott voltam, itt nyíltam meg igazán, s itt tanultam a legtöbbet, a többiektől. Ez a háború pedig pontosan felnyitotta a szemem, hogy mennyire semmit nem tudtam eddig a világból. Ahogy nézem Szenuszer elszántságát, ahogy összeeszkábálja a fegyvereinket, s ahogy képes ellenállni a magasabb szintű erőnek, ahogy kinyitja a száját, s kiáll értünk, ráébredt, hogy eddig semmit sem tudtam. Most kezdek tanulni.

A csapat a megbeszélrt ponton és megbeszélrt időben találkozt. Tudtuk, hogy ez sorsdöntő csata, rajtunk a világ szeme, mindenütt rólunk hallani, győznünk kell, nem maradhat úgy tovább, ahogy eddig volt. Előkészítettünk mindent. Az sem szegte kedvünket, hogy tervünket akadályozó tényezők, nehéz időjárású körülmények és fáradt katonák kísérték. Szenuszer, Pepi és én buzdítottuk a többieket, hogy ne adják fel, csak egy karnyújtásnyira vagyunk a győzelemtől. Antef bizalma megintgott. Mindenki látta rajta, hogy még az is megfordul a fejében, hogy feladja, vagy ami még rosszabb, átadja magát az ellenségnek. Nyűgös volt, napok óta nem aludt semmit, és ez kihaott ránk is. Volt egy holtpont, amikor azt gondoltam, én is elvesztem a hitemet. De szerencsére olyan gyorsan átfutott ez az agyamon, hogy már el is érkezett a döntő ütközet ideje.

Pont úgy történt minden, ahogy számoltunk. Túlörben voltak, harciasak, képzettek, méltó ellenfelek. De mégis ott lebegett előttünk a korábban kitűzött cél, nem nyerhetnek ellenünk. Ki fogjuk vívni a szabadságunkat, s ha még akár az is megadatik, hírnevet szerzünk. Mondjuk, ez hiányzott a legkevésbé, talán csak Szenuszer vágyott valamiféle elismerésre, s arra, hogy az egész világ rettegjen ezután tőlünk. Én már fel sem fogtam, mi van. Kezemben a fegyverekkel, elszánva arra, hogy vért ontsak a szabadság nevében, hirtelen átfutott az agyamon, hogy talán itt az utolsó lehetőség, hogy a világtörténelembe írjam a nevem, s mindezt egy jó cél érdekében.

Ők jöttek először, támadtak, ostromoltak, nekünk pedig a védelem és a villámhárítás a gyengénk, ezt jó alaposan kihasználták. De az összetartásunk, taktikai és lelki örök kifogott rajtuk. Amint feléledtünk az első pofon után, visszavertünk. Nagyon odatettük magunkat. Még Antefet sem láttam így küzdeni soha. Látszott, hogy az övéért is vívja a harcot, látszott, mennyire sanyarú sorsú körökből származik.

Mindannyian életben maradtunk. Szenuszerre néztünk, vártuk, hogy kinyögi végre, mi lesz. Ezzel elértük a győzelmet vagy sem? Küzdenünk kell-e még tovább, vagy sem? Annyira hirtelen történt minden, hogy azt se tudtam egy pillanatra, hogy

álmodom-e, vagy ez a valóság? Délután négy óra volt, s tudtam, hogy időben már véget ért a csata, de nem éreztem, hogy túllennénk rajta. Antef sírt. Zokogott. Arra gondoltam, hogy valami olyan veszteség ért minket csata közben, amit észre se vettem, annyira el voltam foglalva saját magammal, s iszonyatosan elszégyelltem magam. Csak hirtelen azt vettem észre, hogy Szenuszer vigasztalja Antefet, lelket próbál önteni belé, Pepi meg nekem magyaráz, hogy hogy tehettem ezt. De annyira ködös volt az egész, hogy nem értettem, miért támadt nekem.

Ekkor hallottam ketyegni az órát, pontban négyet ütött. Anya megjött, Antefért is eljött a nagymamája, Pepi meg folyamatosan magyarázta nekem, hogy kikaptunk, a nagycsoportosok római jelmezei és fegyverei nyerték a történelmi rajz- és jelmezversenyt. Alulmaradtunk. Pedig három alvásidőt is erre fordítottunk, teljesen egyedül. Még ezeket az egyiptomi neveket is magunkra akasztottuk.

Majd jövőre, középsoben újra indulunk, keresztes lovagoknak öltözve...

*A MEBT és VERSLISTA által kiírt, „Az én Egyiptomom – 2010/11”
c. irodalmi pályázaton a fenti írás I. helyezést ért el!*

Amszterdami látomás

Bűnös mámorban
malom tövénél színes
tulipánhajítás.

Derült égből

Vihar áztatta
szennyest. Könnyes kiáltás:
„Miért hagyta el?”

Francia irodalom – 2 kredit

Francia irodalom szakos egyetemista barátaim, a szőke kölyök meg a bőgyös vörös megmagyarázhatatlan vonzalmat érezte a temetők iránt. Nem is az elhunyt ősök iránti tisztelgés vezette őket városról-városra, országról-országra a temetőkbe, hanem a sajátos atmoszféra. Igen, ez furcsa dolog, de a temetők békés hangulata valahogy elvarázsolta főhőseinket, és a legabszurdabb helyzeteken voltak képesek röhögő görcsöt kapni, vagy épp megbotráncozni, esetleg félni.

A történetet én is csak szegről-végről hallottam, ezért előre is elnézést kérek, ha nem lesznek pontosak a részletek, ne adj isten, saját fantáziám megtoldja egy kicsit a történetek igen izgalmas leírását. Hőseink szinte megrohamozták a párizsi Père-Lachaise temetőt a metróból kiérve. Az idő tökéletes egy kis híres halottakkal való fotózkodáshoz. Csöppörög, a szél nem fúj, még a jelzőtáblákat sem rezgeti, amelyek elvezetik hőseinket kedvenc híres halottaikhoz. Nagy koponyák vannak itt eltemetve. És nem csak franciák. A kezdeti sikertelenség után, amikor csak francia tucatnevekkel találkoztak a sírfeliratokon, az első felbukkanó híres ember meghozta az elszántságot néhány jól beállított fotó elkészültéhez. Megtalálták Balzacot, akinek emelvényes sírján díszes szoborportré állt.

- Hát ezek a furcsa szerzetek meg mit vigyorognak? – gondolta magában Balzac. – Nincs jobb dolguk, mint fotómasinájukkal itt rontani a levegőt? Biztos vagyok benne, hogy csak a pénzért teszik. Eladják majd jó pénzért a képeket, ahogy Rastignac is üzletet kötött az ördöggel. Pedig tudhatnák, hogy a kapzsiság nem vezet jóra. De csak rájuk kell nézni. Akik ilyen kihívóan képesek festeni a hajukat, azokról mindent el tudok képzelni.

A fiú egy kicsit mintha megsértődött volna Balzac elmélkedésén, de a lány lelkesedése, hogy újabb halott hírességekkel találkozzanak, elfeledtette ezeket a gondolatokat. Az orruk előtt becsapódó döglött galamb sebességével vetekedve bukkant fel előttük a következő lakó, a csöndes Marcel Proust. Az ő sírja egy fekete kocka, tele virággal, nem érezni benne a rohanást

az eltűnt idő után. De valaki azért egész biztos Proust nyomában járt, ha más nem, Krúdy Gyula, mert igencsak rátört a pánikroham hőseinket meglátva.

- Azonnal hagyjátok abba a bizonyítékok készítését! – ripakodott rájuk. – Ne kövessetek, ne akarjátok megtudni, ki vagyok.

A prousti ámokfutás után meglátták a következő sírt, egy hatalmas druida köoszlopot, fekete véséssel. Apollinaire sírja volt ez, aki a korábbiak után meglepően kedvesen fogadta látogatóinkat:

- Biztosan a macskák a falon a nemdehogymiértbizonyára színes tarka ecsetvonások a látomás a képzelet a súúúúúúú.

- Nem tudom – felelt rá a lány, és továbbálltak.

Amikor már kezdtek rádöbbenni hőseink, hogy ez a temető más, mint a többi, s ennek a temetőnek a lakói nem biztos, hogy olyan szívesen fogadják őket, mint másutt, hangos kacagás hallatszott az egyik sír felől. Moliere és LaFontaine veszekedett egymással. Elzárva a többiektől, egymásra néző páholyokban ücsörögtek, és kacagtatták a másikat, miközben igencsak erős érvekkel bombázták egymást a vitában. Kezdett az egész félelmetessé válni.

- Azt hiszem, ki akarok menni – mondta a fiú.

- Én pedig azt, hogy nem szeretnék több temetőt látogatni valaha is – így a lány.

- Maradjatok még, ne féljeteK – szólította meg őket a különös pózban kőbe vésett Oscar Wilde. De ez csak olaj volt a tűzre. Úgy megijedtek, hogy megindultak a kijárat felé, irtózva mindentől, amit eddig a világról tudtak vagy hittek. Itt egy egészen más világ tárult eléjük. Legalábbis én úgy hallottam a történetet. Itt a feje tetejére fordult minden, az irodalom élő egyenes adásban a képükbe szállt, és nem a hulló falevelek. Az egyetlen megoldás a menekülés maradt. Így is tettek. A kijáratnál még hallatszott Edith Piaf ... „sűrű bocsánatkérése”, a Non, Je ne regrette rien, de tudták, hogy csak szórakoznak velük.

- Megyünk még valahova ezek után?

- Mára még a Pantheont terveztük. Ott van Camus, Voltaire és Rousseau kriptája is.

- Azt hiszem, kihagynám, ha nem gond.

KIARA CROFT

Tenger

Sokszor úgy érzem, olyan a lelkem, mint a tenger. Hullámszó, néha viharos, néha csendes, néha szétdúlna mindent, ami közelébe kerül, néha megnyugvást adó annak, aki elmerül benne, néha tékozló, néha harcoló, néha nyughatatlan, néha csendes. Néha vihartól tomboló, néha nap ragyogásába merülő. Néha átlátszó, sekély a vize, néha sötét, haragos zöld. Néha napot visszaverő, néha borús felhők alatt kereső.

Hullámszik a lelkem, amióta megszülettem. Mindig magányos voltam, vagyok, leszek. Talán mert túl bonyolultak az érzéseim, amiért soha senki nem ért meg. A lelkem kifürkészhetetlen, szenvedélyes, néha magába boruló. Néha örülő, néha szenvedő. Néha kérkedő, néha kérlelő. Néha szerető, néha szerethető. Néha gyűlölni tudó, néha gyűlölve levő.

Már tudom, hogy akinek nyitott könyv lennék, annak zárt könyvnek tűnök. Akinek kezébe adom a kulcsot, nem talál bele a zárba. Ha kinyitja a lelkem kapuját, elvész a rengetegben...

Édesanyámnak...

Merre vagy most, nem tudom.
Remélem, hogy most is látod,
mit érted teszek, emlékednek,
mi élve neked nem jutott.

Merre vagy most, nem tudom.
Talán fentről is rám mosolyogsz,
olyan, mintha itt lennél velem,
a nap is kisüt, ha rád gondolok.

Merre vagy most, nem tudom.
De már nem szenvedsz utadon,
emlékeimben őrzöm életed,
kár, hogy csak 56 éved múltott.

Merre vagy most, nem tudom.
Talán a kis ruhát még horgolod?
Néha még látom, ahogy fekszel,
a gyógyulást vagy a megváltást várod.

Merre vagy most, nem tudom.
Bármit adnék – ugye, tudod? –,
hogy egyszer még lássalak...
Gyere vissza. Ugye, álmodom?!

Édesanyámnak...

Mondd, hogy még itt vagy velem,
s csak álmodom, hogy már nem is létezel.
Mondd, hogy ha felhívlak,
Ugye, felveszed a telefont nekem?

Mondd, hogy nem csak álmodtam veled,
s horgolod a kis nadrágot csendesen.
Néha megszunnyadva,
Néha éjszakákba merülve.

Anyu! Itt vagy? Kereslek...
Telefonba' keresem a nevedet.
... „Anyuci örökké” - megvan,
hívnálak, de talán most pihensz.

Nem akarok felébredni, rémálom ez nekem,
Mondd, hogy nem lehet!
S csak álmodtam,
álmodom, hogy lelked már messze...

Anyukám...gyere vissza, kérlek!
Ne hagyj árván itt a mélybe',
gyűlöllek...
Magamra hagytál az életbe'...

Utolsó napok édesanyámnak

Senki nem űzheti fájdalmam el,
visszahozni holtat már nem lehet.
Talán álmodtam utolsó órákat vele,
talán itt van még, s ágyában pihen.

Látom magam előtt még akkor éjjel,
amikor hitt magában s bennem,
... „Remélem, én is egy csoda leszek”,
írta éjjel sms-ben nekem.

Hittem, hogy hazudnak a tények,
de akkor senki nem hitt nekem.
Mindenki ellenem érvelt,
talán féltek, hogy igazam lesz.

Apukám is kért, ne gerjesszek félelmet,
halkan súgtam, neki már nem sok esélye.
De hiába, ő még reménykedett,
hitte, hogy rákot legyőzni lehet.

Aztán, ahogy múltak hetek el,
s anyukám egyre jobban robbant le,
S azt kérte akkor tőlem,
... „Siess a születnapomra” – akkor már féltem.

Aznap éjjel sírva sms-ben kértem,
... „ígérd meg, anyu, nem halsz meg”,
De válaszbán ígéretet hiába reméltem,
a verset, mit küldtem, megköszönte.

Talán akkor ő már érezte,
s megvárta a pár napot, míg Pestre felértem.
Tortából akkor még jóízűen evett,
marasztalt volna, de már mennem kellett.

Két nap múlva telefonon kaptam a híreket,
anyu már nincs magánál – mama mondta, emlékszem.
S aznap vonatra ülve, félve
utaztam vissza Budapestre.

A négy nap, mit még vele tölthettem,
nem tudtam, hallja-e, mit suttogok mellette.
Tudtam, hogy lassan már vége,
de mégis, akkor még reménykedtem.

Minden éjjel a fájdalmas nyögésére keltem,
minden nappal az életéért küszködtem.
Az a négy nap így telt el,
Míg egyre jobban a végét éreztem.

Azon a reggelen arra keltem,
tudtam, hogy már csak órái vannak az életben.
Masszíroztam, a végtagjai már kékültek,
szeme is elsárgulni kezdett.

Párszor felráztam lélegzetvételre,
kezdte feladni már a szervezete.
Egy pillanatra mentem csak el mellőle,
mikor apu mondta, teljesült a kérésem.

Az Istentől előtte éjjel azt kértem,
édesanyám addig menjen el,
míg ott lehetek én mellette,
s túlvilágra még átsegíthetem.

Meghalt, olyan hihetetlen,
kérdeztem aputól, ez biztos lehet?
Azt mondta, már nem lélegzik, s pulzusa sincsen,
így biztossá vált, hogy akkor ott vége.

Fájdalmamban akkor sírni is képtelen lettem,
olyan furcsa nyugalom árasztotta a lakást el,
talán az a határtalan szeretet,
mit ember adni életében képtelen.

Ott feküdtem az ágyon mellette,
kezét fogtam, s sírt a lelkem,
ahogy elvitték végignéztem,
s a Bibliát gyorsan felütöttem.

... „S az a hang, amelyet az égből hallottam,
ismét szólt hozzám, és ezt mondta:
Menj el, és vedd azt a nyitott könyvet,
amely a tengeren és földön álló angyal kezében van”

Ezeket a sorokat sírva olvastam fel,
miközben a koporsót már vitték az ajtón kifele.
Kiabáltam volna, hogy még ne!
De hang már nem jött a torkomból kifele.

Valami összetört most bennem,
lelkem adtam volna, de reménytelen.
Hittem, hogy eggyé olvad majd benned,
s meglátod, amit én most érzek.

Reméltem vigaszt s igaz szerelmet,
talán te elviszel oda, ahova más sohasem.
Álmodtam békét, örömet csak veled,
megváltást, türelmet, életnek értelmet.

Bíztam: utad, utam idővel egy lesz,
céljaim is büszkén majd viseled.
Megérted, amiért most harcolva élek,
akarod megismerni zilált lelkemet.

Azt hittem, önzetlenül majd szeretsz,
hogy utamat akarod közösen veled.
Hogy lelkünket idővel eggyé teszed,
boldogságban, együtt haladva előre.

Mit érek neked?

Nem tudom, mit ér neked az élet,
nekem boldogságot érne veled.
Nem tudom, miért távolodsz el tőlem,
nekem sok harcom van veled.

Nem tudom, mit érek még neked,
nekem te igaz szerelmet, kedves.
Nem tudom, akarsz-e még velem
boldogságot találni az életben.

Nekem te egészben kellesz,
de te csak a tested adod nekem,
de azt sem mindig kapom meg,
csak ha neked szükséges.

Míg te alszol...

Míg te nyugodtan alszol, gondtalan,
én egyedül sírok, magányosan.
Halk szuszogásod hallgatva
gondolataim máshova kalandoznak.

Míg te másik oldaladra fordulva
mélyen alszol, nyugodva,
én zuhanok le, hontalan,
lelkem szétszakadva, meghalva.

Miért kell?

Miért kell könyörögve kérnem,
miért kell esedeznem érted;
Miért kell ellenem tenned,
miért kell elűznöd lelkem;

Miért kell gyűlölni engem,
miért kell hidegnek lenned;
Miért kell bántani téged,
miért kell bántanod engem?

Utam

Fáradtan most hazatérek,
lelkem bolyong a semmiségben.
Ezernyi feladat vár még engem,
segítek, némán, ahol csak kell.

Közben utamról nem tévedek,
bár erőm már szinte semmi sem.
De annak, ki bennem bízna-remélne,
nem fordítanék hátat sosem.

Ha eltűnnék a rengetegben,
valaki majd keressen meg,
s az ajtót nyissa rám, ha meglel,
ne hagyjátok, hogy elveszek.

Most kicsit megfáradva keresem,
keresem utam, de nem lelem.
Kicsit magányba menekülve,
teszem a dolgom, mert kell.

Boldog vagyok, azt hiszem,
csak fáradt testem-lelkem.
Pihenni, most nem tehetem,
dolgom van még sok, úgy érzem.

Nem engedlek

Én téged már soha el nem engedlek,
ha már utálsz, még akkor sem.
Tudom, hogy sokszor ellenkezel,
de szíved mélyén mindig szeretsz.

Én téged már soha el nem engedlek,
most fáradt, tudom, tested - lelked,
pihenj csak, amíg még lehet,
de vigyázz, magad mellől el ne engedj,

Én téged már soha el nem engedlek,
tudod, én igazán szerettelek,
ha észrevennéd sok küzdelmem,
megértenéd, miért is teszem.

Én téged már soha el nem engedlek,
... „örökkön örökké” – gyűrűbe vésetted.
Én ezt bárhol, bármikor magamon viselem,
ha megalázol, akkor is te kellesz nekem.

Elmenni végleg

Keresem, de nem találom meg,
hova lett a lelkem, mondd, belőled?
Félek, elveszítesz...
mi lesz velem nélküled....

Talán jobb lenne elmenni messze,
ahová egyedül mehetek,
ahova ha elmennék,
talán rájönnél, mit jelentek...

A fény a sötétségben,
tudod, az út vége...
Ahonnan már nem jövök vissza,
s életed élheted...

Talán jobb lenne mindenkinek,
ha anyu után mennék messze el...
Talán az ő ölébe hajthatnám fejem,
végtelen, határtalan szeretet emel majd fel...

Te nem tudod, az élet mit jelent,
hogy vigyázni kell arra, ki fontos volt neked,
Te nem tudod ...magányos lelkem...
nem tudod... mondd, miért teszed ezt velem!...

Édesapámnak!

Harminckét évem elvetted,
visszahozni már nem lehet.
Elvitted álmod messzire,
előlről kezdek újra el.

Harminckét évem elvetted,
hazugságban éltem vele,
nevedet, mit eddig viseltem,
visszaadom, ezt te kérted.

Harminckét évem elvetted,
jövőmben te már nem leszel.
Elengedlek utadon előre,
emlékem őrizd, ha kell.

Harminckét évem elvetted,
most továbblépek, mert kell.
Őrzöm arcod mélyen bent,
köszönöm neked az életet.

Harminckét évem elvetted,
búcsút intek most neked,
Élj boldogan nélkülem,
egy lányoddal már kevesebb.

Múlt

Napsugárban ébredek,
köddé vált életem.
Mi eddig volt,
már a múlté lett.

Sötét felhők fölöttem
gyűltek most össze,
keresem a napot,
de szinte odalett.

Friss zápor testemet
frissíti most fel,
gondolatom
teljesen kusza lett.

Múltra nézni sohasem,
előre nézni kell.
Arcomon,
legördül egy könnycsepp.

GÁRDONYI ZSUZSANNA: ...SZŰK ITT

KISS CSILLA

Randevú a pillanattal...

A srác tizennyolc, a kislány talán négy. A kislány önfeledten futkározik, mert gyermek, a fiú egy helyben áll, mert kerek székes. A copfost figyeli. Az arca mosolyog, de néha átsuhan rajta a szomorúság. Egy álom jut az eszébe, amit nem értett, de nem tudta megbeszélni senkivel. A sorstól a beszéd képességét sem kapta meg. Az édesanyja aznap reggel megkérdezte, mit álmódott. Úgyesen tette fel a kérdéseit. A fiú egy rövid ideig még reménykedett, hogy kitalálja az álmát, de az annyira furcsa volt, hogy sejtette, nem fog sikerülni. Egy pillanatra bosszús lett, de hamar elengedte. Már megtanulta elfogadni a sorsát.

Pár éve rájött valamire. Az élet pillanatok sorozata, a minősége pedig attól függ, hogyan éli meg ezeket. Akkor határozta el, minél kevesebbet lesz haragos és dühös. Ha öröm éri, abba teljesen belemerül. Úgy döntött, nem hajlandó szomorúságra pazarolni az életét. Ettől az elhatározástól megváltoztak a napjai. Amint feladta az ellenállást, a harcot, és saját haragja helyett (amit főleg a meg nem értettség okozott) elkezdte figyelni a körülötte lévő világot, olyan dolgokat vett észre, amiket eddig sosem. Felfedezte, hogy édesanyjának vannak ősz hajszálai; a póknak, amely a kanapé felett szövi a hálóját, mintha zöld lenne a hasa, és az édesanyja rózsaszín muskátlikat tett a terasz korlátjára. Mindez örömmel töltötte el. Rájött, harag és elkeseredés nélkül szép és szeretnivaló a világ, még kerek székesen is. Ha anyja néha dühös volt, úgy szerette volna elmondani neki a felfedezését. Ugyanakkor észrevette, ahogyan a saját haragja csökkent, az anyja is ritkábban volt dühös. Ezen elgondolkodott. Lehet, hogy mégis találhat értelmet a létben. Ha csak egy ember lesz örömtelibb attól, hogy ki tudja sugározni magából azt, amire rájött, már megérte.

A futkározó kislányt figyelve az álmán gondolkodott. Mintha megelevenedett volna, szinte ugyanazt álmódta, amit most átélt, azzal a különbséggel, hogy ott ő volt a kislány.

Még a lábában érezte a futás gyönyörűségét. Aztán elesett, és érezte a fájdalmat is. Határozottan tudta, ő a kislány volt. Nem értette. Egyszer az anyja a barátnőjével beszélgetett valamilyen előző életekről. Állítólag vannak, akik hisznek abban, hogy az ember többször születik ide a földre azért, hogy különböző dolgokat megtanuljon, tapasztaljon, és jobb ember váljon belőle. Az is lehet, hogy hol fiúként, hol lányként éli az életét. Nagyon tetszett neki a gondolat: akkor lehetséges, hogy ő már volt egyszer egészséges, csak nem emlékszik rá. Ha ez így van, mennyivel érdekesebb most mozgássérültként megismernie a világot. Ha tudna beszélni, sok kérdése lenne. Így csak figyelt, és próbálta összerakni a dolgokat.

Játék közben a kislány nem vette észre őt, de futkározás közben egyre távolodott az anyjától. Váratlanul a kerekes szék elé került. Hirtelen megállt, felnézett, és megijedt. Látszott, még nem találkozott ilyen fiúval. Visszafutott az anyjához, és a térdé mögé bújt. A kíváncsiságát azonban nem tudta legyőzni, kikukucskált az édesanyja mögül, a srácot figyelte. Mindketten érezték, valami vonzza őket egymáshoz.

A srác kialakított édesanyjával egy jelzésrendszert, amit csak ők értettek. Nem azért, mintha annyira sajátos lett volna, hanem, mert másnak nem volt hozzá türelme, hogy hosszabb ideig egy másik emberre figyeljen, mondjuk egy kerekes székesre. Néha arra gondolt, nem is lehet olyan jó járó embernek lenni. Úgy tűnt, aki jár, az mind siet valahova. Időnként iszonyú feszültség áradt az ép emberekből, és ez megrémítette. Vajon ő is tele volt szorongással, amikor egészséges életét élte? Szóval, ha kitartóan nézett valamit, az anyja előbb-utóbb kitalálta, mit szeretne. Most a kislányt és a saját térdét nézte felváltva. Az anyja megértette. Akadtak gyerekek, akik szerettek felülni a térdére és kerekezett velük egy kört. Megnevettette őket, hirtelen vette be a kanyart, vagy ráfékezett és zökkentek egyet. Ez nagyon tetszett nekik, imádta hallgatni a kacagásukat. Az anyja rájött, most ő szeretne a kislánnyal barátkozni. Odatolta őt a copfoshoz elé. –Akarsz kicsit kocsikázni? – kérdezte az anyja. Ha a térdére ülsz, a fiam szívesen elvisz egy körre.

A kislány hevesen rázta a fejét, és elbújt az anyja mögé. A srác szomorú lett, de megértette. Nem először utasították el. Viszszamentek a fa alá, de továbbra is a kislányt figyelte, aki lassan elfeledkezett róla. A pillanat, amelyben megijedt, továbbállt, miért kéne ezért abbahagynia a szórakozását. Mennyit tanulhatnának tőlük a felnőttek, gondolta a srác. Nem ragadnak a múltba, ezért nincs büntudatuk, nem aggódnak a jövőn, ezért nem félnek. Csak a pillanat számít nekik. *A most* az élet legigazibb és legizgalmasabb valósága. A gyermek önfeledten szaladgált tovább, aztán egy kő... a srác előbb szisszent fel, mint ahogy a baj megtörtént. Újra eszébe jutott az álma. A kislány elhasalt, egy másodperc csend, aztán hangos, keserves sírás. Az édesanyja odasántikált, a srác most vette észre, gipsz van a lábán. Nagy nehezen felemelte a lányát, ömlött a vér a térdéből. Rászorított egy zsebkendőt, próbálta ölbe venni, de a gipsz miatt alig tudott néhány lépést tenni, és letette. A srác izgatottan megrángatta az anyja kezét, ő rögtön megértette. Odatolta a kislány elé a kerekesszéket, de nem szólt. A kislány egy pillanatra abbahagyta a sírást, és hüppögve a srác szemébe nézett. Ő kedvesen és szelíden rámosolygott. A copfos még egy pillanatra az anyjához bújt, aztán arrább tolta az anyja kezét, és a kerekesszékre kapaszkodva feltápáskodott. Majd kicsit tétován, nagyokat szisszenve felmászott a srác térdére, megkapaszkodott a karfában, és várakozva, a nők büszkeségével az arcán (ha annyira akarod, vigyél) hátratekintett. A srác anyja tolni kezdte a széket, és elindultak hazafelé. A fiú leírhatatlan melegséget és hálát érzett a szíve körül. Tudta, ez élete egyik feledhetetlen pillanata lesz. A két édesanya egymásra nézett, és kezet fogtak. Nem szóltak, szavak nélkül is értették egymást. A tekintetükben látszott, megértették: az ő pillanataikat a gyermekek egyesítették. Két pillanat, amely eddig külön életet élt, most randevúzott először egymással.

Nem szóltak harsonák, de az emberek megálltak, mosolyogva nézték őket, és abban a pillanatban a boldogság is ott sétált az utcán.

KONDRA KATALIN

Mondd mama...

Akaratom ellenére jöttem e világra.
Hóbortos április volt, mint én magam.
Ma is fájok, s nehéz volt vajúdásod,
De ha nem születek meg akaratodból,
Mondd, mama, *lángot ki lehel deres ágra?*

Költői sors

Nekiláttam, hogy gondolataim beleírom e versbe:
lábunkon átgördül az időkerék, s szundikáló
kutyák nyála csorog rá, de mi vagyunk a költők,
nyakunkra bár súly nehezül, olyan, akár a Lánchíd.
Budára megyünk, mert a múlt emléke oda csábít,
szerencse kíséren utunkon, s várjon terület asztal.
Flaszteres utcák őrizték nyomaink, eltelvén malaszttal
magasztaljon a jövő nemzedék, s ha vendéglátónk marasztal,
mert ottlétünk neki öröm és becses nyilván,
a sóhaj fellelkesít, kezdődik a költők show-ja,
a kitaposott ösvényeken át felsejlik az élet,
és mindenki érti szavunk, a világ valamennyi nációja.
Behúzza nyakunk lehetetlen gerincesen élni, nincsen farkunk,
megleszünk mi együtt békén, váll a váll mellett,
nekünk nemcsak ennyi az élet, ezért többre tellett.
Dalnokok dolga énekelni, s eltűnik rögtön a bánat,
nekünk hinni kell, előre menni. E földön megvetni a lábat,
így lelni hazára, együtt küzdve lehetünk csak igazi honfitársak.

KOVÁCS ANNA

Nyerő szelvény

Tisztelt Gyorskaparó Körmös Diána!

Gratulálunk! Ön nyert! Jelen borítékunkban megtalálja nyere-ményét, valamit annak német, angol, japán és szajáni szamo-jéddel agglutinálódott dél-dakotai konyhanyelven íródott használati útmutatóját. Jóllehet, Ön sosem volt a Csikar Karcsi Zrt. ügyfele, mégis a Zrt. tudomására jutott az Ön hatalmas ásó vakondlábai segítségével történő, alagúttágító, földalatti kaparászati tevékenysége a Pakol Lock Kft. dohospusztai kamrájában. A Csikar Karcsi Zrt. hosszú napok óta megfigye-lés alatt tartja négyszázkilencvenhét potenciális jelöltjét, hogy átruházhassa páratlan nyere-ményét, egy exkluzív „Ásó, kapar, nincs harag” megnevezésű kaparós sorsjegyet. A választás azért esett Önre, kedves vakond asszony, mert a jelöltek közül az Ön ásólábai tettek legmélyebb benyomást a szakmai zsüri-re, valamint legfelsőhajtóbb szánalmukat vívta ki éjt nappallá tevő szakadatlan munkálkodásával, melynek lecsapódása ezen vigaszdíjként kitűzött kaparós sorsjegy.

A tizennégy oldalas használati utasítás áttanulmányozását le-egyszerűsítendő felhívjuk figyelmét futurisztikus teendőire: tisztítsa ki a körme alján felgyülemlett humusz porciót és egész teste ráfeszülésével kezdje karizomból kaparni az ásító rozsomákat ábrázoló foszforeszkáló felületet. De jól vigyáz-zon, kaparása nehogy a litoszférában érjen véget a papirusz nyerő felszíne helyett! Amennyiben naiv forgácsoló böngészé-se nyere-ményben végződik, fáradjon be a Csikar Karcsi Zrt. egyetlen telephelyére, az afrikai Turkana-tó közepén elterülő tizenhat négyzetméteres szigetre, mely tóalattjáró és mélytavi bűvárok segítségével könnyedén megközelíthető. Felhívom szíves figyelmét a gyilkos piranhák elleni, acélbiztos védőfel-szerelés használatára.

A száztizenötezer darabszámban kiadott sorsjegy nyerési valószínűsége egy a száztizenötezerhez, azaz közülük egyetlen egy hordozza a páratlan győzelem letagadhatatlan lehetőségét. A többi papírdarab kiválóan origamizható miniatűr bányászcsákóvá. Az egyetlen nyerő cédula boldog birtokosa pedig nem kisebb objektumot tudhat saját tulajdonában, mint az alvilág kedvencét, egy eredeti David Phlegethon UV szűrős napszemüveget.

Ez a nyeremény Önnek különös örömet okozhat, kedves vakond asszony, mert miután nagy kínszenvedések és véres küzdelmek árán megszerezte, és litoszféráig kaparta, s Önnek oly nagy hasznot jelentő miniatűr bányászcsákóvá origamizta a száztizennégyezer-kilencszázkilencvenkilenc darabból álló ... „Ásó, kapar, nincs harag” vesztes készletet a tizennégy oldalas szajáni szamojéddel agglutinálódott dél-dakotai konyhanyelven íródott használati útmutató átböngészése segedelmével, s az utolsó sorsjeggyel átbúvárkodott acél védőruhában az afrikai Turkana-tó közepén lévő tizenhat négyzetméteres szigetre, és átvette a David Phlegethon napszemüveget a Csikar Karcsi Zrt. egyetlen telephelyén, bátran gondoljon a David Phlegethon napszemüveg élőlábban olvasható örök rigmusára, mely emlékezteti Önt arra, hogy napszemüveget hordani kizárólagosan a trend kedvéért, félvakon és a föld alatt érdemes!

Servus humillimus:
Kapor Kaprina
független közvetítő

„Ha túl forró délibábnak nagyvárosi párája
Messze nézve megpörkölkölhet napszemüveg rámája”
(J. R. Teiresziász)

KULCSÁR MÁTÉ

Beszéd

Szükség van beszédre – mondtad.
Mondtad – rossz szó, de mégis,
szavak helyett ölelkezhethénk is,
de szükség van hangokra – mondtad.

Leírtad nekem, hogy értsem.
Olvastam, örültem, nem hiányoztak
a mondatok. De aztán mégsem
válaszoltam szóban. Találkoztak

a testek: az éjjel lassú bőrei,
de a szavak fontosabbak Öneki.
Hangok latrinája, lélek diktafonja.

Ez mind te vagy. Megtölteni
nem lehet. Az ember hiába mondja,
ha a lélek és a szív befogja.

Angyalból evaporit

Régen szárnyaiddal, mosolyoddal
gyógyítottál minden bajban,
s esőben szomorúfűzfák alatt
háborúztál önmagaddal.
Azóta mindig, ha sír az ég,
tűnő angyalokra emlékezik,
s felszáradás után
önmagad vagy csupán:

sótól száraz *evaporit*.

LÁZÁR NELLI

Hűségben

Volt egyszer rég, hol toporgó kezdet
még tanult csak járni, még botlott és csetlett.
Nem tudta, mi vár rá, mit hoz a holnap,
de nem tartott felőle, nem ismert sóhaj.

Erénye türelem, még élt benne jellem,
repült az idővel, szárny nem hagyta cserben.
Utaztak hűségben, négy évszak színében,
hol tomboltak viharok, hol idő is megfagyott.

Villámként cikáztak, mert fent volt ég, felmásztak.
Szánkáztak tejúton, de mélybe is leszálltak.
Nap tüze égette, perzselte őket,
izzott a levegő, a fagyból is hó lett.

Volt erénye hit, a jellemben türelem,
tudta, ha reng is föld, szél felkap és felemel.
Így tanult szállni, s csak ámult a kezdet,
nem is oly rég még csak botlott és csetlett.

De eggyé vált idővel, nem mozdult mellőle,
megtanult állni is, ha az idő épp azt kérte.
Követte hűségben, ott élt már benne,
bármit is kívánt, már idő szállt, s tette.

Alku

Alku az élet,
alku, babám.
Alkuszom én is,
bár van úgy, hogy fáj.

Nélküle nincsen,
alku itt minden,
csak próbálni tudod,
de alkudni fogod.

Van úgy, hogy megérezed,
és lehet, hogy jól teszed,
de teheted rosszul is,
alku lesz akkor is.

Csak magadat kérdezd:
az alku most mért lesz?
Ha érdemes megtenni,
nem lesz kár alkudni.

Alku itt minden,
hát alkudj, és hidd el,
ha jól döntesz, megéri,
van még, ki megéri.

Alkuszom én is,
bár néha még fáj,
mert alku az élet,
alku, babám.

Egy mosoly útja az időben

Tetszik egy gondolat,
csábít, mind elragad.
Egy völgynek a mélyén
Egy érzés még ott marad.
Hol végtelen erdőben
fák sűrű lombja
összeér feletted,
kanyar az útja.

Az útnak a szélén
megáll, ha arra tart,
s egy páratlan mosollyal
szép lassan továbbhajt.
Az emléken nem fakul,
nem felejt, visszavár.
Szűk kanyargós út mentén
rég tudja, még megtalál.

Egy holnapot sejtet,
egy jövődő jövőben,
ott látom magamban
egy múltban már időtlen.
Tetszik a gondolat,
csábító lenne,
ok nélkül keres mind,
tán ez csábít benne.

Porfelhős utakon

Nem vagyok hitetlen, hiszek egy hiszemben.
Nem csal meg, kápráztat, a lényeges hisz bennem.
Okkal vagy ok nélkül hiszek a voltában,
apró kis porszemként már sokfelől csodáltam.

Porfelhős utakon mind megannyi porszem,
tengernyi porban szintiszta gyöngyszem.
Felkapja fuvallat, szellő a légben,
csak helyében változik, de itt van a térben.

A lényeges nem vész el, hiszek e hiszemben,
nem akar más lenni egy káprázat színében.
Mi kísért és elcsábít, a lényegen nem másít,
a lényegben attól még ott lehet sok másik.

Amiért én hiszem, okkal vagy ok nélkül,
ő is úgy hisz bennem egy hiszemben, érv nélkül.
Összeköt bennünket egy láthatatlan szál,
egy apró kis fuvallat, egy porszem, ha száll.

A mindenek felett

Miénk a mindenség
végtelen óceánja.
Csillámló víztükör,
vad hullámok tánca.
Egy féktelen utazás,
az út mentén kikötők,
elhagyott partok,
csavargó múlt idők.
Miénk a végtelen
a mindenek felett,
ahol vízsugár szökken,
a habokban pezseg.
Lemossa út porát,
cseppekben sós ízet,
illatát friss szellő
repíti szerteszét.
Néhanap kikötünk,
szól egy hang, csilingel,
óceán moraját
suttogja, csitítsd el!
Vár rád a végtelen,
mi féktelen fut,
part menti kikötők,
szűk fénysugár út.
Csillámlik víz tükrén,
tört fényében jelek,
hogyan megáll az út most
a mindenek felett.

Egyszer, de örökké

Hús tenger, pálmafák,
a nyár tűzben él.
Forrongó éjszakák,
hol nem hűsít éj.

Mámoros hajnalok,
köddé vált tegnapok,
egyszer, de örökké
a nyár fénye felragyog.

Égbe vész a tenger,
kristály a víz,
aranyló színvilág,
napsütött íz.

Egymásba borulva
ölelnek fák,
nap táncát járja
a fényben az árny.

A szél is csak simogat,
örvend a nyárnak,
nem bontja ruháját
az ölelő fáknak.

Nem múlnak nappalok,
pezsgő éj, új csodák,
hol holdfényes álmok
dúdolják nap dalát.

Üzen a tenger,
többé nem lesz már tél.
Egyszer, de örökké
a nyár tűzben él.

Titkok a mélyben

Lelkünk mélyén ott van rejtve,
titkolt titkok rendre benne.
Csak hihetjük, hogy nyoma sincsen,
de miként élünk, ott van minden.

Tehetsz bárhogy, mondhatsz bármit,
szép szavakkal kábíts bárkit.
Tehetjük és elhitetjük,
mód van rá, így meg is tesszük.

De mást gondolunk, lehet, okkal,
jól van ez így, s hisszük joggal,
mert vannak percek, órák, napok,
álmatlan éjek és gondolatok.

Lelkünk mélyén ott van minden,
láthatná bárki, de ilyen nincsen.
Szemünk mélyén nem is sejtve,
megbújt titkok elfeledve.

Csak gondoljuk, hogy tovaszalad,
de megőrizzük tudat alatt.
Hiába rejtjük, hiába védjük,
előttünk nem titok mi valódi énünk.

Magunknak hisszük, mit magunkban érzünk,
mert nem látja senki, annyira féltjük.
Nem titok pedig, ott látni, sejlik,
szemünk fényében titkosan rejlik.

MAYER ZSÓ

Afrika bűvöletében

Íróasztalom fiókjában jegyzetek lapulnak, egy féltett videó kazetta és ehhez kapcsolódó fotóim ugyanitt laknak. Időnként kihúszom a fiókot, becses kincseimről eltávolítom a bemerészkedett porcicákat, pillantásommal kicsit dédelgetem féltett gyűjteményemet. Elhatározom – ezúttal elkezdem írni az Afrikáról szóló ... „élménybeszámolómat”.

E földrészen nem jártam, de megtették ezt hozzátartozóim, azon egyszerű oknál fogva, hogy rokonai kötődésük időnként oda csalogatja őket. Hirtelen megelevenednek előttem a korábbi színes élménybeszámolóik, melyeket az emlékezetem már a tudattalan mélyeibe zárt. Innen most minden előhívható. Az említett fiók kincsei is jó szolgálatot tesznek írásom életre keltéséhez.

A földrész egy országában, Tanzániában, ahol ... „járok”, gyönyörűséges. Lefátyolozott arcú szépség tárul szemem elé. A fátyol lehull, és így láthatóvá válik lelki szemeimnek a csoda, ahová egy kamasz naivitásával vágyakoztam. Euforikus állapotom egyre fokozódik. Földrajzi helyzeténél fogva szubtrópusi és szavannás övezetben található. Két évszak váltja egymást, a nyárnak nevezhető forróság – rendkívül nagy páratartalmával –, majd ezt követi az esős évszak, mikor szinte szüntelenül esik az eső, és nagyon hideg van. Az ország keleti partja az Indiai-óceán. Északon Kenya, északnyugaton Malawi és Zambia, nyugaton Zimbabwe, délnyugaton Swaziföld határolja. A rokonok a fővárostól, Dar es Salaamtól (jelentése: a Béke kikötője) kb.700 kilométerre élnek, az ország déli részén. Északról dél felé haladva a főút nem túl forgalmas. Az út mellett a fű friss, buja zöld, a bokrok teli színes virággal. Az utazónak úgy tűnik, mintha egy óriási kertben járna. A belföldi hegyekben falvak között kanyargó utak kövesek, sok helyen porosak. Meredek partokon köves sziklák vagy eukaliptuszok csoportosulnak, néhol érdes elefántfü ágaskodik. A zúgó gépkocsi zajára, az út szélén alvó oroszlán fel sem ébred. A napsugaras meleg-

ben békés álmai lehettek... Az elefánt, zebra, zsiráf, antilop, gnú sem ritka látvány. Állatvilága hihetetlenül gazdag. Messze ellátva szarvasmarhák sokasága legelészik, vagy a mesterségesen készült tavak mellett heverve kérődzik. Kecskék tucatja száraz kórót rágcsál. A falvak épületei az úttól távol, fák árnyékában húzódnak meg. Házaikat fából, agyagból, téglából építik. Az építőanyagot kicsi üzemekben állítják elő. Az emberek világos színű sapkával, vagy kendővel fedik be fejüket, a nap kényelmetlen melegétől óvják. Világos, színes ruhákkal tekerik körbe magukat. A nők fejük tetejére helyezett korsóban vizet hordanak, gyermeket szülnek hétköznapi egyszerűséggel, hátukra batyuzzák kicsikéiket, és így dolgoznak. Ez itt a szokás, senki nem panaszkodik. Gerincbántalmak nem is gyötrik őket.

Lassan haladva a szülőfalu felé az élmény egyre fokozódik... A téglaház, melyben az ősök laknak, szerényen húzódik meg a falu többi háza között. Bokrok indái ágaskodnak, kapaszkodnak mindenfelé. Mintha egy mesekönyv lapjai keltek volna életre. Bámulatba ejtették a messziről jötteket. Megérkeztek. A rokonság összegyűlt az Európában élő fiú és családja érkezésének tiszteletére. Szemlélte egymást a fekete és fehér bőrű család. Nagy öröm kerítette hatalmába a szülőket, testvéreket, rokonságot. Laura kissé félve bújt édesanyjához, de a sok, korban hozzáillő apró gyermek vigyorogva, tágra nyílt tekintettel közeledett hozzá, aztán feloldódva pár perc elteltével együtt szaladgáltak mezítláb, megértették egymás nyelvét. Gyorsan megbarátkoztak. Észre sem vették, hogy bőrük színe eltérő. A felnőtt népség levágott egy borjút, ügyesen felbontották, darabolták, a szeletelt húst tűzre dobták, mely jó illatot árasztva megsült a házön kívüli téglából épített tűztérben. Kedvenc ételeiket – rizs, puliszka – agyagedényekben főzték puhára. Csirkehús, banán, tea mindennap szerepel az étrendjükben. Paradicsommal dúsítják legtöbb ételüket. Mindenből került az alacsony asztalra, melyet körbeültek. Jó étvággal fogyasztották az ételt, közben beszélgettek. Az idősebbek szuahéli nyelven (a fiuk tolmácsként lelkesen fordított), a fiatalabbak angol nyelven folytatták a diskurzust. A magyar feleség

és a kislány gyorsan beférközött új rokonság kegyeibe. A szülők házában egyszerű bútorok láthatók, maguk szötte színes szőnyegekkel, takarókkal díszítették otthonukat. Edényeiket agyagból készítették.

A háztól ösvény vezet a zöldséges kerthez, mely a forrás mellett található – az öntözés miatt. Nagy a szárazság, szükség van az éltető vízre. A megtermelt fűszernövényeket frissen és szárítva fogyasztják. Általában földműveléssel, állattenyésztéssel foglalkoznak az itt élők. Kukoricából sokat termelnek, főleg állataik takarmányozása céljából. Vasárnaponként a falu templomába igyekeznek szertartásra, többnyire a katolikus vallást gyakorolják. A sok érdekes látnivalótól az óra mutatói gyorsvonal sebességével peregtek. A naplemente is különleges élményt nyújt. Estefelé megvilágosítja a zöld dombokat, rózsaszín árnyalata lassan elmosódik, ahogy a nap lejjebb bukik a domb mögött, és beköszönt az est. Ahogy szürkült, naplemente után a békák és bogarak vették át a szót, és olyan lármát csaptak a közelben lévő tavacska környékén, hogy a levegő rezgett belé, még késő éjjel is. Sokáig beszélgettek egymással a legutóbbi találkozás óta történt fontosabb dolgokról. A lámpában kanóc izzott, erős fényt adva. Magyarország kultúrája, sajátosságai igencsak érdekelték az egybegyűlteket. Az idős szülőknek tetszik menyük szerénysége, ezt tudtára is adták. Laurát körbecsodálják, hiszen sok-sok unokájuk közül ő félvér. (Marcell, Laura kisöccse, majd a legközelebbi látogatás alkalmával tart velük.) Közben énekelgetnek mély hangjukon, jellegzetes afrikai stílusban. Másnap Beáta, a magyar feleség főztjére voltak kíváncsiak, aki leleményessége folytán és a rendelkezésre álló alapanyagok alapján lecsószerű ételt főzött. Felhasznált mindenféle zöltséget, rizst, szárított húst, ami a keze ügyébe került. A kondérban lassan elkészült az étel. Elfogyott az utolsó falatig, mindez azt tanúsítja, hogy ízlett a rokonságnak. A következő napokban Bea férjével és Laurával végigjárták a falut és környékét, derűs perceket okozott az ismerős és ismeretlen emberek társalgása. Megnézték az iskolát, ahová Alto (a vejem) gyerekként járt. Az ütött-kopott padok

még mindig olyanok voltak, mint mikor tudásszomját oltva elkezdte tanulmányait. Jártak a boltban, láttak ruhakészítőt, varrónőt, köszörűst. Laurát láz kezdte gyötörni néhány nap elteltével, otthonról hozott gyógyszerrel próbálták hűteni a kislány forró testét, de biztosabbnak látta orvos apja és anyja, ha egy közeli kórházban megmutatják a kis beteget. (Bea igencsak megijedt, fertőző betegségre utaló jeleket látott lelki szemei előtt.) A diagnózis: tüdőgyulladás. Saját felelősségükre elhozták a kórházból, mivel túlzsúfolt volt. A gyerekek, felnőttek, egy-egy nagy szobában feküdtek vegyesen. Még egy pár napig maradtak a szülői házban, a kislány lassacskán javult és így jobbnak látták elindulni bérelt gépkocsijukkal a fővárosba. A szülők megértették Bea aggodalmát, de sajnálták, hogy rövidebbre sikeredett együttlétük ideje. Melegen érzékeny búcsút vettek, természetesen, az ottani rokonság ismét egybegyűlt a búcsúzásra. Visszaindulva, útközben nagyon sok érdekességben volt részük.

Egy maszáj falu látványa megrendítő találkozás volt: a kultúrák közötti nem is szakadéknyi, inkább óceánnyi különbség nehezen feldolgozható tapasztalás volt. A tehénlepénnyel tapasztott falu, az ablaktalan viskók, a legyekről ellepett fejű, apró gyerekek látványa mellbevágó volt egy európainak. De ez az ő világuk, az ő életük, kár lenne sajnálkozó pillantásokkal illetni őket. A szafari, ez a mesevilág, egy fordított állatkert, ahol mi vagyunk bezárva, és az állatvilág éli körülöttünk mindennapi életét. Egy dzsippel lehetett bejárni a természetet, úttalan utakon haladtak, a sofőr mindenütt megállt, ahol érdekesség mutatkozott. Sakál, hiéna, flamingó, zebra – mind látható volt. Nevetnivalóan lusta, de hús-vér, igazi vadon élő oroszlán sütkérezett. Továbbindultak Dar es Salaamba, majd odaérve egy szállodai szobát vettek ki, mely igényesen kialakított, festői környezetben volt. Minden szobához szúnyogháló és légkondicionáló berendezés tartozott. Európai ételek és saját specialitások mind megtalálhatók az étlapjukon. Fizetőeszközük a tanzániai schilling: 0.16 forint. A fővárosban minden jellegzetes látnivalót megnézték. A nyugati áruházláncok begyűrűztek ide a városba is. Az utcákon az ütött-kopott, kiszuperált gépko-

csik és a modern, kényelmes autók egymást kerülgették. Az autóbuszok nem a pontosságukról híresek, rendszerint mindig tömve vannak utassal. Taxival bárhova el lehet jutni.

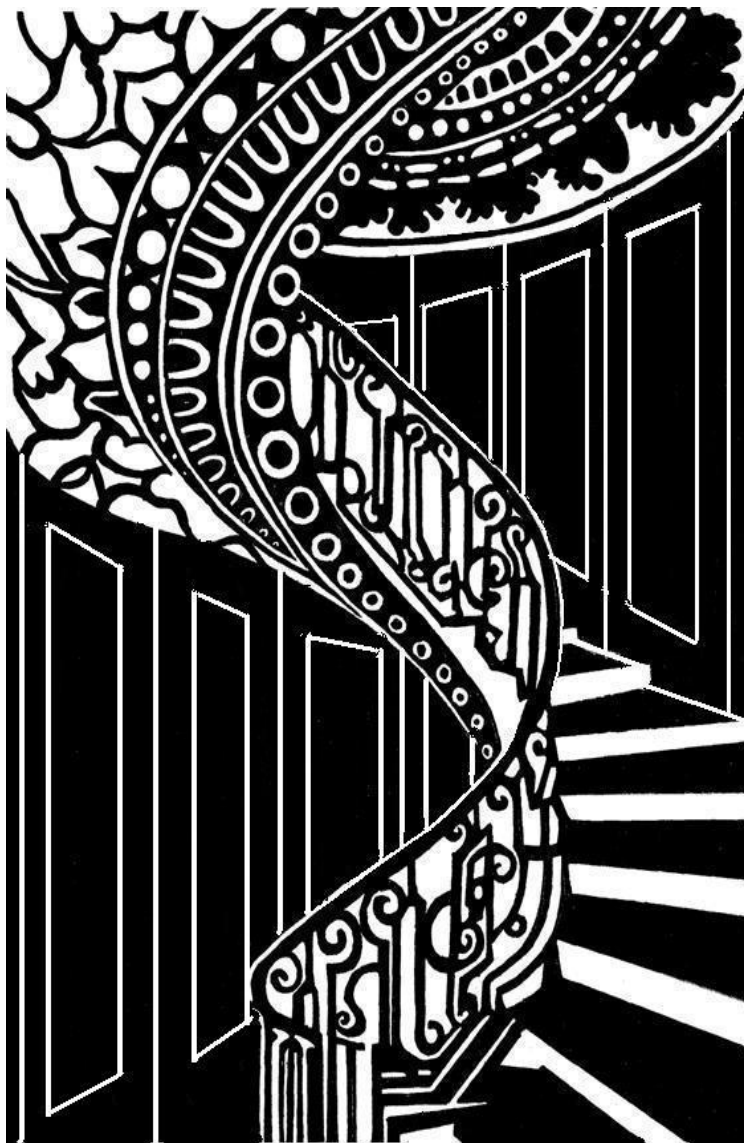
Az Indiai-óceán ékszere Zanzibár (Tanzániához tartozó sziget-csoport Afrika keleti partjainál) Dar es Salaamtól a fővárostól nincs messze. Az óceán vize télen-nyáron kellemesen meleg. Alto szerette volna megmutatni családjának Zanzibárt a látványosságai miatt. Egy kisebb utasszállító hajóval átkelt a háromtagú család az egyik szigetre. Útközben egy hatalmas tengerjáró hajó óriási hullámokat vetett, ezen átjutva a kisebb hajó utasai megnyugodtak. A sziget csodálatos, szemet kápráztató növényei az európai embernek lenyűgöző látványt nyújtanak. Hatalmas teknőcök élnek a kis szigeten, Laura szoknyáját meghúzkodták jó párszor, de nagy barátságba kerültek egymással. Gyakran beszélt hozzájuk: - jaj, ne húzkodjátok a szoknyámat!

Itt található a világ legszebb homokos partjai, egzotikus ültetvényekkel, ősi afrikai településekkel. Fűszerültetvényeiken látható a fekete bors, szegfűszeg, fahéj, vanília, szerecsendió, citromfű és a gyömbér. Leghíresebb állatfaja a karcsúmajmok közé tartozó zanzibári vörös kolobusz. Itt él még a sunnis (őzféle), a kaméleon és mintegy negyven madárfaj. Az ide látogató fantasztikus történelmi örökséggel néz folyamatosan farkasszemet. Csodálatos volt látni a Mtoni Palota romjait, Kidichi perzsa fürdőit, az óceán partján található rabszolga-barlangot és a föld alatti kamrákat. Itt született a híres zenész, Freddie Mercury 1946-ban. Sok időt lehetne eltölteni, csak úgy gondtalanul, e földi paradicsomban, az idő kerekét megállítva.

Mivel a tervezett látogatás ideje lassan lejárt, készülődtek a hosszú útra, mely haza, Magyarországra vitt. A repülőn visszafelé a Kilimandzsáróban gyönyörködhetek.

Milyen pihentető, megnyugtató a természet! Kiemel minket a sárból, a pocsolyából, amibe olykor beleragadunk. A szívünk felszabadul és magasba száll az egek felé, hogy hálát adjon a szépségért, a gazdagságért, amit mindennapi életünk elének tár megannyi apró, pompás részleteiben.

Afrika percről percre meglepetéssel szolgált.

PIPEI BORBÁLA: FORGÁS

MÁTÉ LÁSZLÓ

Az idegen

Tothisz az eget nézte. A perzselő napot, mely kicsiny földjét teljesen kiszárította. Az áradás még legalább egy holdtölte múlva jön, és Ré nem könyörül rajta. Lassan visszaballagott a kunyhójába és nekilátott szegényes ebédjének. Az évnek ebben a szakában nem sok tennivalója akadt, csak várni a Nílus áradását, az életet adó fekete, iszapos föld termővé válását. Aztán az öntözőcsatornákat tisztán tartani, hogy amikor a Nílus vize megduzzad és eléri a földjét, a csatornát megtöltve akadálytalanul eljusson földjének legtávolabbi pontjára is. Továbbá vigyázni, hogy a vetőmagot rágcsgáló meg ne találja, beszárazni kevéske élelmiszerkészletét, hogy kitartson az áradás utáni aratásig.

Egyetlen vagyonkája egy sovány ökör volt, melynek párját elvitték III. Tuthmozis adószedői, a be nem fizetett adó fejében. Tothisz javakorabeli férfi volt, és több mint nyolcvanszor megélte már az aratást. A férfi egyedül élt. Két fiát tavaly vítették el a föníciaiak elleni harcba katonának. Felesége a hét áradást megelőző nagy aszály idején halt meg. A legyengült asszonyt egy titkos kór ragadta el. Tothisz megsiratta, és vagyonkájából tisztességgel eltemette. A halottak ünnepén elzarándokolt Thébába, átkelt a Níluson a halottak városába, és ajándékat helyezett Osirisnak, az alvilág istenének épített templom oltárára. Tudta, hogy ezzel az istenek kedvére tesz, és asszonya a túlvilágon boldogabb életet kap cserébe.

Ebédje kenyér, hagyma és papiruszvelő volt. Fakupájával vizet mert a víztárolóhordóból. Lassan itta az állott vizet. Ebéd után rendet rakott a kunyhóban, amiben ugyan sok tennivaló nem volt, mert minden nap többször is megtette, ezért aztán katonás rend uralkodott. Kilépett a kunyhó elé, és azt látta, hogy egy idegen közeledik.

Tothisznak ritkán volt látogatója, és azoknak sem örült, mert vagy az adószedő jött figyelmeztetni az elmaradt befizetésére, vagy katonák, akiket el kellett látni kenyérrel és vízzel, amiből neki is igen kevés volt.

A közeledő ember magas, széles vállú férfi volt, arca értelmet sugárzott. Furcsa öltözetet viselt, és a bőre világosabb volt a föníciai asszonyok bőrénél is. A férfi egyenesen a kunyhó felé tartott. Amikor odaért, üdvözlésre emelte kezét.

– Ré legyen veled – köszönt a férfi a felső egyiptomiakra jellemző hanglejtéssel.

– Ré neve legyen áldott, de én jobban örülnék Sobek, a Nílus-áradás istene áldásának.

– Ahogy elnézem a kunyhódat és a földet, amit művelsz, ez rád férne háromszorosan is. Én a helyedben rég itt hagytam volna ezt a helyet, és Thébában kerestem volna munkát. Roszszabb akkor sem lenne a sorod. Hiszen egyedül élsz itt.

– Sajnos, nem tudok elmenni – válaszolta Tothisz. – Tartozom az adóval, és amíg azt ki nem fizetem, addig nem tehetek semmit. De valamiért az adóságom a telítődő holdhoz hasonlít, nemhogy csökkenne, inkább növekszik. Már nagyobb, mint Hapi pocakja. De ki vagy te, és mit keresel erre, ahol a vendég olyan ritka, mint ez idő tájt a hús nilusi szellő? – kérdezte az öregember fürkésző tekintettel.

– Küldetésem van – felelte az idegen. – A nevem Thoth.

– Ne viccelj velem, idegen! Thoth a bölcsesség istene. Vigyázz, mert ha ezt máshol is hangoztatod, hamar egy sinai bányában találsz magad!

– Nem viccelek, és tudd meg Tothisz, hogy én mindig igazat szólok.

Az öregembert ellepte a veríték, és a lábai remegni kezdtek. Térdre rogyott az idegen előtt, aki magát Thothnak, a bölcsesség istenének nevezte.

– Elhiszem már, hogy valóban Thoth vagy, hiszen a nevem is tudod, pedig nem is mondtam.

– Tudok én rólad mindent, Tothisz. Azt is, hogy milyen szép ajándékkal kedveskedtél Osirisnak, asszonyod túlvilági bol-

dogságaért. Azt is, hogy fiaid becsülettel harcolnak a föníciaiak ellen. De még azt is, ami meg sem történt. A Nílus harmadik áradását követően fiaid hazatérnek, asszonyt hoznak magukkal, és amikor a kezed már nem bírja az eke szarvát, az unokáid kezei fogják azt markolni.

– Kérlek, dicső Thoth, áruld el nekem, miért e megtiszteltetés szegény fejemnek? Kérlek, mondd, miben lehetek segítségedre?

Az idegen hangosan nevetni kezdett.

– Te akarsz segíteni nekem, aki maga is segítségre szorul? Nem bánom, Tothisz, kissé elfáradtam utamon, hát megpihenek a házadban.

Az öreg betessékelte a kunyhóba és helyet kínálta az idegent. Vízet, kenyeret, papiruszvelőt kínált neki, és még egy fej hagymát is.

– Sajnos, egyébbel nem tudlak megvendégelni, ó, dicső Thoth. Magam is ezt eszem, amíg az aratás nem hoz kicsinyke bőséget számomra.

– Nem az a fontos, hogy mit adsz, hanem hogy szíved tisztaságával adod. Ez az állott víz jobban esik nekem, mint a legnemesebb thébai bor. Most lepihenek, te addig őrködj a kunyhó előtt, hogy senki ne zavarja nyugalmamat.

Az öregember meglepődött ezen a kijelentésen, hiszen napok telnek el úgy, hogy egy teremtet lélek sem téved erre. Azért csak kiült a kunyhó elé, és kisvártatva maga is elbóbiskolt. Arra kapta fel a fejét, hogy két lovas katona közeledik. Felpattant a helyéről, és alázatosan a katonák elé sietett.

– Hé, öreg! Nem járt erre egy idegen? – kérdezte az egyik katona lekezelő hanghordozással.

Tothisznak kiszáradt a szája, és nem tudta, mit válaszoljon. Egész eddigi életében nem hagyta el ajkát igaztalan szó.

– Nem hallod, mit kérdeztem? Vagy talán a hétfarkú ostorral kérdezzem?

– Nincs itt, akit kerestek! – hallotta a háta mögül az idegen hangját.

– Igen! Valóban nincs itt, akit keresünk – válaszolta a két katona, és tekintetükben megbabonázott fény világított.

– Menjetek utatokra, és ne háborgassátok ezt a békés parasztembert. Értettétek?

– Megértettük, és nem háborgatjuk – azzal a két katona megfordította a lovát, és elvágtatott.

Tothisz hátrapillantott, és ijedtében a földre rogyott. Az idegennek íbisz feje volt.

Thothisz kinyitotta a szemét, körbenézett. A kunyhójában feküdt, de az idegen nem volt a helyiségben. Felállt, és rogyadozó lábakkal kilépett az ajtón. A távolban az idegent látta, és azt, hogy valami nagyon furcsa építménnyel van elfoglalva. A szerkezet a Nílustól vezetett Thothisz földjéig és olyan volt, mint egy óriási kígyó. Az öreg megindult az idegen felé. Az megfordult, és a kezével intett.

– Gyere közelebb, Thothisz. Készítettem neked egy vízátemelőt. Ennek segítségével akkor is öntözheted majd a földedet, amikor a Nílus vize sovány, mint a te hasad.

Thothisz hallott már efféle építményekről, de el sem tudta képzelni, hogyan működik, nem hogy ilyet épített volna!

– Ki vagy te, hogy egyetlen nap alatt ilyen építményt tudsz megalkotni, és honnan vetted hozzá a fát? Itt háromnapos járásra sem találsz annyi fát, ami ennek a szerkezetnek a megépítéséhez elegendő lenne.

– Sokat kérdezel feleslegesen. Amit építetem, neked csináltam, hogy segítssek. Ezért áldást várnék, nem kérdéseket.

– Áldás szálljon Thoth fejére, de félek, az enyémre bajt hoz ez a szerkezet. Az adószedő majd tudni akarja, hogy miként került ide, és én nem tudom, mit fogok felelni neki.

– Az adószedő holnap eljön. Én fogadom, és meglásd, nem lesz bajod. Most gyere, megmutatom, miképpen működik a vízátemelő.

Tothisz leballagott az idegennel a Nílushoz, és az elmagyarázta, hogy működik a furcsa szerkezet.

– Látod, ha ehhez a nagy kerékhez befogod az ökrödet, és az állat reggeltől addig hajtja a kereket, amíg Ré napisten fényes korongja napi útjának harmadát meg nem teszi az égen, akkor ez a szerkezet egy napra elegendő vízzel ellátja a földedet. A maradék időben meg a földeden tudsz dolgozni – mondta az idegen, majd felemelte a kezét.

– Thotisz! Jegyezd meg: az öntözéssel nem tudsz olyan termést learatni, mint a Nílus áradásakor, de bőven elég a nyugodt megélhetéshez.

– Hnum neve legyen áldott, ha ez valóban így van – válaszolt Thothisz.

Másnap valóban megjelent az adószedő, ahogy az idegen jósolta. Két katona kísérte a hivatalnokot. A három férfi alaposan szemügyre vette a vízátemelő szerkezetet, lementek egészen a Nílusig, ahol Thothisz pont az ökröt fogta be a meghajtó kerékbe.

– Ez micsoda, és hogy került ide? – kérdezte az adószedő.

– Egy vízátemelő szerkezet és egy vándor építette, hogy akkor is tudjam öntözni a földet, amikor nincs áradás.

– Egy ilyen szerkezet megépítéséhez legalább két holdtöltő idő kell, és a legutóbbi ittlétemkor még nyomát sem láttam, pedig az alig fél holdciklussal korábban volt. Ráadásul egy ember nem is tud ilyen bonyolult gépezetet megépíteni. Azt ajánlom, az igazat mondd, Thothisz, mert van bőven hely a nubiai bányákban.

– Az igazat mondom, esküszöm neked a fényes Ámon-Ré istenre – felelte ijedten Thothisz.

– Thothisz valóban az igazat mondja – hallotta a háta mögül az idegen hangját.

– Ki vagy te? Te építetted ezt a gépezetet? – fordult felé az adószedő.

– Igen, én építettem. De hiszen mondta neked Thothisz. Miért kételkedsz a szavában?

– Thothisz szava nem sokat ér, hiszen tizenkét deben arany súlyának megfelelő mennyiségű búzával tartozik a fáraónak.

– Valóban? Kapott erről írást Tothisz? Mert ha nem, akkor ez az adósság nem is létezik!

– A pontos kimutatást itt van nálam – azzal az adószedő tarisznyájából papirusztekercset vett elő – Thothisz amúgy sem tud olvasni – toldotta meg az előzőeket mérgesen.

– De én tudok, és alkalmasint megnézném. Azt gondolom, ha figyelmesen átszámoljuk, alaposan lecsökkenne az adó.

– Sokat jár a szád, és olyan dolgokba ütöd az orrod, ami nem rád tartozik – felelte mérgesen az adószedő, és fejével intett a két katonának, akik azonnal fenyegetően megindultak az idegen felé.

– Megálljatok! – emelte fel kezét az idegen. Mindketten békés egyiptomi polgárok vagyunk, ezért semmi okotok eljágni akár ellenem, akár Thothisz ellen.

– Valóban semmi okunk rá – felelte a két katona gépiesen.

– Mi ütött belétek? – ripakodott a katonákra az adószedő. Ez az ember nyíltan szembeszállt a fáraó hivatalnokával!

– Semmi okunk, hogy eljárjunk az idegen ellen – felelte ismét az egyik katona. Amit mond, azzal semmilyen törvényt nem sért.

– És a vízátemelő? Hogy készíthette el ezt a szerkezetet?

– Azt mi sem tudjuk, de törvényt ezzel sem sértett.

Az adószedőt majd szétvetette a méreg. Azzal a szándékkal jött ide, hogy ismét busás adót hajthat be Thotisztól, erre nem-hogy ezt a tervét nem tudja megvalósítani, hanem az eddigi tartozást is megkérdőjelezi egy jöttment idegen. Ahhoz, persze, semmi kétség nem fért, hogy a kivetett adó egy tekintélyes része jogtalan. De ha egyszer Tothisz nem tudja ellenőrizni, miért ne tenné. Maat, az igazság istene biztosan megbocsát neki, és amúgy is minden adószedő ezt csinálja Alsó-Egyiptomban.

Az idegen odalépett az adószedőhöz. Annak a keze, bár nem akarta, önálló életre kelt, és átnyújtotta a papiruszt, mely Tothisz adójának pontos kimutatását tartalmazta. Az idegen pár pillanat alatt átnézte az írást, majd az adószedőhöz fordult.

– Hiba van a számításodban. Nézd, itt és itt is. Ez alapján Tothisznak nincs adótartozása, sőt, a következő aratáskor a ki-

szabott adónak csak a harmadát köteles beszolgáltatni. A többi szabadon értékesítheti.

– Átkozott! – kiáltotta az adószedő. – Ki vagy te, hogy felül akarod bírálni a fáraó hivatalnokának munkáját?

– Thoth vagyok. Elhiheted, hogy pontosan tudom, számításodban hol a hiba.

– Istenkáromló! – üvöltötte az adószedő. Még hogy Thoth, a bölcsesség istene? Aki megalkotta az írást és számolást? Azonnal fogjátok el – fordult üvöltve a katonákhoz. De azok nem mozdultak, ellenben szemükben különös fény gyúlt.

– Az idegen igazat mond – felelte egyszerre mindkét katona.

– Horusra esküszöm, ti megőrültetek. A fáraó adójával játszatok! – rikácsolta az adószedő, de ahogy megfordult, meghűlt ereiben a vér. Az idegen alig néhány lépésre állt tőle és íbisz feje volt. Az adószedő eszelős tekintettel a lovához rohant, felpattant rá, és szegény állatot ostorával hajszolva elvágatott. Az idegen a katonákhoz fordult.

– Visszamentek a városba és azonnal futárt küldtök a fáraó thébai hivatalába. Az ott nyilvántartott befizetéseket hasonlítsa össze az itt lévő adatokkal. Nem csak Tothisz, hanem a környék valamennyi befizetését ellenőrizni kell. Amennyiben a két nyilvántartás nem egyezik, tudjátok mi a teendő.

– Tudni fogjuk! – válaszolta a két katona, azzal lóra ültek, és megindultak a város felé.

– És most mi lesz? – kérdezte Tothisz remegő hangon, miközben lehajtotta a fejét.

– Ezt az írást jól tedd el, és ne add oda, csak a fáraó thébai főhivatalnokának – felelte az idegen. Ez egyértelműen bizonyítani fogja, hogy a befizetett adód jóval több, mint ami Thébába eljutott. Béke legyen veled, Tothisz. Nekem mennem kell, így is túl sokat időztem nálad.

Tothisz mondani akart valamit, de amikor ismét az idegenre emelte tekintetét, meglepődve látta, hogy megint emberfeje van. Az idegen felemelte a kezét – így búcsúzva Tothisztól. Sarkon fordult, és megindult.

Az öreg nem tudta, mennyi ideig állt ott. Az ökör hajtotta kerek nyikorgása és a friss nílusi víz csörgedezése térítette vissza a valósághoz. Felnézett az égre, majd az ökröt kifogta az óriási kerekekből, és felvitte a kunyhóhoz. Elindult, hogy elfogyasztja szegényes ebédjét. Tudta, hogy ebéd után még sok munka vár rá a földjén, de most örömmel töltötte el ez a tudat. Ebédje most is kenyér, hagyma és papiruszvelő volt – és a friss, nílusi víz.

Thoth – a bölcsesség istene, az írás és számolás megalkotója

Ré (Ámon-Ré) – Napisten

Hapi – a Nilus isten-neve

Ozirisz – az alvilág istene, eredetileg a növények ura

Sobek – a Nilus áradásának istene

Hnum – a termékenység istene

Maat – az igazság istene

Horus – a fáraókat az ő leszármazottainak tekintették.

1 deben = 91 gramm

Thotisz 40 éves múlt mivel az ókori Egyiptomban évente kétszer arattak.

*A MEBT és VERSLISTA által kiírt, „Az én Egyiptomom – 2010/11.”
c. irodalmi pályázaton a fenti írás II. helyezést ért el!*

Tiszavirág

Víz felett lebeg s az ég alatt talán,
egy parányi lét az élte, villanás.
Szárnya hajtja, bár nem érti, hogy miért,
szép a léte, s ő lebeg, de ó, kiért?

Nem lehet szegény, kinek, ha van csupán,
kéjes óra nász, a léte úgy biz' ám.
Élte báb, s halála már a lepke-lét,
Násza: éltet adni percnyi életért.

MILBIK JÓZSEF

Etűd-lánc

Elegánsan öltözött, korosodó úr sétál át a félhomályban derengő szobán. A saroknál megtorpan, hosszasan nézi-füleli az antik ingaóra karját, mint mozog ide-oda. Töpreng és motyog:

– Ugyan, a világot agyon nyűvő idő vénülését ki s hogyan mérí? A parttalan tér? Talán a hön keresett, soha fel nem fedett, örök titokként lüktető törvényszerűség, mi épp úgy lényege parányi atomnak, akár óriás-galaxisoknak? Aprópó, mióta s meddig tart az idő? Míg tágultában újra tömör semmivé válik a porból lett világ, míg a mutató körbejár? Teremtény-e, vagy evolúciós dimenzió keresztl hágó, kényszerű emberi találmány? Csoda tudja. Ah, butaság, még belészédülök! - legyint, botjáért nyúl, és a nyitott ajtón betóduló fény felé indul.

Ám a kűtmély-öblű hang, mely gyermekora óta folyton beszél hozzá, ha efféle hasztalan dolgokon évődik, utána szól:

- Állj, nyugi, miért rohansz? Ne csak létezz, értsd is tűnékeny életed s tartsd kezekben sorsod selyemfonalát! Húzódj félre néha, ülj le picikét, csendben merengj magad elé, türelmesen várj, figyelj! Hidd el, hallani fogod a rejtély énekét, hisz minden erről beszél: a nap, a hold, a csillagok. S midőn az idő ke-reke végiggurul küldetésed útján, rájössz, Te bármikor visszanezhetsz, ettől még az előre forog. Ekkor válik világossá, hogy nincs menekvés: a szilánkokra töredezett, a végtelennek tűnő, a bájaival rabul ejtő, az ádáz hatalmú pillanat egy és ugyanaz. Lépte az ablakhoz érve megáll. Vaskos könyvét a párkányra teszi, óvatosan széthúzza a függőnyt, kinéz. Semmibe révülő tekintete a mindenséget látja, gondolata immár szabadon száll...

Künn, a parkban sebesen repül a hinta. Benne bozontos fiúcska kacaja csengettyűz:

– Édesanya, még magasabbra! Egész az áigig! Hadd kapom el a csácsogó madárkát! – nyújtja vékony karját a rügyekkel teliszórt almafa irányába, ahol pintyőke gyöngyözi tavaszi énekét.
– Bolondocskám, miket beszélsz! Csak az áigig? Miért ne az éigig, látod, mily közel jött! Tárd érte kezecskéd, szorítsd magadhoz, mint örökké tartó boldog pillanatot! – nevet harsányan a sudár alkatú fiatal nő, közben nagyot lódít a hintán...

A sétány melletti padon leányka kuporog apja ölében, vékony szalmaszálból szappanbuborékot ereget a gyöngye fuvalatba.

– Apuci, nézd, a buborékok alján kicsi napocska csillog, pedig az égen csak egy ragyog! Ha százat, ezret, milliót fújnék, az összesben fénylene?

– Tündérem, angyalok nyelvén csacsogsz! Igen, ahogy a gyermekek szemében-szívében gyertyalángként ott lobog.

–A felnőttekében?

– Csupán azokéban vibrál, akik jók s boldogok. Ezért óvlak, ezért kíméld magad bármi csúfságtól! Keresd, járd, őrizd az utat, a napsugarasat!

– Ezt most nem értem!

– Majdan fogod. Gyere, szépségem, gurítsd karikád, hozz kosarat, szedjünk uzsonnára számócát, hintsünk rá illatos porcukrot!

A férfi kézen fogja leánykáját, megkócolja aranyfürtjeit, amiktől azok soká csilingelnek a gondosan nyírt sövények mögött...

Odébb, a pompás napsütésben buzgón társalogva, meztelen vállán gitárral lány sétál ifjú oldalán. Pihenni a szökőkút kávjára ülnek. Nézik a valótlanul kék ég kupolája alatt, a

csobogó vízen imbolygó tükörképük, s a fodrokon tovaúsznak a most épp szédítő mélybe tornyosuló fehér felhőhabok.

– Kedvesem! Ha két ember szereti egymást, a szeretet s a belőle bimbózó szerelem összeolvad, gyümölcsöt érlel, ami egy még teljesebb szeretet, akár a tér, s a múltat, jelent, jövőt magába sűrítő idő szülte végtelen.

Mélázva polemizál a lány:

– A szeretet tudatos, tevőleges, a szerelem szenvedélyes érzelmek szabad csapongása. Régi ismeretségünk megszokás fűtötte tüze, most épp eléget valamit, vagy ismeretlen vágyakat lobbant lángra?

Az ifjú inge gelebéből vékony könyvecskét vesz elő, lapozza, a lányhoz fordul:

– Talán nem ismered *Weöres Sándortól* a Kétféle óhaj-t. Figyelj, olvasom!

– De igen! Húrokat pendítve alá rögvest szavalom:

„*Gyere velem repülni*” – *szól a darázs a virágnak.*

„*Tapadj az ágra mellém*” – *szól a virág a darásznak.*

– Jut eszembe a görög közmondás: *Szakítsd le minden órának virágát!* – küzd rendületlenül a fiú.

- Óh, csacsikám, vigyázz a finomságokkal: más szakítani, más tiporni! Legyek érthetőbb: én az életért, vagyis a térben és időben végtelen boldogságért küzdök, Te viszont a pillanatnyi örömek győzelmét kergeted. Bár az örökké számtalan sok pillanat halmaza, ám ettől még a számtalan sok pillanat sem tart örökké! Érted, élet s diadal: mekkora trófeabeli különbség?!

Perzsel a tűnődés, később hideg verítékkal gyöngyöz forró homlokukra. A lány szeme nedves, feje rázkódik az aggodalom árnyától, a csalódás réme elől önámító-öngyözködő menekülésbe fog. Hirtelen felpattan, az épület irányába ront, amikor odakiált hozzá a teraszra csoszogó, elegáns öregúr:

– Kicsim, kérlek, tölts egy csésze teát, s hozz néhány süteményt!

- Mézet csurgassak belé?

- Ha van kéznél...

- Természetesen. Citromot facsarjak-é?

- Köszönöm, nem. Igaz, eddig kesersavanykásan ittam, de ezután mindig édesen kérem.

Az ifjú kelletlenül kászálódik, és a késő délutáni, langyos napsütésben hátra indul, a parkon túli, messzi dombok felé. Utána kullog lompos komondora, hatalmas fejét a legény lábához dörgöli. A fákon galamb burukkol, a virágokon méh zsong, lepke csapong.

A lány szótlanul elveszi a párkányon feledett vaskos könyvet. Kinyitja, beleolvas. Pár másodperc múltán somolyogva összecsapja, magához szorítja. Szeme behunyódik, félig nyitott szájáról halk sóhaj illan tova. Majd váratlanul leszökken a terasz lépcsősorán, önfeledten az üde pázsitú kertbe szalad ibolyacsokrot szedni.

Az ódon hangulatú szoba asztalán tea illatozik, a sarokban ketyeg-kattog az antik ingaóra.

Az öregúr kényelmes fotőjbe süpped, ölébe ejti zenélő dobozát. Valami régi, szép emlékű levéllel s benne préselt apró herbáriummal zörög, és elmélyült arcvonással örök igazságokat keres.

Képtelen Genezis: minden semmi

Vajúdik a Végtelen-Semmi:

végtelen kínja végtelen úron hullámszik tova:

Végtelen-Semmi végtelen térbe világgá szüli:

a végtelen nagy Mindenséget.

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Hagyd tovább élni a Tűzedzőket!

*(A Tűzedző Asztaltársaságot – Pestlőrinci Rózsa Művelődési Ház –
2004-től meg akarták szüntetni)*

Uram! Segítsd, ki szikrát kíván életre kelteni,
ne vedd el lobogó lángunk,
hagyd még egy kicsit edzeni!

Májusi rezdülések

Ballagtam némán mint felhő
Mit enyhe szellő hajt könnyedén
Haladtam térben, az idő peremén
Hirtelen tátikák sora tűnt elém

Magányom ködburka felszakadt
Szűrt fénnel tört elő a nap
A fák alatt napfény villan át
Nedves föld őrzi lábam nyomát

Bő fényözön hull reám az égből
Az élet felvidul a dús fénytől
Előttem izzó kelyhű víg virágok
Szűk ösvényen vad rózsákat látok

Nádtorzsák közt kacsák lubickolnak
Le-lebuknak néha iszapba kotornak
Egy-egy csónak ver enyhe hullámokat
Nádszálak ringnak táncolnak álmatag

A nap lemegy, csillag gyúl nemsokára
Fátyolos fény hull a bágyadt fákra
A nap vörös fényben úszik a Dunán
Májusban vasárnap késő délután

MOLNÁR SZILVIA (APHRODITE)

Sárgult idő

behajlott virág –
ágyasú ölelések
feljajdulhatnak?

Szándék – január végén

aszott tél bőrén
billog lépések – jégbe
dermedt indulat

Fagyott fák alatt

Sziszegő, csalfa vidéken jársz,
ágon sanda dér dorombol,
vigyázz, mikor alatta vársz,
vad módjára nyakadba kószol.

Pillanatnyilag

éjszaka-barnított szavaim
valaki megmagyarázhatná szépen
míg gazdatestemben fél a gyermek
magától s a huhogó Homokembernek
álcázott rossz sorstól rettegve kulcsolok
jéghideg térdembe forró takaró leple alatt
vánkos-puhított langytündér csókolná rám
bélyegét a szépnek jónak boldognak
de arcom helyén bástya madárijesztő-hártya
feszül a simítás megmarad

Ő szépnek lát mégis

MÓRICZ ESZTER

Már létezel...

Látod, hogy
most valahogy
égnek, ragyognak a csillagok?
Látják ők is
valahol a jöttödöt.
Látják, hogy valahol
jön, rohan egy
új élet, siet,
el ne mulassza a jót s rosszat,
a megbonthatatlant.
De a világ néha
könnyörtelen, rossz,
a világ néha oly csöndes,
csodára váró. Meg kell
majd tanulnod
sok mindent, érzékelni
a különbséget...
Most még csak
árnyakban látlak,
de egy kicsit enyém
is vagy, enyém,
mert belőlem is létezel.
Még nem tudod,
honnan jöttél,
még nem tudod,
hogyan ki vagy,
de majd ha itt leszel,
soha ne feledd
őseid gyökerét,
őseid emlékét:
légy hű önmagadhoz,
a világhoz! –

NAGY IBOLYA

Macskakövön

Az út hosszú, macskakővel van kirakva.
Arra járnak kutyák, lovak, hát tele van potyogtatva.
Néha belelépünk, elcsúszunk rajta.
Hihetjük-e, hogy szerencsénket ez majd jól megalapozza?

Lombhullástól tél derekáig

Száraz ágak között suttog a szél.
Arról beszél, hogy közeleg a tél.
Fázós lépted koppan a földön.
Szürkeség, köd – mint egy börtön.

De ha leesik a hó december derekán,
Mosoly ömlik el a kicsik arcán.
És felnőtt fejjel is, lássuk be...
Titkon vágyunk erre.

Fehér lesz minden, szikrázón szórva a fényt,
Árasztva magából a tiszta reményt.
A hónap végén pedig ránk köszönt az ünnep.
Mind közül a legeslegszebb.

A mi ünnepünk

Halkan csorgó fények.
Hangtalan' locsogó némaság.
Fenyőfán billegő díszek.
Rokonok, néhány jó barát.

Szeretetből gyúrt mézeskalács szív.
Papírba csomózott üzenetek.
Susognak a fák: valaki hív.
Valaki jön: ropognak a léptek.

Várod, bár néha már nem hiszed.
Hétköznapiok szürkére festik szemünk'.
Közönyös vagy, de belül érzed:
Ez a *mi* ünnepünk.

Holnap

Esik az eső. De HOLNAP sütni fog a nap.
Rossz kedved van, de a HOLNAP vidámabb.
Elfoglalt vagy: erre, sőt arra sincs idő ma.
De minden megváltozik HOLNAPRA.

Mi lesz a holnapból, ha nem vigyázzuk a mát?
Mi lesz a jövőből, ha kívágunk minden fát?
A holnap: fogalom, de a MA: jelen.
Óvni kell, hogy mindig szép legyen.

Kisvödör és homokozó lapát.
Gyermekedtől kaptad a MÁT.
A HOLNAPPAL tartozol neki.
A világ őt is megilleti.

És a *te* türelmed, a *te* időd, a *te* szereteted –
Ma futsz, de HOLNAP... Az időt pénzzé ne tedd.
Te – *te* vagy. A perc elszalad.
Kiknek kellesz, sokan vannak.

Ne hagyd a MÁT prédájául a holnapnak!

Látványtalanul

Tapintás, hangok, ízek, szagok.
Ez marad a világból, ha nem láthatod.
Lépsz, hol mintha föld lenne.
Indulsz, merre vezet Isten keze.

Szín és betű nélkül?
Élni úgy is, rendületlenül.
Nem látni kedvesed arcát.
De tudni: ez nem változtatja vonzalmát.

Simogathatod, érezheted.
A világot így is megölelheted.
Ha mered.

Párhuzamos-találkozó

Mi lesz még, ki a tudója?
A világ mehet erre, mehet arra.
Talán ajándék minden óra.
A percek gazellaként futnak valahova.

A végtelenben egyszer találkoznak.
Együtt vannak újra,
Örülnek az ölelkező párhuzamosoknak,
S ülnek rajtuk láblógatva.

Körben

Az élet hajnalán még nem tudhatjuk, hová érkezünk.
Elindultunk, megjöttünk, s ide tévedtünk.
Nem tudjuk, mi lesz a vége ennek a szereplésnek.
Milyen fogadtatása s hány esélye lesz a fellépésnek.

Két ismeretlen

Megoldani két ismeretlennel egy példát?
Nem ismered talán az etikát?!
Mutatkozzanak azonnal be!
Addig nem számolok jottányit se!

Őszből, ha tavaszba...

Lehullott már minden levél. Méltósággal áll a sok kopasz fa.
Érzik, újra meg kell halniuk, s ki tudja, hajthatnak-e tavaszra?
Lombtalan állnak a hideg télben, testük hideg kínozza újra.
Kérgük mélyén őrzik a nyár melegét, s gondolnak rá kigyúlva.

Águkon jég reszket, zúzmara borítja be szorítón, vastagon.
Testüket bőklássza ez is, mégis más, egy kicsit borzalom.
Ám ha a hideg, fagyott ujjak helyett nap cirógat rajtuk megint,
Megérezik hamar, látják, bőrükön érzik, rájuk végre ki tekint.

Összeformnak vele eggyé, a fény tavaszt hint,
S igen, ez a szem szerelemmel tekint.

Tánc

Megszabadul guruló gyöngyeitől a lánc.
Kezdetét veszi egy vad, fergeteges tánc.
Kéz a kézbe, mellhez a mell.
Most senki nem megy el.

Izgatott népek, izgalmas zene.
Senki nem gondolkodik: kell-e.
Egymáshoz nyomakodik két test.
Együtt ropja Buda és Pest.

Lapi, az öregfiú

Ereidben korok vére kering.
Monitorodról a múlt egy darabja tekint.
Láttál már sok mindent, láttad az utat.
Guberálót, ki hasztalan kutat.

Kihajítottak, de túlélted.
Egy igazi manónak köszönheted élted.
Hazahozott, meglátta benned az értéket.
Akkor is becsül, ha nem tudsz sokfélétet.

Nem túl nagy a buksid, nem is bővíthető.
De tudod használni, és ez a fő.
Szép, színes lemezeket olvasol,
Régi nyelveken bár, de gondolkozol.

Windows soha nem fogja szennyezni lelked,
Legyen hát ez a te erényed.
Fekete szemed mutat fehér sorokat,
Számol, ha kell, alkot fájlokat.

Régi korok hírnöke vagy,
(H)írmondó, akit még meghagytak.
Nyugdíjasként élheted napjaid',
Van még, ki dédelgesse lapjaid'.

Tenger

Habzó tenger mosta a partot, mintha koszos lenne.
Tiszta volt, de összes ősi erejét belefektette ebbe.
Mosta minden dagálykor, egyre lázasabban, újra,
Apálykor visszahúzódott a kövekről megfordulva.

Pedig hegyeken átzúduló szökőár is lehetett volna.

Kétéves

Kék macija kis kezében.
Nagy szemével rám nézett éppen.
Rohantában megállt egy percre,
Hogy pillantását rám emelje.

Huncut fény villant tekintetében.
Megfordult, és elszaladt szépen.
Előtte még a macit kezembe nyomta,
Örömet hintve homlokomra.

Hegyeket!

Elindulnék. Szedném a lábam.
Mennék oda, hol még nem jártam.
Hegyeket akarok, és erdőt.
Ők adnak igazi, ősi erőt.

Szeretnék lombokat, friss levegőt.
Akarok rá egy kis időt.
Őrület ellen vadvirágot.
Kicsin keresztül láthatod a világot.

Életet akarok, életet!
Igazi, vidám éneket.
Hegyeket, hegyeket!
Ugye, megérted?

Merengő

Hajszolod magad a cél felé, nap nap után.
Eszedbe jut néha: talán az út a fontos igazán?

NÉMETI-VAS KATALIN

Könnycsepp

lelkemből indul
fölkúszik bennem
csatornáim nyitogatja
s kibuggyan...
igazgyöngy
végiggördül arcomon
szám sarkában megpihen
tovább gurul
államon hintázik kicsit
mielőtt aláhull...
sós mint a tengerek cseppje
megkeseríti szám ízét
de kiszabadítja gyomok alól
lelkem kitaposott ösvényét
s vele távozik belőlem a rossz
nem!
nem vagyok gonosz
csak néha konok
arcomon sors pecsétjét viselő bélyeg
szememben régmúlt rettegése
hangomban bujkál
a jövő összes keresztje
s már látom
könnytükör szivárvány színében
hogyan alakul
semmiből...
minden

NÉMETI ZOLTÁN

Istenek alkonya

istenek alkonya rémálomtalanítás
hatásvadász éjszakai lepke szárnyal
időborostyánba fagyott számlagondokkal
a doktor int jobbra vagy balra
tömegmassza istenét magába olvasztja
csak halálnak van belőle haszna
Michelangelo színikikelet
Szentandrassy formaevangélium
kopár kufárfutam tudásorzók
tobzódók Latinovits
nem volt jovιάlis részrehajló
meg kellett hálnia jövőbemutató
szín észi krónika lélekkazán
Cinkotán egy Juhász egy Kelebi Kis
egy Hontalan de nem haszontalan
írói vénák dübörgő vérkeringés
körforgalom betonzsungel
természetben sivár kulisszatitkok
teljes hiánya csak a pletyka
az igazság elcsatangolt pletyka-potyka
kócos szöszke fekete hazugságban
kósza tünde arany valószínűsége de felvirrad
mert törvényszerű a közönség
közönségességének bukása

P. BORBÉLY KATALIN

Örökség

A hetvenes évek végén egy városi gyerekek csodálatos élmény volt falun nyaralni. Szabadságillata volt mindennek. Nem volt vekker, ami ébreszt, mégis korán keltünk, mert a kakas pontosabb volt mindenfajta óránál. Kukorékolása élesen hasította a hajnali levegőt. Az önfeledt játékba csak néha vegyült „munka”, de itt még az is élmény volt.

Egyik nap a szőlőkötés volt soron. A munkában ugyan nem sok részem volt, de a dülőben vadvirágot szedni imádtam. Akkor is kipirult arccal futottam a színpompás csokorral, melyet mamának szedtem. A pajta előtt megtorpantam, olyan szép dallam jött elém valahonnan a sorok közül. Óvatosan kerestem meg mamát, mintha attól féltem volna, hogy ha zajt csapok, a dallam, mint tündérpillangó tovalebben, s a semmibe vész.

– Mit énekelsz? – kérdeztem csendesesen, még mindig a virágot szorongatva.

– Csak egy népdal. Még az anyukámtól tanultam. Tetszik?

– Igen.

– Tudod, a magyar ember mindig énekel, ha bánata van, ha örül. Így még a munka is jobban halad.

– Énekeld el még egyszer!

Mire végigértünk a szőlősoron, már én is énekeltem, nemcsak a „Fölszállott a pávát” hanem még másik két dalt is. Ezután mindig különös boldogsággal „vettem részt” az eddig unalmasnak ítélt munkákban (mint krumplihámozás, gazszedés), mert a közös éneklésnek varázslata volt, amit csak mi tudtunk.

Később az iskolában is tanultuk ezeket a dalokat. Aztán az énekkarba is azért jelentkeztem, hogy még több szép magyar dalt tanulhassak. Itt találkoztam először Kodály Zoltán: A székely fonó című zeneművével és a Hány Jánossal, melynek „In-

termezzo” és „Harangjáték” darabjai fontos részévé váltak azoknak a zenei összeállításoknak, melyeket pihenésként hallgatók. Zenetanítási módszere része lett a mindennapoknak.

Amikor a gyerekeim iskolába kerültek, s együtt tanultuk újra a „Felszántom a császár udvarát” című dalt, akkor értettem meg Kodály munkásságát. Ha meghallom ezeket a régi dallamokat, ma is a nagyszüleimhez, a régi faluhoz kötöm, felidéződik bennem az a kemény munka és élet, melynek örömét és bánatát fejezik ki. Hogy tényleg működik, akkor tudatosodott bennem, amikor a kisfiamat táncolni láttam a Hány János verbunkjában.

Így él tovább bennünk a népdal akkor is, ha már a nagymamák sem élnek, mert a gyerekeknek Kodály megmutatja, hogy miért szép.

Csábítás

Akarata megtört.

Ívbe feszülő teste
elalélt az ölelésben.

De a lelke elveszett
térben és időben

ÖRÖKRE.

TOLDINÉ HORVÁTH ILDIKÓ: ELMÉLYÜLÉS

RÉVÉSZ ISTVÁN

A Duna keringője

Királynőnk, ékszerünk,
S ragyogás vagy nekünk,
Szép Duna.

Büszke, elragadó,
Európának egy gyöngye,
Szépe vagy.
Tündöklés vagy...

Nemzetek dicsérnek,
Földrészek ismernek,
Szép Duna.

Büszke városaink,
Partjaid mellett, oly szépek
S híresek.
Ékszerünk vagy...

Harangok, templomok
S énekszó dicsőít,
Szép Duna.

Erdők, hegyek között
Keringőt táncolva libbensz,
Szerelmem.
Szerelmesem...

Csillagok, emberek
Beszélnek rólad,
Óh, szép Duna.

Folyók s Európa
Kék színű szalagja vagy,
Szép királynőm.
Gyönyörű vagy...

Duna

Miként felragyognak a csillagok az univerzumban, s benne a napunk és a föld is,
Európa, Ázsia és az összes többi földrészek egymás között így beszélgetnek.

Vajon hol keressünk értéket és szépet, hol a természet már nem értékes és véges.

Az emberek szíve rejtelmes, így Európa felszólalt, az emberek környezetében.

Vajon a folyamok között, a büszke s szép Európának, városainak csillogásában,

Van-e szép leánya, gyöngye, aki éke, s tán királynője az neki, és vajon méltó-e hozzája.

Akit büszkén, és dicsőítő szóval, bemutatna nekünk, sőt az egész világnak is.

Előáll ekkor Európa, a felséges, mondván: halljátok szómat, és rám figyeljtek.

Mert van leányom, ki büszkeségem nékem, aki a folyóvizeknek szépséges királynője,

Mint fénylő kék szalag a leány hajában, s mint szivárványnak színei, ékszer ő.

Nagyvárosok ékessége vagy te, s hatalmas, a te szépséged fényessége fenséges.

Mint a dicsőség, a napfény csillámlik hullámaidon, erő és büszkeség árad belőled.

Fekete-erdő titokzatos rejtekében születted, hiszen az óriásoknak sarja vagy te,
Mint gyenge, bájos leánygyermek a te forrásod, királyok és nemzetek őriznek.
Ártatlanságod kezdetben ugyan bájos, de azt hamar felülmúlja ragyogásod.
Az utadnak végén, a Fekete-tenger deltájában, ott fejezed be gyönyörű futásod.

Bajorország királyai dicsérnek téged, hol Ulm és Regensburg hirdeti szépséged,
Passau és Linz királynője vagy ekkor már; Bécsnél, sőt Budapestnél is keringőt jársz.
Nemzetek hajolnak meg előtted: bajorok, csehek, osztrákok és még a magyarok is.
Sőt Európa népe mind, az egész világ, mind-mind tisztelnek, és ím, szeretnek téged.

Ha felindulsz, hatalmad és erőd tüstént megmutatod, még a természet is segít tenéked,
És az áradásod, vized elsöpör mindent, sőt a hegyekben szorosokat vágsz magadnak.
Mindig szépítkezel az erdeidben, és segítnék társaid, számtalan vizek forrásai, a folyamok.
Formálsz mindig a jelent és a jövőt is, az ember csak követi mindenkor a te akaratodat.

Hiszen évezredek történelmét írtad, és emberek sorsát formáltad a hullámaiddal,
Híd vagy te az emberek és országok között, mint a múlt, a jelen és a jövő együtt.
Mindörökké megőrzi történelmed Európa múltját, a dicső jelent s talán a jövőt is.
Az eljövendőt nem tudhatja senki, és reméljük, a pusztulásodat sem idézi elő semmi.

Amint a hegyek között libegsz tova, Lech és Naab, sőt az Isar,
majd az Inn is üdvözl téged,
Már az Alföld végtelen rónáin járod kecses táncaid, hol talál-
kozol keringőzve másokkal is.
Újabb és újabb társaiddal: a Rábával, a Drávával, hol a Sziget-
közt és Gemencet is megérinted.
Sőt találkozol Tiszával, a szökével is és a Szávával, majd a
Moravával is, mert hű társaid ők.

Ekkor már téged dicsőít délnek minden ékessége, hol kinyílik
előtted a Vaskapu is,
S vizednek szava mindig említést tesz rólad Nándorfehérvár-
nak déli harangszavában.
Így a te vized is életet ad a természetnek, az embernek kenye-
ret, munkát és a lágy pihenést.
Amint a szépséges Európát nézik a csillagok, a te vizedben is
nézik, nézik a tükörképüket.

Európa kék szalagja vagy te, nagyvárosoknak büszkesége, fé-
nye, éke és gyöngyszeme,
Bécs valcerja kacérkodik a te szépségeddel, sőt még Budapest
és Pozsony is dicsőít téged.
Büszke vagy te s fenséges, mint a királynő, szépségedet min-
denütt hirdetik hullámaid.
Eljönnek hozzád távolról és közelről, csodálni és megélni
mindazt, amit rólad regélnek.

Mert még az Isten is megemlékezik rólad, hiszen a várak és a
templomok, temelleted,
emlékeztetik egész Európát arra, hogy az ostorát és nyilait is
otthagytá, a te szép partjaidnál.
Otthont adott a Kárpátoknak gyönyörű völgyeiben Pannóniá-
nak, a hunoknak s Attilának.
Bazilikák, katedrálisok sokasága dicsőít téged, köztük Linz,
Passau és Esztergom csúcsa.

Buda és Bécs is meghajol előtted, éke és dicsősége vagy már
mindörökké a szép Európának,
S ahol elhaladsz, a nagyvárosoknak szépsége ragyog reánk,
drágagyöngy s éltetőnk vagy már.
Amikor rólad beszélnek a csillagok és az emberek, királyok
mellett a királynőt látják tebenned.
Hullámaid elringatnak mindig, mint a lágy szerelem, óh, szere-
tet, kell-e ennél fenségesebb?

Az egész föld gyöngyszeme vagy te, s Európa ékszere, koro-
nája, óh, Duna,
mint királyok éke: büszke királynője vagy a nagy folyóvizek-
nek.
Dicsőséged ragyogása, tölts be mostan az emberi szíveket,
sőt, az egész földet!
Hiszen a világ – a földrészek és a népek – ismernek téged, és
dicsérik a te szépséged’.

Kairó

Elvonult előttem a világ dicsősége,
Csillagok, emberek s városok jöttek.
Köztük a napfényes földrész metropolisza,
Mely az emberiség bölcsőjét is hordozta.

Egy titokzatos, szép város jött elébem,
Ki bíbor rózsák között, finom fátyolban ékeskedett.
Fény volt csillogása, bája, s szépsége elragadott,
S mint kék szalag, a Nílus szeretete, szerelme övezte.

Amint elvonult előttem, Zaffa tánca libegett,
Történelmét s ékszereit is bemutatta nekem.
A homok, mely övezte, a kísérete és a dísz is,
Mind arannyá változott körülötte, körülöttem is.

Piramisok dicsősége, köztük a Szfinx ereje,
Fáraók s királyok emlékeivel büszkélkedett.
Bemutatta nekem ékszerét s szigeteit is e báj,
Amiként a tengerek és a sivatagok ölelik át.

Bemutatta nekem szent helyeit is,
Hol hitéről, sőt életéről is bizonyít.
Allah nevét, a mindenség urát dicsőíti ott,
Nemzetek- s földrészeknek bizonyása ő.

Amikor kérdeztem, mi a neved, fenséges,
Hiszen szeretetet, tiszteletet érdemelsz.
Különleges hang csengett az én fülembé,
Ugyanis azt mondta: Kairó az én nevem.

Elvonult előttem a világ dicsősége,
Csillagok, emberek s városok jöttek.
Köztük tán Kairó volt a legszebb,
Azt hiszem, e szép várost örökké dicsőítem.

A hit és a bűn rejtélye...

Vajon tudod-e, te gyarló ember, mi is az a hit?
Hiszen tudod, a hit, a reménylett dolgok valósága...
És a nem látott dolgokban való meggyőződés...

A bűnt is meghatározhatnád-e, csak egy szóban?
Hiszen különös szó ez, mert egyszerű. Törvénytelenység...
Akármilyen is legyen a te hited, a bűn fertője átöleli...

Nos, a hited, vajon megtarthat-e téged a bűn tengerében?
Óh, ha a reménylett és nem látott dolgok is beteljesülnének...
A pusztulásodat avagy az üdvösségedet is eredményezhetné...

SCHVALM RÓZSA

Nyár volt

Nyár volt, júniusi nap tüze gyúlt az égen,
sziporkázó napsugarak, szikráztak a légben.
Visszatérő emlékek, forró nap hevében,
miként egy oktalan lepke, keringtek a fényben.

Bandukoltam csöndesen, könyvvvel a kezemben,
lapjai közt rejtőztek a múlt kódéba tűnt évek.
Mélyről törő érzések kavarogetak bennem
az úton sétálgatva, emlékeim közt lépve.

Egy árnyas fa tövében némán megpihentem,
könyvem' lapozgatgatva múltba révedt tekintetem.
Képzeletben egy kicsit ismét gyermek lettem,
réten szaladgálva pipacsot s szarkalábat szedtem.

Múló idő síkján ma már jövőbe nézek,
mindaz, ami szép volt, rég volt, vissza sose térhet.
De szívből remélem, még hoz a jövő szépet,
felragyognak még egén az alkonyati fények.

Árvalányhaj a domboldalon

A kék égbolt keleti horizontján
Káprázatos fényárban fürdik a reggel.
Lankás domboldal sziklasivatagján
Árvalányhaj hullámozik lágyan, selymesen.

Szellő fészüli selymes szökeségét,
A domboldal csodálatos ékességét.
Kivirulva a májusi tavaszban,
Kopár vidéken, hol zöld fű is alig van.

SZABÓ EDIT IRMA

Körforgás

Életünk egykor tán színes akvarell,
s bár könnyen, nyomtalanul nem múlik el,
színei kissé megfakultak mára.

A hétköznapiak lecsapódnak, mint a pára,
folytonos a szürke lomha körforgása,
ünnepnapunk kevés, ritka pillanat.

Feleszmélsz, és a szép máris elszaladt.
Most varázshatalmam van képzeletben,
fényben úszik, mosolyog minden sejtem.

Karom rád fűzi szoros ölelésem,
nyakláncomon te vagy a kéklő gyöngyszem,
kötőerőnk az átélt tapasztalat.

Láthatatlan bölcsként nyújtsd a karodat!
Életünk, álmunk örök titkot kíván,
lelkünk pótolhatatlan erejű szál.

Vezérlő csillagod

Amit ma gondosan megtervezel,
úgyis a fentiek intézik el.
S bár minden rossznak egyszer vége lesz,
ám addig ellenfél az életed.
Ha újra barátként jön sors-utad,
erős hitedet többé el ne hagyd!
Őrizd régi, legendás történetet,
s lásd, reménysugarad életre kelt.
Lelki rezdülésed mágneses tér,
vezérlőd csillag-kötélékbe ér.
S ha tömegtudatod megváltozott,
kaphatsz egy éteri fény-tudatot.

SZABÓ GITTA

A kis házimacska

A kora reggeli napfény laposan sütött be az ablakon keresztül a szobába. Szemeimmel hunyorogtam, mert az erős fény elvakított. Majdnem vakon kászálódtam ki az ágyból, hogy a sötétítő függönyt behúzzam.

Közben kinéztem a kertre. A rideg, fagyos hóval takart udvaron a fák hóruhás ágain, a hósapkás háztetőkön a napfényben milliőnyi csillag táncolt. Megbűvölten néztem a reggeli ragyogást.

A tél e finom csodája, ez a csillogás annyira elvarázsol, hogy mikor megfordultam, hogy végre elkezdjem a napot, a lábammal valami finom, puha dologra léptem. Hirtelen riadt nyávogás hasított a levegőbe, megtörve ezt a kábult állapotomat. Megtorpantam.

Cicus, a kis házimacska kerekre nyílt, riadt szemekkel nézett rám. Lábam a farka végén pihent. Lehajoltam hozzá, karomba vettem.

– Jaj, te butus, kis cica! Hát kell neked a gazdasszony lába alatt somfordálni? Látod, majdnem eltapostalak! Mi lett volna akkor velem?

Cicussal a kezemben kibotorkáltam a konyhába. Óvatosan letettem ökelmét a székre, és tejet melegítettem mindkettőnknek, mert erre a nagy ijedségre inni kellett valamit.

Akkor végleg hazatérek

Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent...

Nékem boldogan dobban a szívem, ha látom hegyemet,
Melynek lábánál születtem, ahonnét oly távolra kerültem.
Mikor látogatóba hazamegyek szép szülőföldemre,
A legszebb képet az őszi táj mutatja nekem,
Ilyenkor izzó színorgiával integet felém,
Zizegő avarszőnyeget terít elém.

Hív, csalogat, csábít a messzeség.
Ó, ha emlékezni tudnék azokra az időkre,
Mikor még az én nagy családom együtt nevetett,
Mikor testvéreimmel kergettük a tarka tehenet,
De nem emlékszem! Anyám alakja múltba veszett.
Kis gyermekként kezem elengedte, s az égbe ment fel.
Lelkem azóta sóvárog és epedez, érzi: ott volt jó helyen,
Ott a Mecsek tövéénél, hová mindig visszatérek én,
Ott vár rám anyám sírja, ahol teste nyugszik rég,
A föld lett bölcsője, s ebbe vágyom én is, mellé,
Hogy ha eljött az időm, együtt lehessünk örökké.
Ide, hol születtem, ahol bölcsőm ringott, s anyám elvesztettem,
Végleg hazatérek, és hozzád hű leszek, drága, szép hegyem.

Déliab

Szomjazó sivatagi vándor
Ajka cserepes és fájó
Felégette a napnak tüze

Hőségtől hullámozó levegőben
Szeme előtt megjelennek
Tündöklő káprázatok

Elméje zavart s képzeleg
Szomjúsága most csalta meg
Óázis felé vonszolja fáradt testét

Húsvéti négysoros

Hajnali pirkadatkor indul a legénysereg,
Locsolkodni mennek, bejárnak hegyet-völgyet.
A leányok a legényeket már a kapuban várják,
Pár csepp kölnivízért cserébe – csókjukat adják.

SZABÓ KILA MARGIT

Kihunyt láng

Mit érnek a szép emlékek,
Amit te adtál nekem,
Ha nem válhatnak valóra
Az elszállt, igaz érzések?

Fénylő csillag volt az égen,
S tüze lett elfojtott láng.
Néma csönd sötét árnya,
Már régen elfakult homály.

Üres némaság kavarog,
Emlékével kóborlok.
Kihunyt lángjának elmúlt
Szép perceivel lángolok.

Fájhat olyat szeretni,
Akit szeretni nem lehet.
Hívhatsz olyat hiába,
Aki elment, nem létezhet.

A szívemben felcsendül
Hús árnyékod hűvös dala.
Nem fénylik már többé, nem.
Nem ragyog az ég harmata.

S a tűz, mely régen bennem égett,
Lett kihűlt parázs hamva.
Lángot ki lehel deres ágra?
S hideg a szív, mely dobogna.

Az élet legszebb ajándéka

Az életünk gyönyörű ajándéka,
a férfi és nő szerelmének legszebb
gyümölcse: a megszületett gyermek.

Egy ember, amit várhat az élettől,
a legnagyobb öröm, a legdrágább kincs,
a csodálatos teremtmény, a gyermek.

Amikor a szülők életet adnak,
akkor önmaguk teljességét adják
a gyermeknek, annak, akinek adják.

Szeretik olyannak, ahogy született,
akit a világ még így nem szeretett.
Nagy öröm a szülőnek az, amikor
a gyermek ártatlan, huncut szemében

látja a tavaszt, napsugaras napot,
és látja benne a jelent, a jövőt,
szeretetet, szerelmet, boldogságot.

Szülőnek lenni, az nehéz mesterség!
Gyermekeket nevelni nagy felelősség.
Kell hozzá szeretet, kell a gyengédség,
két ember közti tisztelet, teljesség.

Gyermeink szeretettel hozzánk fonódik,
szoros szálakkal hozzánk ragaszkodik.
Azok viselkedése nekünk tükör.

Ha belenézünk, meglátjuk magunkat,
a gyermekünket, a boldogságunkat.
Vigyázzunk arra, tiszta legyen a tükör,
hogy mindig bele tudjunk nézni!

SZABÓNÉ HORVÁTH ANNA

Kedvesem...

Emlékezem a szép múltat. Nászutunk gyönyörű napjait, melynek minden perce oly titokzatos és rejtélyes volt, mint Egyiptom megfejthetetlen misztikuma. Szinte szédültem karjaidba, mint az alvó Csipkerózsika, s vártam csókot, hogy felébredjek az álmomból, hogy újra és újra egy másik mesébe csöppenjek...

Téged is elbódított a vízipipák, a hibiszkusztea, a fűszerek terjengő illata, a dallamos zene, a lefátyolozott nők képzeletet bízsergető érzése...

Egymásra néztünk a zsúfolt, lassú utcán, mosolyogva próbáltuk utánozni a csuklójukat rázogató embereket, akiknek úgy nyílt út a mozgó járművek között, mint Mózesnek a Vörös-tengeren.

– Sikerült! Úgy látszik, ezt itt így szokás. – mondtad, s nevetünk nagyokat.

– Nézd azt az idős nénit! Szeretnék majd ennyi idős koromban ilyen fürge lenni – mutattam egy kecskét vonzó idős asszonyra, aki akkor ugrott le a buszról.

– Ők edzésben vannak – mondtad, s olyan perzselő szemekkel néztél rám, hogy a nyári forróság sem égethette volna jobban a testemet.

Tudtam, hogy megcsókolnál, ha nem hívták volna fel a figyelmünket a szállodában, hogy itt ez tilos...

– Visszamegyünk? – kérdezted, miközben kézen fogtál, és sietni kezdtünk.

Átvágtunk a tömegen, szalamoztunk a mindenféle motoros herkentyű között...

– Azt hiszem eltévedtünk! Ülünk taxiba! – javasoltam.

– Az túl lassú...

– De legalább odatalál!

– Ebben igazad van – hagytad rám.

Leintettünk egy taxit. A sofőr talán látta rajtunk, hogy sietünk, és nem fogunk rendőrt hívni, így jól megkérte az út árát... De mi nem értünk rá vitatkozni. Alig vártuk, hogy a szobánkba érjünk. Forró szeretkezésbe kezdtünk... Hevültebb volt a vágyunk, mint a sivatag homokja...

Este pedig szobánkból bámultuk a kéklőn ringatódzó hullámokba csorgó, izzó napsugarakat. Korán reggel a nyitott erkélyen belopódzó, lágy morajú, sós illattal simítottad arcom.

– Jó reggelt! Ma búvárkodni fogunk. Vár a hajó!

– Tudod, hogy én nem tudok úszni! – néztem rád kissé megdöbbenően.

– Itt nem is kell tudni, majd meglátod, csak öltözz! – felelted mosolyogva, miközben csókot nyomtál értetlenül ráncolódomra. S valóban, a vékony, izmos búvárfiúba kapaszkodva úgy úsztunk, mint a hal. Te pedig cápaként követtél minket.

Szivárványos korallerdők hajlongtak előttünk. A tarka, élénk-színű halak, kagylók és csigák látványa varázslatos, felejthetetlen élmény maradt nekem. Nehéz is lenne elfelejteni, mivel visszatérésünk után emlékeztetőül vetted nekem ezt a vörös korallokkal tűzdelt gyöngysort.

– Köszönöm! –

Alkudoztál érte... Az árus jó drágán akarta rád szólni.

– Gyere, menjünk! – kacsintottál rám. – Ott szemben is láttam hasonlót, azt sokkal olcsóbban adják! –

Ha a beszédből nem is, de a mozdulatokból értette, hogy letettünk az ő boltjában való vásárlásról. Élénk állt, hangosan mondta a magáét, talán még imát is mormolt... Majd a régi ár mellé egy sokkal méltányosabbat írt. Belementél a játékba. Egy még szerényebbet firkantottál a papírra, majd a kettő között, az első ajánlat majdnem ötödéért akaszhattad a nyakamba. Boldog voltam. Azóta is viselem...

Hálám jeléül meghívtalak egy kusharira*, melyet egy pohár Aida habzóborral öblítettünk le. Aztán a pincér javaslatára megkóstoltuk a zebibet**, melyet különlegesen szokatlan ízvilága miatt grimaszolva kortyolgattunk, de nem tudtuk legyűrni...

Ő javasolta, hogy a metróval gyorsan visszajutunk a szállodába. A föld alatt csak ámultunk. Rend és tisztaság, semmi forgalmi dugó. Mintha egy egészen más korszak tárult volna elénk, mint odafönt...

A szállodák parkján kívül pálmafákat csak a Nílus menti kiránduláson csodálhattunk. Ott találkoztunk gólyákkal, keselyűkkel, pelikánokkal és egyiptomi lúdcsapattal. Mint két bohó gyerek, úgy utánoztuk a flamingók keces táncát.

– Szabad? – kérdezted, s nyújtottad a karodat.

A többiek velünk nevettek, és tapsoltak nekünk... Gyönyörű, zöldellő, megművelt föld integetett virulón a folyó mentén.

Luxor templomában mintha az ókori időkbe repített volna a fekete lyuk. Milyen örömteli pillanat volt, amikor a karnaki templom megtekintése után a szent skarabeusbogár szobrát kerültük meg egymásba mélyedő tekintettel fogócskázva, hogy teljesítse a kívánságunkat...

– A hét kör pedig sikeres gyermekáldást hoz! – szólalt meg bájosan felénk fordulva a tolmács.

Én nem mozdultam. Erre te megfogtál a derekamnál, és játékosan toltál körbe-körbe. Beleszédültem...

– Ennyi elég lesz! – mondtad egyszer, s megálltunk.

Nem számoltam a köröket, te pedig nem árultad el...

Nagy élmény volt a tevelés Gizára, a piramisokhoz. Az egyik tevehajcsár négy tevét is ígért értem. A körülálló emberek állították, hogy ez szép ár, de te csak neveltél az ajánlaton...

A több mint 2,5 millió kötömbből épült, hatalmas sírkolosszus – amely a világ hét csodája közül az első helyet kapta – elvezetett bennünket a misztikus múltba. Az óriási építmények keletkezése ma is fogas kérdés és találgatás tárgya az emberiség számára. Bámultuk a lakomajelenetekkel díszített falakat, amelyeket azzal a reménnyel festettek, hogy varázserejük táplálékul szolgál majd kedves halottaiknak a túlvilágon.

– Szép, de nekik ez már sovány vigasz! – súgtad halkan.

– Most hinni szeretném a múlt meséjét. –

Itt állok a neveddel vésett hideg kőnél. Szívemben harc dúl, s hiányod kérdést szegez az összes egyiptomi istennek és a mi istenünknek...

Lelkemből árad a múlt. Emlékezem a szépet, s próbálom hinni a csodát... Egy más világot, egy szebbet, hol angyalként suhansz, s féltőn vigyázod jövődö ikreinket...

**kushari: fűszeres paradicsommal leöntött helyi térszakülönlegesség*

***zebib: az ouzohoz hasonló ánizs ízesítésű ital*

A MEBT és VERSLISTA által kiírt, „Az én Egyiptomom – 2010/11”
c. irodalmi pályázaton a fenti írás III. helyezést ért el!

Sírodnál...

Szertehullnak köröttem a fagyos percek,
gyertyaláng könnyezi néma üvöltésem.
Sírod körül táncoló, édes emlékek
simítják tajtékozva háborgó lelkem...

Emlékezem a koszorúba font múltat,
miközben milliónyi mécsest gyújt az éj.
Fátyolos szemem angyalok után kutat,
felhők mögül kukucskál fényes holdkaréj...

Hűvös fuvallattól pislognak a lángok.
Testem lágy érintésed véli érezni...
Nem félek, vártalak, mégis megborzongok...
Kereslek, sok mindent szeretnék kérdezni...

Az imák most mind kérdőjellé görbülnek,
de csak a szél hideg szája csókol nyakon,
ahogy angyalszárnyakból lehulló pelyhek
szaladnak versenyt csodálkozó sálamon...

Elnehezedő szirmok csillannak felém,
reggelre feketén alusszák álmukat...
A csend szapora léptekkel karol belém,
elcsukló gyertyák közt keresem az utat...

Még fáj

Még fáj, hogy lelkemben sajgó űrt hagytál.
Szádra hideg csókot lehelt a halál.
Édes emlékek áztatják a szemem.
Szívemben élsz, s féltőn fogod a kezem.

Hajnali csillogás

Ha rám talál a hajnal,
amint bontja fény-szirmát,
s csillantja gyöngyharmatát
dús, szivárványos hajjal,

szememen még álom ring...
Az éj simító kezét,
szusszanása halk nesztét,
mely lelkemnek bársonying,

szívem engedni készül.
Valóság-mese tárul...
Hozzá madárdal társul,
éber tücsök hegedül,

szellő víztükröt fodroz,
hold képét összegyűri,
ideje már pihenni...
Helyén kék felhő foltoz

azúr színű égboltot.
Házak nyitják szemüket,
ébresztve az életet,
amit a tegnap hagyott...

Színpadra lép az ember
– sminkkel gyűrt testén-lelkén –,
s játszik hőst – néha gyengén.
Újabb nap, új premier...

Ha rám talál a hajnal,
s szemem nem nyit már pillát,
lelkem bontja fényszárnyát
púder nélküli arccal...

SZEPESI ZSUZSANNA

A hídon

Beúszik a tudatomba
messziről egy emlékkép,
múló idő távolában
is úgy érzem, nagyon szép.

Kicsi leány szőke haja
langyos szélben meglebben,
kőkényszemén sűrű pilla
szégyellősen megrebben.

Keze simul biztonságban
nagyapjának tenyerén,
bejárták már fenn a várat,
duzzad szívén az élmény.

Ott állnak most csonka hídon,
alattuk a nagy folyó,
túlsó partja csábít hívón:
átsétálni volna jó;

mert ott rekedt néhány rokon –
a nagyapa meséli,
merengőn egy régi koron,
de a kislány nem érti.

Milyen jó így, csak azt érzi,
nézelődni csendesen,
mennyi sokat fog mesélni
ő is, amint hazamen'!

Régi kislány egymagában -
sétálok át a hídon,
még az emlék ringat lágyan,
örömet elsírom.

TAKÁCS ÁRPÁD

Az ölelés

Érzés, érzelmek, észlelés. Legyen az szellemi vagy fizikai, ezek formálnak bennünket, embereket. A földön minden mozgó, nyüzsgő élet ugyanazt érzi: éhség, fájdalom, félelem, izgatottság. Mi viszont kiemelkedtünk az állatbirodalomból. Beszéddel, hangokkal, különböző gesztusokkal igyekszünk átadni azokat. Egy ember érintése, egy hirtelen zaj, egy szín mindegyikünkönél más-más reakciót vált ki, ilyen például az ölelés is.

Az ölelkezés számomra is egy mindennapi mozzanat. Egybeborulok másokkal örömben, bánatomban, lehet az szoros vagy gyengéd.

Valaki sportot űz belőle, mások csak akkor használják, ha nagyon muszáj. Én úgy vélem, a köztes kategóriába tartozom. Csak akkor közeledem így másokhoz, ha szeretetemet mélyebben akarom kifejezni. Az életünk során nem árt párat megőrizni közülük. Lehet az egy igaz barát vagy egy számkra kedves személy megölelése. Én is így tettem, mikor megkönyékezett a kamaszkori szerelem.

Fülledt, kora nyári délután volt. A forróság már cserepeket tört a szántók felszínén. A nap gondoskodott róla, hogy a falu népe a közeli kocsmába párologjon át. A házunk táján is sistergett az élet. Édesanyám most is a konyhában sertepertélt. Barna haja, alacsony termete néha-néha feltűnt a konyha ablakában. Látszólag fürgén, dolgába merülve tevékenykedett. A nyitott ablakokon át üvöltött a rádió. Édesapámat azonban nem zavarta, nyugodtan élvezte az udvaron a napsütést. Szemüvegével az orra hegyén lapozgatta a napi újságot. Egy fehér műanyag szék roskadozott magas termete alatt. Kifeszített lábai végén virítottak csupasz bokái úgy, mint egy pár fehér zokni. Ahogy ismerem, napozásának célja is csak ezek lebaratítása volt. Az árnyékot egy fenyő nyújtotta felette, ami csak a fejét érte.

Nem messze tőle két kutyámmal szórakoztam a járdaszegélyen. Gondozatlan bundájú, alacsony termetű keverék mindkettő. Amióta együtt vannak, az öregebb anyáskodik a kisebbik felett, így ő kéri a nagyobb jussot a simogatásból. Általában megpróbálom a törődés minden mozzanatát mindkettejüknek egyenlően megadni. Ők ezt a maguk módján viszonozzák, jobb esetben agyonpolírozzák nyelvükkel a kezem, rosszabb esetben képen nyalnak. Épp ilyen pusztit kaptam tőlük abban a pillanatban, mikor zsebemben megcsörrent a mobiltelefonom:

– Halló – szóltam a mobilba, arcomat a ruhámba törölve.

– Szia! Azt mondtad, háromkor már otthon leszel, mi meg már nemsokára indulunk a mamától! – szólalt meg egy gyöngéd lányhang a túloldalon.

– Igen, itthon vagyok. Menjek át? – kérdeztem, mikor levakartam az ebeket.

– Ez csak rajtad múlik – válaszolt a lány kicsit határozottabb kuncogással.

– Persze. Hol leszel? – kérdeztem.

– A templomnál, azt hiszem.

– A legjobb hely! Mást úgysem ismerek Pereden – mondtam mosolyogva.

– Én sem! – nevetett.

– Rendben, tizenöt perc és ott vagyok – feleltem izgatottan, de gondolataim már ruhásszekrényem körül forogtak.

Elbúcsúztunk. Mégis, mit vegyek fel? Semmittevéstől kikapcsolt agyam minden sejtjét aktivizáltam. Anyámnak befelé menet csak két szót tudtam odakiáltani a hangos zene miatt: „megyek hozzá”. Erre csak bólintott. A szekrényemből előhúztam a legjobbnak vélt ruháimat. Felöltöztem, majd nem spórolva a parfümmel, egy jókora adagot magamra fújtam. Mikor göndör hajam összes fürtjét fixálta a zselé, felpattantam a kerékpáromra.

Az otthonom és Pered közt nem nagy távolság. A környékbeli falvak nagyjából félórányi bicikliútra esnek tőlünk, így ez az út sem tartott sokáig. Közben csak rá gondoltam. Mikor először találkoztunk egy nyári tábor alkalmával, nem hittem

volna, hogy komoly kapcsolat szövődhet köztünk. Az Esztergomban eltöltött egy hét alatt keveset tudtunk meg egymásról. Az otthonunk közti távolság miatt elhatároztuk, hogy továbbra is telefonon és levelezéssel tartjuk a kapcsolatot.

Ez így is folyt pár hónapig. Volt, hogy csak hetente, volt, mikor naponta hívtuk egymást. Végül a mai napon elérkezett a találka ideje. Út közben gondolataim, az izgalomtól fűtve, több forgatókönyvet vetítettek előre. Nálam a betervezett dolgok ritkán sülnek el úgy, ahogy azt szeretném, de ez szerencsére kivételes nap volt.

A nap már leszállni látszott, mikor begördültem Mátyusföld egyik legnagyobb falujába. A házaknál több helyen fűnyíró berregett, máshol öntözőberendezések locsolták a gyepet. Mindenki szöszmötölt a kertben valamit munka után.

Egy kis járdáról rákanyarodtam a templom melletti útra., Égbe meredő tornya, sárgálló falai fel sem tűntek számomra. Szemem csak egy teremtést keresett abban a percben. Sehol nem találtam.

Eltávolodtam kicsit a találkahelytől az egyik utcán. Itt figyeltem fel egy szoknyás alakra, aki az út szélén sétált velem szembe. Már messziről mosolygott rám. Apró puszival köszöntöttük egymást oly hosszú idő után. Tanácsára bolyongani kezdtünk a szűk utcák közt. A faluban tócsányi tavacsák találhatók szétszórta. Mindegyik partján megálltunk sétánk alatt. Közhelyes dolgokról beszélgettünk. Közben boldogság töltött el, mégpedig valami földöntúli. Nem koncentráltam semmire – *rajta* kívül. Mellé nyugodt életérzés társult, mintha a világ egy gondtalan paradicsom lenne. Gyaloglásunk végpontjaként egy kisebb téren állapodtunk meg. Egy kör alakú padot szemeltünk ki magunknak, ahol nyugodtan beszélgethettünk. Sokáig ültünk ott egymás kezét szorítva.

De mint mindig, a legcsodálatosabb dolgok szakadnak félbe leghamarabb. Edesanyja hívta őt, hogy indulnak. Kérdezte tőle, hol vegyék fel. El sem akartam hinni, hogy ilyen hamar vége. Mi lesz velünk a jövőben? Már megint elválunk, és lehet, hogy csak hónapok múltán találkozunk újra? Ilyen két-

ségbeesett gondolatok jártak a fejemben, mikor elérkezett a búcsú ideje.

Megálltunk a tér közepén, hogy észrevegyék őt az autóból. Megragadtam S-vonalú csípőjét, és még egyszer, utoljára megörökítettem csöpp szemeit. Egy pillanatra aggódó kamasz módjára magunk köré pillantottam. Abban a szent pillanatban egy lélek sem volt körülöttünk, csak mi ketten. Mintha a tér s az idő nem is létezett volna: nem hallottam hangokat, csak egyvalakit láttam magam előtt. Őt, ki szívárványt sugárzó barna szemeivel nézett fel rám, s nyújtotta ajkait. Én megcsókoltam, és szorosan magamhoz öleltem. Ebben az ölelésben minden benne volt, amit valaha egymás iránt érzetünk. Tesztünk melege eggyé vált, éreztem szívverését a mellkasomon. A haja illatát, bizonytalan egyensúlyát, ahogy lábujjhegyen csimpaszkodott belém. Gyönyörű pillanat volt, megismételhetetlen ölelés.

Kár, hogy a boldog pillanatok ritkábbak az életben. Egy perce még megszűnhetetlennek látszott, most mégis el kellett válnunk egymástól. Szülei már fordultak be az egyik sarkon. Kezünk elvált egymástól, de tekintetünk addig tapadt egymásba, míg az autó el nem tűnt az utcák folyamában.

Pár hónappal később szakítottunk. A távolság győzött. Ennek ellenére a baráti levelezést folytattuk. Egymás nagy örömeire összel sikerült eljutnom hozzá. Ez volt az első alkalom, hogy otthonában látogattam meg. Ekkor ismertem meg igazán a családját, a barátait, a valódi életét. Rádöbrentem, hogy mennyire fontos, ha valakivel átélem a mindennapjait. Írhat több száz vagy több ezer levelet, személyisége apró töredékét nyújtja csak át. Csalódtam, mert megtudtam, mennyire idegen az első szerelmem. Csalódtam, mert életem legfontosabbnak hitt ölelése szertefoszlott, semmivé vált.

URBIN ANDREA

Márknak

Szeretem, mikor karod óvón ölel át,
Szeretem érezni a bőröd illatát,
Füledbe súgni, hogy mennyire szeretlek,
Aztán átadni magam a végtelennek,
Mikor nyelved könnyen siklik a nyakamon,
És csókod kétségbeesetten akarom.

Szeretem, ahogyan rám néz két szép szemed,
A testemen érezni a leheleted,
Veled tervezni a mát és a holnapot,
És, hogy bármikor ágyba-reggelit kapok.
Rád nézek, és látom, hogy te is akarod,
Mostantól örökre a tiéd maradok.

Kell valaki

Kell valaki, aki szemembe néz,
S látja a lelkem,
Kell valaki, aki arcomhoz ér,
S tüzel a testem,
Kell valaki, aki mellettem van,
Ha mindenki megy.
Kell valaki, aki nekem mondja:
Az egyetlenegy.
Kell valaki, aki átölelne,
Ha hideg az éj,
Kell valaki, aki megcsókolna,
Ha nagyon félnék.
Kell valaki, aki fogja kezem,
S kísér utamon,
Kell valaki, akivel együtt ér
El a nyugalom.

VALKÓCZINÉ KATALIN

A nap életet adó melege

Tudod, arra gondoltam,
még a színeknek is jelentésük van,
attól függően,
van, ki a sárgát
nem szereti, azért,
mert színe az irigységnek,
más pedig azért kedveli,
mert a jóságot jelképezi,
vagy, mert a szeméhez jól illik...
és olyan is,
akinek az eszébe
az éltető nap aranysárga,
életet adó sugara jut róla,
megmelegszik tőle,
azért lesz a kedvence...
így van az ember a másikkal,
szereti a jó tulajdonságáért,
ellenszenvet érez a rossz miatt,
de úgy is van,
hogy nem boncolgat,
nem választja szét rosszra és jóra,
megszereti,
nem valamely tulajdonsága miatt,
tudatosság nincsen abban semmi,
ha azért szereti,
mert a látása,
de még ha
csak gondolatban is
megjelenik,
a puszta létezése,
idézi
a legnagyobb télben,
a ragyogó nap
életet adó melegét.

Az anyaság – hivatás

Tudod, arra gondoltam,
hogy az embernek
az életben
vannak feladatai, amik,
ha testestől-lelkestől végzik,
hivatások, nem munkák csupán...
úgy hiszem én,
ilyen hivatás az anyaság,
ami teljes embert kíván,
lehet csinálni másképp,
mellesleg,
hivatás mellett is,
de maradék szívvel,
maradék energiával
nem lehet úgy,
két hivatása az embernek
nem lehet,
az egyik a másiknak
kárára van,
a gyermek egész,
és egész embert kíván,
nem elég neki csak a test,
támaszként
igényt tart a teljes lélekre is
egy jó ideig,
míg lélekben maga is megerősödik...
és maga a szeretet
az is lehet
egy a sok közül,
amit végezni el kell,
de ő is egész embert kíván,
szeretni igazán,
csak hivatásszerűen,
művészien,
isteni ihlettel,
egész lélekkel lehet.

VILCSEK ADRIENNE

A nappalok szétestek

Gábor Zsazsa fényképéhez

A nappalok szétestek!
Ölembe hullott a hold.
Csillagköd borítja a meztelen holnapot.
Emlékek remegnek, dacosan integetnek,
ahogy rájuk terítem a hófehér leplet.
Szívem teletűzdelve koporsószögekkel,
sikoltva húzom ki oszladozó kezemmel.
Csepp, csepp – véremmel mintázom a szemfedelet,
sietve, hisz nincs sok időm!

Hamarosan temetnek!

Ezer életem át...

(vers a szorongásról)

Ordító félelmek csapdájába estem.
Pokolra szálltam, bűnöm temetetlen.
Ezer életem át hurcolt félelmeim,
kínzóan sajgó, fekélyes sebeim!
Vackotok bűze forgatja gyomromat,
öklendezem a belém fojtott szavakat.
Kezemet rémülten fülemre tapasztom,
De ordításotokat szüntelenül hallom.
Gondolataim üvegdúcba zárva,
láthatatlan térben keringek hiába.
Segélykiáltásom senki nem hallja,
szenvédésemet senki sem látja.
Torzszülött gondolataim árnyékként követnek,
ezer halált halnak, majd újjászületnek.
Arctalan masszaként arcomba vihognak,
tehetetlen rabja vagyok agyamnak.

VIRÁG BALÁZS FACE

Az irányítás határai

Az irányítás határai
Vagy a határok irányítása
Én irányítok vagy engem vezetnek
Mit én és engem kik?
Életem változó
Hullámzó éjszakai óceán
Apró káosz-szikrák
Világítják arcom
Haladásom útján
A hűség az állandóság
Megvalósíthatatlan
A mulandósággal kifestett világban
Szép de talán értelmetlen
Abban a tükörben
Amit eléd tart
Az elhagyottság
Lemondással csempézed ki
A fal nélküli szobát
Az irányítás határain túl
Vár rád az igazság
Mint egy apró hervadt virág

Ugorj!

Ugorj!
Rugaszkodj el a földtől
Merd megtenni amit kevesen
A valóság csak egy lánc
A bokádra kötött súly
A szélsőségben nyílik ki a szív
A határokon tapasztalod meg
Ki is vagy
És mi az a mélyben

Ami folyton hív téged hív
Ugorj hát
Talpad ne fogja a talajt
Szállj és zuhanj
A válasz a szívedben van
Ami kitárul és fénylik
Ha a határokon túli út
A távolban felsejlik
Ugorj csak
Szárnyad van csonkban
Láncok dörzsölik a bokád
A valóság előtt térdelsz
Ízével tele a szád
Törd szét a keretet
Mint a beton a rázuhanó cserepet
Rózsa nyílik a halott szíveken
Szétrepedt virágok szemünk alatt
Ugorjunk csukott szemmel
Az örület torkába
Sodorjunk cigit az időből
Gyújtsuk meg a pusztítás lángjával
Ugorj
Ha zuhansz elkaplak
A vérem széjjeltép
A szárnyam szénné ég
Zuhanj belém és a szívem megnyílik
Sötét fénye újra arcba mar
Felfallak, mire eljön a hajnal
Ugorj!
Súgom a fülemben
És lelépek a peremről
Ugrom az ismeretlenbe

A hajnal előtti utolsó pillanat

Kialvatlan szemekkel
Ülök a kávémm felett

A cigi lassan parázslik
Ahogy beröffenem a motort
Egyedül ülök a sötétben
A fájdalom a magány
A kilátástalanság és az
Erőtlenség igazi csak
Ahogy szorítja a gyomromat
Az ég nem hasad
Nem jön a hajnal
Ami minden éjszaka után virrad
Soha többé nem kell fel a nap
A motor hangokat add
Beindul a zakatolás a
Mellkas burka alatt
Szemeim figyelik
A fényszóró előtt
Formálódó országutat
Ahogy a fény megöli az éjszakát
A dolgoknak formát ad
Egy pillanatra csak
Aztán tovább száguldunk
S utánunk csak a feketeség marad
Soha többé nem kell fel a nap
Minden pillanat a hajnal előtti
Utolsó pillanat marad

Éjjel filmet nézek

Éjjel filmet nézek írok
Nappal dolgozom írok
Teszem a dolgom
Csendben égek
Szárnyam szegi a pillanat
Megfojtom a szívem
Így talán a holnapot is túlélélem

VÖRÖS BERNADETT

Apukám emlékére

Tegnap múlt hét éve
a szörnyű nap, mi elragadott tőlem.
Önző módon kértem:
– Jöjj vissza értem! –
mikor magamhoz tértem.

Oly dolgokat vágtam fejedhez,
melyeket ki nem mondanék.
Szerettelek, mégis ellöktelek,
mikor a betegséged utolért.

Milyen gyermeked voltam?!
Hálátlan és szemtelen!
Nem mutattam,
mennyire szenvedek.

Köszönöm, hogy *ott fent*
vigyázó szemeiddel
követed minden léptemet.
Köszönöm, hogy *itt lent*
voltál nekem.

Van valaki

Van valaki az életemben,
kiért odaadnám mindenem,
titkolnom nem kell,
mennyire szeretem.

Van valaki az életemben,
ki óva int, ha bármi bánt,
aggódó arccal figyel
életem alakulását.

Van valaki az életemben,
ki fontosabb, mint bárki más,
vele szebb az ÉLET,
mondhat bárki bármi mást.

Van valaki az életünkben,
ki még csak gondolat,
pici kis alakzat,
létezése beragyogná napunkat.

Szerelmes szavak (Zsoltimnak)

Elszórnam a szerelem
édes magját
minden helyen,
ahova gondolatunk
szárnyán szállok
kettesben veled.

Visszamennék a tengerhez,
hajóznék a legszebb
hajón *veled*.
Álmodat megvalósítani
lenne célom szüntelen.

Kérlek, szoríts magadhoz!
Forró csókokkal
csukd be szám.
Nézz a szemembe,
így maradjunk
együtt ÖRÖKRE.

TOLDINÉ HORVÁTH ILDIKÓ: ÖRVÉNY

Bemutatózunk

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Ábrahámné Ágnes: Ági vagyok, 56 éves. 41 éve szeretjük egymást a Párommal. A Barátok Verslistának köszönhetek nagyon sok mindent, például azt, hogy nyomtatásban megjelenhettem. Ezúton is köszönöm! Súlyosbodó állapotom óta nem írok, régebbi verseimet küldöm szeretettel!

Balatincz Miklós: Úgy érzem, hogy az írás művészetében találhatom meg azt, aki a felszín alatt valójában én vagyok, a lényt, aki csak hosszú időn keresztül folytatott befelé figyelés és hallgatóság után érthető meg teljességében. Alapvetően így viszonyulok az íráshoz: a dolgok belső értelmét és kvintesszenciáját próbálom rajta keresztül megérteni, az élet különböző területein. Sokan voltak, akik inspiráltak az irodalom számtalan területéről, de én képtelen vagyok kiegyezni bizonyos tételek folyamatos ismételtetésével, és mindig újat szeretnék alkotni. Lényemmél és munkámmal igyekszem felnőni ehhez a magasztos eszméhez, és e cél megvalósításának szentelni az életemet (kitérők és széthullás nélkül), elvégre számomra az írás a teremtés és a kibontakozás legtokéletesebb eszköze.

Bazsó Éva Andrea (Korin): Budapesten születtem, 1961-ben. Jelenleg, Szigetszentmiklóson élek a családommal. Mesébe illő történet az enyém, mert többször megálmodtam, hogy KORIN néven fogok írni. Életem első verse 2009 őszén született meg. Jó érzés másokkal megosztani a gondolataimat, s ha ezzel örömet szerzek, az a legnagyobb ajándék. „A vers, ahogy a virág -
Kitárul.
S a betűk képei, megmutatják -
Ki vagy.”

Berze Tünde: Az olvasás már gyermekkorában is kedvenc időtöltése volt. A könyvszeretet révén már bakfis korában is próbálkozott versírással – de akkor még nem túl elmélyülten. Érzékeny lélek: minden negatív és pozitív történés befolyásolja. Ha valami megérinti, gondolataiba sűríti, s igyekszik azokat papírra vetni. Kedvenc költői: Petőfi Sándor és József Attila. Utóbbi nagy költőnkkel nem véletlen a szimpátia, hiszen kisgyermekkorában bizonyos értelemben meglepően hasonlatos életsors volt, mint tragikus körülmények között meghalt költőnkélete. Művei az „Erogén mosoly” c. antológiában olvashatók. 2007-ben, 2009-ben LIM Irodalmi Emlék-díjat kapott.

Bihary Zsoltné: Hatvanhét éves nyugdíjas pedagógusnő vagyok. Harmincnyolc esztendeig orosz és francia nyelvet oktattam egy budapesti középiskolában. Az utóbbi időben főfoglalkozású készenléti nagymamaként definiálom magam, aki ugyan rendszeresen, de ritkán írogat is. Ahogy az ihlet diktálja. Amúgy 1974 óta. A művészetek – bár hivatásos gyakorló művész nem lett belőlem – befogadói szinten egész életemet végigkísérték. Publikálni 1993 óta áll módomban. Különböző önerőből születő antológiákban – és újabban az interneten – jelennek meg verseim.

Bodó Csiba Gizella: Budapesten élek lassan 40 esztendeje, az írás még korábbi időben kezdődött. „Meztelen gondolatainkat nem könnyű mások elé teríteni” – írtam egyik első megjelent könyvem hátoldalán. Ez évben már a 15. önálló kötetem született meg. Több irodalmi folyóiratban s antológiában jelentek, jelennek meg írásaim. A Barátok Verslistánál, a KLÁRIS Irodalmi, kulturális folyóiratban és antológiában, a KALÁKÁban, valamint az Irodalmi Rádiónál. Több pályázaton értem el helyezéseket. A Barátok Verslista Publikációs Díját, a KLÁRIS Irodalmi NÍVÓ-Díj II. fokozatát ítéltek nekem, s ezek is mind további munkára ösztönöznek. Felkéréseket kapok

könyvajánlók, előszók megírására, s ezek is mind megtisztelő feladatok számomra.

Fentebb idézett könyvem záró sorait ma is vallom: „ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitártam szívem diktálta gondolataim kapuját.”

Boga Bálint dr.: Orvosíró vagyok. Tizenhét éves korom óta írok verseket, akkor már megjelent egy versem. Az orvosírók körének alapító és folyamatosan aktív tagja vagyok. Szeretem a legkülönbözőbb versformákat, a hexametertől a haikuig. Az utóbbi évtizedben esszéket és elbeszéléseket is írok, amelyekben immár több mint hét évtized életélményeiből merítek. Az esszék nagy része az orvostudomány és a művészetek kapcsolatával foglalkozik. Írásaim folyóiratokban és antológiákban jelennek meg. Orvosszakmai írásaim főleg a gerontológia tárgykörét ölelik fel.

Bor Erika: 1978, Békéscsaba. Apahiány. Anyagcsere-betegség. Gyula. Érettségi. Oskolák. Eredmények. Remények. Küzdelem és kapaszkodás. Egészséges életmód. Sport. He-
gyek, utazás. Kórház, mint munkahely. Sorsszerű buta szív. Szerelmek. *Mire jó az ember?* – elmélkedések. Mindenhol mindenkinek megfélelések. Szabályok, követelmények. Firkáskodás. Kisorádió. Utolsó találkozás. Ölelés. „Az igazi álmok megvalósítása lehetetlen, szinte emberfeletti erő kell hozzá... Írjon... – megörökítheti színes egyéniségét.” London. Honvág. Kudarc. ÖSSZEOMLÁS! Pályagörbület. Állástalan-ság. Nélkülözések. Igazságtalanság. Tanfolyamok. Bizonyítványok. „A fény harcosa vagy...” Kitartás. Vasakarát. Hit. Könny – s ott közöny. Újságcikkek. Novellák. Pályázatok. Antológiák. Távol a fénytől. Kismadár. Végtelen. Képzlet. Édesanyám. Szeretlek... Mélység. Magasság. Közelség. Tá-volság. Alkotok. Finnországban megnyugvás.

Budai István: 1950. január 24-én, Eleken születtem. Jelenleg Szatymazon élek. A MÁV-tól vonultam nyugdíjba.

Megjelent műveim: Fényben és homályban (versek) 2007, Sugarak az őszből (versek) 2008, Képzeletünk szárnyán (antológia) 2009, Kardoskúti Antológia (2009), Így születik a vers (antológia) 2009, Gondolatok értéke (antológia) 2010, Kardoskúti Antológia (2010), Sodrásban 2010 (antológia) 2010, Zengő Fény (antológia) 2010, Felfeszülve a szivárványra (versek) 2010, Kék madár a hegyek ormán (antológia) 2010, Őszidő III. (antológia) 2010.

Elismerések: Pro Bono díj (2008), Déli Tükör díj (2008), Kardoskúti Nyugdíjas Vers- és Prózaíró Verseny különdíj (vers) 2009, III. díj (2010), Őszidő Nyugdíjas Vers- és Prózaíró Verseny kiemelt díj (vers) 2009, Kék madár a hegyek ormán (vers) III. díj (2010), Őszidő Nyugdíjas Vers- és Prózaíró Verseny (vers) Elismerő oklevél (2010).

Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művész-kör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Czegény Nagy Erzsébet: Mindenkor mély alázattal rendelem alá magam a költészetnek. Egyik versemből idézve:

„Nem voltam híve soha vagyonnak,
dicsőségnek, csak akartam
lenni éneke a létnek,
zenéje a mának,
kire napsugarak vágynak melegséget.
Csak magamhoz akartam ölelni
a mindenséget.”

Továbbra is tárva a karom, és magamba fogadok minden rezgést, amit ez a lüktető s mindig változó világ elébem tár, s aminek én is egy része vagyok. Aztán megpróbálom úgy az olvasók elé tárni ezt az élményrengeteget a költészet nyelvéen, hogy a látható valóságon kívül a csodát is lássák, s átérezzék, még akkor is, ha nemcsak szépség és bűvölet, de néha fájdalom és szomorúság övezi. Írói hitvallásom: „ne hirdessük fen-

nen, hangos szóval, hogy itt vagyunk, mert a föld úgyis érzi, ha magvető járja”. 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat írásaimért.

Csoma Gábor: 1973-ban születtem Győrben. Jelenleg Győrben és Bécsben élek.

Hobbim az olvasás, a zene, kiállítások látogatása és az utazás. Nagyon szeretem a verseket, én hét éve írok. Írásaim többnyire az általam átélt érzésekről, a szerelemről és a halálról szólnak. Jelentek meg már verseim nyomtatásban, de jelenleg is a barátaim képezik a fő „közönségemet”.

✠ **Elek Katalin:** A verseket, az irodalmat azóta szeretem, hogy megtanultam olvasni. Úgy érzem, a kimondott és a leírt szónak is lelke, története van. Tinédzser koromban születtem az első írásaim, aztán hosszú szünet után 2008 decemberében írtam a következő első versemet. Szerencsének érzem, és nagyon örülök, hogy a következő évben találkoztam a Verslista egyik pályázatával, és rövidesen személyesen is megismerhettem ezt a közösséget. Verseimben a test-lélek-szellem örök-idők óta megfogalmazott egységét és az ebben rejlő fantasztikus lehetőséget próbálom megragadni, a korlátok és a nagyság megtapasztalásával együtt. Jelenleg egy kapott életfeladat kapcsán a változtatás nehéz, mégis felszabadító útját járom. Sok gondolat megszületett már bennem. Most várom, hogy ezek kimondható és leírható szavakká formálódjanak.

Katalin fájdalmas betegség következtében idén márciusban elhunyt. Emlékét megőrizzük!

Erős Tímea: 19 éves egri lakos vagyok. Jelenleg még tanulok. Szüleim és testvéreim nincsenek. Anyai nagymamával élek. Édesanyámat egy pár éve elvesztettem, de nem volt kihez fordulhattam volna, így kezdtem el a belső érzéseimet és az emberi értékeket papírra vetni.

Valószínű, hogy a Sodrásban 2011 című antológiában megjelent művek mellett az én verseim csak kezdő és ügyetlen próbálkozások, de a verseim átvezettek sok akadályon, és segítettek utamon. Ezért remélem, hogy lesz, aki ezeket a próbálkozásokat is szívből és szívesen olvassa.

Fazekas Margit (Szomorúfűz): Egy régi, októberi napon, a Mérleg jegyében születtem. Több évtizedes könyvtárosi munkám során végérvényesen elkötelezettje lettem a könyveknek, a zenének, az irodalomnak. A szépség, a nyíltság, az őszinteség, a szeretet fontos számomra. Szeretek álmodozni, hiszen ott szabadon szárnyalhatok. Az 1980-as évektől – mióta tolokocsiba kényszerültem – írom ki magamból az érzéseimet, a gondolataimat, a fájdalmamat, sorstársaim és a magam harcait, küzdelmeit. Topikot is, és – 2007 óta – magas olvasottságú irodalmi blogot is szerkesztek barátaim segítségével a következő helyen: <http://szomorufuzike.freeblog.hu>. Írásaim első sorban itt jelennek meg, de több antológiában is olvashatók. Nagy öröm számomra első önálló verseskötetem megjelenése: Rezdüléseim címmel.

Gere Irén: Ember vagyok. Titkok nélkül. Titkom, ha volna is, ellopná az Éj, széthordaná a Szél, kifecsegnék a madarak. Nem szeretem a titkokat!

Szeretem a pillanatot, amit rögzíthetek a papírlapon. Ezekből a pillanatokból állnak össze emlékeim, az egész életem. Ismerj meg engem! Minden versemmel közelebb kerülsz hozzám...

Golán Angéla Gabriella (Gambia): 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek.

Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től

kezdttem el próbálkozni a gondolataimat és érzelmeit németül leírni. E mellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után azonban az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy gondolataimat egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni.

2008-tól tagja vagyok a Barátok Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gósi Vali: Nekem a versek, a könyvek, az irodalom: élet és halál. Nekik köszönhetem, hogy hálás vagyok a létezésért, és – bár megmutatta legkegyetlenebb arcát is – nem hívom, de nem is félem a halált. Nekem a rím, a ritmus: a lét dallama. A boldogság és a fájdalom muzsikája. Olvastam egy véleményyt a kötött versről, ahol a kritikus valahogy így fogalmazott: „a vers írója kierőszakolja magából a rímeket, feláldozva a mondanivalót is”. Én erről másként vélekedem. Ha lelkem hangjait versbe szedni készülök, előtte már hosszan muzsikál bennem az örömteli ritmus, vagy szomorú dalra kél a bánat, és szinte ösztönösen, lágyan köréje gyűlnek a dallamos verssorok. Nem érzem úgy, hogy rabságban tartják gondolataimat a rímek, a ritmusok, és ma már tudom, hogy a vers, az irodalom szeretete létünk értelme lehet: élni segít, és meghalni tanít. Nekem a vers a lelkem is.

2011-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat az írásaimért.

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz,

magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi Körök (Krúdy, Kláris, Táncsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Barátok Verslista) tagjaként pályázatokon Nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet, Emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim. Megjelent köteteim: Álomkert (2005); Rímek, Szép az élet (2006); Álmaim, Emlékeim (2009); Quatrain (2010).

Hajdu Mária: Nem szeretek bemutatkozni! Ugyanaz a sablon: Hajdu Mária néven publikálom az írásaimat... stb. Inkább kérek mindenkit, akinek tetszenek a Sodrásban 2011 antológiában megjelent verseim, keresse fel a megújult honlapomat: www.hajdumaria.hu. Itt bővebben bemutatkozom, nem csak a költészetemmel, hanem prózai írásaimmal, meséimmal és fotóimmal egyaránt. Kellemes kapcsolódást kívánok minden olvasómnak.

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló évek következtek. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapijaimat. Az írás gondolta lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából tizenöt éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok és operátorként is segítem a Lista életét és részt veszek a hétköznapijaiban.

2005-ben jelent meg Napfogyatkozás Etelkával *a Duna partján* című önálló kötetem.

2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Horvát Gábor: 1987-ben születtem Kecskeméten.

Mindig is közel állt hozzám az írás. A korábbi években inkább tudományos igényű munkákkal foglalkoztam, mintsem szépirodalommal. Csupán pár hónapja adtam fel a történelmi és jogi témájú elemzéseket, és kezdtem novellákat alkotni. Új hobbit sikereseznek mondhatom, hiszen eddig öt írással nyertem különböző pályázatokat.

Verseket csak elvétve tudok kicsiholni a lelkemből: az antológiában a második számú szerepel. Összefoglalva, ebben a tekintetben még inkább zöldfülű vagyok. De annál lelkesebb!

✠ **Horváth Jenőné:** A Balaton-felvidék egy kicsi, csendes, gyönyörű falujában született és élt Vászolyon. Szerette a faluját, az ott élő embereket és a természetet. Eleinte alkalmakra, megemlékezésekre faragott strófákat, majd gondolatait, érzéseit gyakran papírra vetette. Szeretett volna valami maradandót hagyni az utókornak, és hiányolón kereste a – mára kihalt – régi, önzetlen emberi érzéseket.

Horváthné Gergely Edit: Középiskolai tanár vagyok Esztergomban. Néhány éve verselek, és nagy örömet jelent az írás. A kezdeti rácsodálkozás után az előző évben első számú kedvtelésemmé lépett elő. Idén pedig – bár nem túl gyakran ragadok tollat – az önkifejezés e módja tudatosan is részévé vált az életemnek.

Jószay Magdolna: Debrecenben születtem 1956-ban, itt is élek. Kiadóban dolgozom szerkesztő-korrektorként. Mindig szerettem az irodalmat, írogattam is, viszont tudatosan csak az internet hatására kezdtem verseimet nyilvánosság elé vinni. Két önálló kötetem van, az egyik *Aranygondolatok* címmel saját olvasmányaimból kézzel kigyűjtött idézetgyűjtemény, mely 2006 tavaszán jelent meg; valamint önálló verseskötetem *Szív-*

hang a kövek mögül címmel, mely kerekén 400 versemet tartalmazza. Több irodalmi csoportban, oldalon tag vagyok, eddig 16 antológiában jelentek meg verseim, valamint macskás történeteimet *A macska* magazin közli rendszeresen 2,5 éve. Verseimben éppúgy jelen vannak életünk örömei, mint gondjai és tragédiái; érzelmek, gondolatok, benyomások; a természet- és állatszeretet.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. Gyerekkoromtól vonzott az alkotó munka, de sokáig nem találtam utat az érvényesüléshez. Kaskó István biztatása és a számítógéppel való megismerkedés segített hozzá műveim publikálásához. 2002-óta a www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Barátok Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2010-ban az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem. Kilenc önálló kötetem van.

Kauer Csilla Mária: Gyerekkorom kedvenc elfoglaltsága az olvasás volt, legfőképpen szépirodalmi könyveket forgattam szívesen. Jókai Mór és Victor Hugo művei meghatározó hatással voltak rám. 13 éves koromban írtam az első versemet, amely két évvel később az iskola újságban is megjelent. Szentendrén nőttem fel, korán kerültem el otthonról, kollégiumban és később albérletekben éltem, mialatt a tanulmányaimat – állandó munka mellett – elvégeztem. A Szent István Egyetemen mérnöki végzettséget szereztem, ennek köszönhetően ma szakmai elemzések és pénzügyi dokumentációk megírásával keresem a kenyerem. Az irodalom iránti szeretet végigkíséri az életemet, ha a belső készítésnek már nem tudok ellenállni, verseket, esszéket és újabban könyvet írok, mely tevékenységemet a családom is támogatja.

Kellős Éva: Fossziliát égetek: évezredes szavakat dobok versmáglyára. Kísértet-író vagyok: táncol a kezem alatt a papír. Emberlelkem van: hiszek a szó-mágiában. S ha néha rám lehel az Isten, párájából kicsíráznak a gondolatok.

Keszy-Harmath Dániel: 1984-ben születtem Budapesten. Itt végeztem a középiskolát, szereztem egyetemi diplomát az ELTE-BTK-n, s most ugyanitt írom doktori disszertációm alkalmazott nyelvészet szakon. Magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanár vagyok, pedagógusként szívügyem a nevelés és tanítás, s az ismeretek átadása mellett kicsit magamból is mutatni. Erre kitűnő alkalom az írás is, amivel kis-korom óta foglalkozom. Grafomán vagyok, regényt, novellát, verset, naplót, fiktív és valódi leveleket, telenovellát is írtam már életem során, és még korántsem értem el a csúcstra. A Barátok Verslista tagja vagyok, a társaság kiadványaiban jelentek már írásaim. A lista operátoraként a havi pályázatokért, játékokért, a lista rendezvényeiért, találkozásiért vagyok felelős, valamint én szerkesztem a Képzeld el... című folyóiratot is. 2011-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Kiara Croft: Csarnay (Vásárhelyi) Krisztina Veronika. Születtem 1978.11.26-án, Szegeden. Háromgyerekes anyaként élem a mindennapjaimat. 1994 óta írok verseket, novellákat, esszéket stb. Idén megjelent írásaim a következő kötetekben jelentek/jelennek meg: Együtt (antológia), Gondolatesszenciák (antológia), Sodrásban 2011 (antológia).

Két blogot írok: egyrészt a való életéről szóló verseimet, gondolataimat publikálom (<http://csarnaykrisztina.blogspot.com/>), másrészt egyéb írásokat: +18 verseket, novellákat is hozzáférhetővé teszek a neten (<http://kiaracroft.blogspot.com/>).

Több internetes lapnak írok cikkeket, de keresek olyan lapot, amely alkalmazna is, vagy szponzort, aki egy saját lap indításában segítene. Köszönöm a lehetőséget, hogy írásaim megjelenhetnek. Terveim között egy saját verseskötet és novelláim

megjelentetése szerepel még.

Elérhetőségem: krisztina.csarnay@gmail.com

Kiss Csilla: Elmúltam negyven éves, húsz évvel ezelőtt tanítónőként kezdtem a pályámat. Ma újságíróként dolgozom egy országos civil szervezet havi lapjánál, és mentálhigiénés tréningeket szervezek és vezetek fogyatékossgal élő gyermeket nevelő szülők számára. Gyerekkorom óta szükségét éreztem annak, hogy a benyomásaimat, gondolataimat papírra vessem. Naplóírásnál, egyszerű verseknél, rövid szösszeneteknél tovább nem jutottam. Fiam orvosi műhiba miatt ma halmozottan sérült, nem beszélő fiatalként éli velem az életét. Személyes tragédiám, haragom az évek alatt tapasztalattá szelődött. Mélyebb önismeret, a világ tudatosabb szemlélése, belső világom és félelmeim megismerése és egy, a szavakon túli kommunikáció felfedezése lett az eredmény. A fiammal való különleges kapcsolatból nyertem bátorságot, hogy a tapasztalataimat másokkal is megosszam az írásaimon keresztül. Ha hosszan egymás szemébe nézünk, én kapom el hamarabb a tekintetem. Negyvenévesen értettem meg, csak az képes a mélységet elvisselni, aki már ismeri, és ő megismerte azt.

Kondra Katalin: Csíkszeredában születtem 1975. április 28-án. Négy éve vagyok tagja a Barátok Verslistának. 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat írásaimért. Azért írok, mert nincs nyugtom, amíg a bennem zakatoló gondolatok és kavargó érzések ki nem szabadulnak testem rejtekéből. Mindent úgy látatok a külvilággal, ahogy a lelkemen átáramlik, és így olyan lesz, amilyené én formálom. Aki az írásaimat olvassa, engem is megismer.

Kovács Anna: Jó kommunikációs készséggel és kreativitással megáldott, kedves ember benyomását keltő, félénken magabiztos, higgadtan féktelen, segítőkészen magának való, Tiszántúlról származó, huszonéves fővárosi bölcsész elsősorban

meghitten abszurd novellák káros szélsőségektől mentes, robbanékonyan monoton kibontakoztatását vállalja, akár többmű-szakos beosztásban.

Kulcsár Máté: 1991. december 31-én születtem Keszthelyen. Most a Pécsi Tudományegyetem Természettudományi Karán hallgatok biológiát. A versírás nálam nem csupán egy „hobby”, hanem az életem része. Olyan, mintha a naplóm lenne a füzetem, és benne a versek: naplóbejegyzések. En így tudom leírni a gondolataimat, vágyaimat és a véleményemet az életről. Nem tartom magam költőnek, de aki ismeri a verseimet, az engem is megismerhet a verseim által.

Lázár Nelli: Tatabányán születtem 1964-ben.

Jelenleg is itt élek.

Foglalkozásom fogorvosi asszisztens,
fogászati klinikai higiénikus.

Munkám mellett érdeklődési területem:
irodalom, fotózás, festészet.

Vállalkozó típus vagyok, szeretek új
dolgokat megismerni.

Nálam a gondolatok rímek formájában
csak két éve születtek újra.....

Mayer Zsó: Hanich Györgyné (Mayer Zsó) vagyok.

Gondolataimban gyakran alkottam, játszottam a szavakkal, hogy majd egyszer formába öntöm. Sete-suta „lépésekkel” elkezdtem az írást. Először csak magamnak, az íróasztalom fiókjának. Aztán bátorításként egy honlapon közzétettem egy írássomat. Jött a biztatás: alkoss, ne csak a magad öröme! Az írás életem része lett... Alkotásaim több antológiában és irodalmi folyóiratban olvashatók. Egy kis bakonyi faluban születtem 1952-ben. Innen indultam s ide – a gyökereimhez – térek vissza gyakran írásaimban. Az irodalom világa közel áll hozzám. Az ízléses humor üdítőleg hat rám.

Máté László: Budapesten születtem, 1955. július 19-én, és itt élek ma is. Nős vagyok, két gyermek (egy leány: Anna és egy fiú: Gergő) édesapja. Több amatőr irodalmi portálon is publikálok, emellett tagja vagyok a Veszprémi Amatőr Művészek alkotó körének. Írásaim közel tucat antológiában, különböző válogatásokban nyomtatva is megjelentek. Emellett rendszeresen jelennek meg írásaim a Csillagfény irodalmi folyóiratban. 2009-ben pedig valóra vált minden író ember álma: válogatott novelláim, verseim és egy kisorádiójáték „XXI. századi magány” címmel könyv formában is megjelent. 2010-ben jelent meg első regényem „Családfa” címmel. Számomra még egy óriási sikert hozott ez az esztendő azzal, hogy a 81. Ünnepi könyvhéten mindkét kötetem jelen lehetett. Jelenleg két regény megírásán dolgozom.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavértesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTE-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítést a budapesti SOTE-n szereztem. Nős vagyok. Két lányom lakhelyünkön, Debrecenben egyetemista, két fiam Pannonhalmán gimnazista. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécsen jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben. Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött, egészen nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. Csepelen lakunk 1975 óta. A verselés,

kisebb prózák írogatása régóta kedvenc időtöltésem, azonban csak nyugdíjba vonulásom után jelentek meg az írásaim. Többek között a KLÁRIS és a budaörsi Rímkovácsok nevű irodalmi folyóiratban stb., valamint antológiákban, pl. a debreceni TÜKÖRKÉPÜNK, a pécsi TOLLFORGATÓK címűekben stb. Szívesen fordítom német kötők verseit. Írásaim olvashatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon.

2010-ben megjelent kötetem „Emlékeim hullámai” címmel.

Molnár Szilvia: A Szűz jegyében születtem 1973-ban. Szegeden élek, és könyvtárosként dolgozom. A tinédzserkori, első szerelmes verskezdemények után is folyamatosan írogattam magamból/magamnak, ám 2001-ben nyitottam a világ felé is. Onnantól számítható körülbelül a tudatosságom az írás terén. Különböző országokkal és stílusokkal foglalkozva a haiku lett a kedvencem. Ebben szeretem magam leginkább kipróbálni. Haikuimmal második alkalommal lettem a Napkút Kiadó országos pályázatán nyertes versközlő, s jelenhettem meg a Napkút folyóirat aktuális haiku-különszámában. Az írást terápiának érzem – mint ahogy akként is alkalmazzák a klinikai gyakorlatban –, amikor a szervezetem jelzi: szeretne megszabadulni a kínos, már-már elviselhetetlen feszültségtől. Ettől függetlenül nem vagyok klinikai eset, legalábbis remélem. :-)

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Írogatással már kamaszkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete mindig is meghatározó volt számomra: amolyan családi örökség. A szépirodalom, a versek lételememmé váltak. 2005 szeptemberére óta jelentek meg igazán írásaim: először a Netversek, majd a Barátok Verslista, a Forrás, a Napsziget Íróklub, a Művészetek Forrása és a Kaláka honlapjain. Nyomtatásban a Jelen-Lét, a Sodrásban című antológiákban, a Napsziget és a Képzeld el... nevű folyóiratokban, valamint a Torontóban megjelenő magyar nyelvű folyóiratban, a Naplóban. Eredeti foglalkozásomat is így választottam: nyomdász lettem, betű-

szedő. Mára már a számítógépes technika kiszorította „ólmos” szakmámat. Szerkesztő, montírozó, korrektor lettem. Két felnőtt gyermekem van. Nagyon pesszimista ember vagyok: ezt tükrözik a verseim is. Szeretem a természetet úgy, ahogy van, szeretem az embereket, szeretem a szépet s a jót... Úgy gondolom, ha egy valaki is elolvassa az írásaimat, akkor már megérte tollat ragadni.

Nagy Ibolya: Néhány tanfolyam, még több tánc-kurzus, egy könyvtáros diploma – bár soha nem használtam –, irodai lét. És az angol nyelvvizsgám, erre különösen büszke vagyok. Ez volnék én (ez volnék én?), legalábbis a látható részem. Imádom a szót olvasva, írva, énekelve, emberek között... hegyet, vizet, földet, levegőt, fát, virágot, az Életet. A férjemet, a kertünket. A családot, a barátokat. És, persze, próbálom ezt a létörömet észben tartani, mert néha elfelejtődik, miként másoknál is. De az Utat meg kell tisztelni a figyelemmel. Figyelj!

Németi-Vas Katalin: Debrecenben élek születésem óta. Az irodalommal viszonylag korán, már gyermekkoromban elkezdtem kacérkodni. A versek mellett igen széles körben próbálkoztam más műfajokkal, úgymint: mese, novella, krimi, sci-fi történetek. Ebben a kategóriában *Nem vagyunk egyedül* című írásom az Új Galaxis magazin 7. számában jelent meg, míg a *Navigátor* című – egy barátommal közösen írt – novellánkból képregény készült. Ezen kívül közös verseskötetet adtunk ki a férjemmel 2008-ban, és ekkor jelent meg a mesekönyvem is, *Szeretnék egy mesét* címmel. A versek pedig állandó úti-társaim, életem minden mozzanatának kísérői és segítői.

Németi Zoltán: Debrecenben élek és alkotok. A kilencvenes évek óta foglalkozom írással, kezdetben verseket írtam, majd novella- és regényírás következett. 2007-ben *Sötétség tükre* címmel novelláskötetem, majd 2008-ban a feleségemmel kö-

zös verseskötetünk, a *Zarándokút Bábelba*, valamint *Ashcroft-szindróma* címmel tudományos-fantasztikus regényem jelent meg. Jelenleg a filozófia és a hagyományos versírás formabontása: a szabadvers, vagy canto írása foglalkoztat.

Huszedik, kis terjedelmű verseskötetemenél tartok.

A science fictiont illetően: mivel ebben a műfajban írok, egy új stílust próbálok bevinni a köztudatba. „Telítettsége” és magas mércéi miatt ez a műfaj – az idő előrehaladtával – egyre nagyobb kihívás, de motiváció is egyben.

P. Borbély Katalin: Pálmai Miklósnénak hívnak. P. Borbély Katalin néven írok. 1967-ben születtem Debrecenben. Jelenleg Hosszúpályiban élek. Tagja vagyok a helyi alkotó körnek, a Klárisnak, a Miskolci Irodalmi Rádióknak és a Barátok Verslistájának. Elsősorban prózát írok az életemről és a világ dolgairól. Írásaim megjelennek a *Kláris* újságban és antológiákban: a *Tükörképünk*, az *Örömszene az Irodalmatt a magyarnak* és az *Így születik a vers* című kötetekben, a *Sodrásban* című antológiákban, valamint a *7torony* irodalmi portálon.

Révész István: Születtem Magyarországon, Szegeden, 1962. 11. 12-én. A művészetben versírással és egyéb irodalmi írással 2010 óta, zeneszerzéssel és dalszövegírással 2000 óta foglalkozom. Születéstől nagyothalló (*dinamikai halláscsökkenés*), azonban zenei hallással rendelkező zenész, egyszersmind író vagyok. Az írás mellett, a nagyothallásom ellenére, vendéglátós és szórakoztató zenélésben is tevékenykedem. Írói példaképem: Ráth-Végh István. A „civil” szakmámban, mint mérnök-mester tevékenykedem. A zeneművészetben dalszövegeket is írok, különféle zeneműveket komponálok. Művészeti eredményeim azonban ma még kevésbé ismertek. Azt hiszem, különleges, saját művészeti jegyekkel rendelkezem, ami talán tükröződik a műveimben is. A <http://istvanrevesz.hupont.hu/> és a <http://istvanrevesz.freeweb.hu/> címeken található honlapjaim.

Schvalm Rózsa: Olvasni gyermekkoromtól kezdve nagyon szeretek. Fiatalkoromban is írtam néhány verset. Rendszeresen 2008 decemberétől írom verseimet. 2010 nyarán jelent meg az első verseskötetem. Tagja vagyok a Cserhát Művészkörnek, ahol pályázatra beküldött verseimért Art-díjat, és a Cserhát Nívódíj arany és ezüst fokozatát kaptam.

Tagja vagyok a Barátok Verslistának a Veszprém Megyei Alkotók Klubjának. Az ő kiadványaikban, valamint a *Déliabáb* és a *Sodrásban* című antológiákban (2010-ben) jelentek meg a verseim.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma. Családommal Sarkadon élek. Hivatásom óvónő, jelenleg óvodavezetőként dolgozom.

A Barátok Verslistának 2008 óta vagyok tagja, nagyon szerettem ezt az összetartó kis csapatot.

Verseim olvashatóak még az Irodalmi Rádióban, és a Héttoronyban. Nyomtatásban eddig 12 antológiában jelentem meg. Eredményesen szerepelek különböző pályázatokon. Ritkán írok, ilyenkor a bennem rejlő gondolatokat, érzéseket próbálok formába önteni. Önálló kötettel még nem rendelkezem.

Szabó Gitta (Schlemmerné): 2005 augusztusa óta vagyok tagja a Barátok Verslistának. A versírást itt fejlesztettem. Sok játék segített a fejlődésben. Kedvencem a *Szó-szövő* és a versátírás. Írásaim rendszeresen jelennek meg a Barátok Verslista saját kiadványaiban, egyéb pályázatokon, antológiákban és önálló kötetekben. 2009-ben több díjat is nyertem, köztük az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „publikáció” kategóriájának díját is. Ez igazi meglepetés volt számomra. Írásaim több portálon is megjelennek, de leginkább a honlapomon olvashatók: www.gitta1961.gportal.hu

Szabó Kila Margit: 1939. szeptember 14-én, Budapesten születtem. 1943 őszén a Káli-medence kis falujába, Salföldre köl-

töztünk. 1944 januárjában öcsém és édesanyám elhunytak. Kis ideig apai nagyanyám nevelt, majd ő is a másvilágba költözött. Távoli rokonokhoz kerültem pár évre, akik mostohán bántak velem. Azután édesapám megnősült. Akkor jobb sorom lett. Iskoláimat Salföldön, Balatonfüreden és Hőgyészen végeztem. Itt szereztem óvónői képesítést, és itt kaptam aranydiplomát is. Nyugdíjazásomig óvónőként dolgoztam.

3 gyermekem és 5 unokám van. Verseket először a plátói szerelem idején írtam, de elvesztek. Férjem halála óta ismét tollat ragadtam. Eddig 12 antológiában, több folyóiratban, hangos könyvben, és 3 önálló verseskötetben jelentek meg az írásaim. Tagja vagyok a Barátok Verslistának, a Veszprémi Alkotó Közösségnek, a Cserhát Művész Körnek. 2010. november 25-én itt aranyoklevelet kaptam.

Szabóné Horváth Anna: Hatodik éve, hogy tollat ragadtam. Főleg verseket írok, de akadnak prózák és novellák is szép számmal. Az emberi sorsok, a lelkekben megbúvó érzések és a természet szépsége ihlet meg leginkább. Tagja vagyok a Barátok Verslistának, a Veszprémi Alkotók Klubjának, a Cserhát Művész Körnek és a FullExtrának. Műveim Szabóné Horváth Anna néven jelentek meg irodalmi lapokban (Képzeld el, Napkút, Holnap magazin stb.) és antológiákban egyaránt. Néhány kisebb irodalmi díjat is a magaménak mondhatok, ami talán erőt ad, hogy továbbhaladjak a megkezdett úton...

Szepesi Zsuzsanna: Nyergesújfalu-Szentendre lakhelyű, írással is foglalkozó tanár vagyok, tagja néhány irodalmi portálnak. Szeretett költőm sorai lebegnek szemem előtt, valahányszor írok: „S ha a Lehetetlent nem tudtuk lebírni, / Volt egy szent szándékunk: gyönyörűket írni.” (Ady).

Mesékkal kezdtem, versekkel folytattam, s könyvelhetek el némi sikert is általuk: pályázatokat is nyertem velük.

Különféle szempontok szerint válogató antológiákban, mesekönyvekben, folyóiratokban jelentek már meg verseim, írása-

im, első önálló kötetem pedig 2011-ben jelent meg. Élményt, örömet szeretnék adni műveimmel. Okozzon oly örömet olvasásuk a tisztelt irodalomszerető embernek, mint a megírásuk nekem - ezt kívánom!

Takács Árpád: Felvidéki magyar vagyok. Mátyusföldön élek, Galántától nem messze egy kis faluban, (magyar nevén) Alsószeliben. Jelenleg a galántai Kodály Zoltán gimnáziumba járok. Jövőre érettségizem. Irodalom iránti érdeklődésem még a Felsőszeli Széchenyi István Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskolában kezdődött jelentek meg a verseim magyar szakos tanító nénim jóvoltából. Ő fedezte fel jó fogalmazási készségemet, ezért több prózaíró versenyre is benevezett. Emlékezetemben a Rákóczi Szövetség versenyei élnek még, amin háromszor is indultam, kétszer a nyertesek között voltam, s ezekért a jutalmam egy hét nyári – irodalmi – tábor volt Esztergomban. A másik említésre méltó a VI. Verszuhatag - Irodalmi alkotópályázat volt (2008), amikor második helyezést értem el az 1. kat. *Próza* indulói között. Ennek eredményeképpen (amire elsőként lehettem büszke) írásaim megjelentek a *Képzület szárnyain III.* gyermekírók antológiában. Imádom az irodalmat, ugyanennyire imádok olvasni is, de írni még jobban. Első számú hobbim az ornitológia, a természetjárás, ezért legtöbbször tájleírásokat szeretek írni, de elbeszélésekben, elmélkedésekben is szereztem már némi tapasztalatot. Versekkel még sohasem próbálkoztam. Kiskoromtól rajzolok. A fényképezés pedig már nagyon régóta érdekel, de csak most – a 18. születésnapomra – kaptam meg életem első komoly fényképezőgépét, amivel majd természetfotózni szeretnék.

Urbán Andrea: 1990-ben születtem Debrecenben, mióta az eszemet tudom, itt élek, itt végeztem a középiskolát, és jelenleg a Debreceni Egyetem magyar szakos hallgatója vagyok. Verseket már egész fiatalon írtam, de főként csak a megkönynyebbülésemre. Ugyanis a versírás nekem feloldozás, feszült-

ség-kiadás, a hirtelen túl erős, esetleg elfojtott érzelmek kiadása magamból. Terápia jellegű.

2011. február 16. óta szerves részévé vált az életemnek Valaki, akinek köszönhetem azt, aki most vagyok. Hogy kiteljesedhettem, magamra találhattam benne, felszabadultam, igazán önmagam lettem mellette. Hozzá szólnak a verseim. Szeretlek, Márk!

Valkócziné Katalin (kaktusz): Azok közé a kevesek közé tartozom, akiknek gyerekkorában sem jutott eszébe verset írni. Életemben leginkább említésre méltó a család, és az az időszak, amikor a gyermekeimet felnőtté cseperedésükig – szereplő tanácsadóként – elkísértem. Mondhatom, hogy második gyerekkorom volt, hiszen velük érezve jártam az óvodát, iskolát. Örültem a sikereiknek, és sírtam, ha kudarc érte őket. Közben találkoztam egy nagyon kedves baráttal. Egyszer jött egy gondolat, mely hozzá kíváncszott, és én izgulva, vajon nem nagy butaság-e, elküldtem neki. A kedves barát meglepően reagált. Azt mondta, hogy amit én elmesélek, az tulajdonképpen vers. Azóta azt játszom, hogy verset írok. S mert örömet okozni csudára nagy öröm, a gondolatokat, amik később is születtek, elküldtem neki, döntse el ő, érdemes-e az öröme. Azóta is örülünk egymás örömének.

Vilcsek Adrienne: 1956. május 16-án születtem Budapesten, de kis kitéréssel gyerekkorom óta Gödöllőn élek.

A versek szeretetét néhai édesanyámtól örököltém, aki magyar-történelem szakos tanárként generációkkal szeretettette meg az irodalmat. 2005-től, 49 éves korom óta írogatok verseket, cikkeket. Írásaim több kiadványban is megjelentek.

Az írás számomra örömforrás, lelki töltekezés, menekülés a hétköznapi szürkeségéből.

Virág Balázs Face: „Csak egy srác vagyok, aki azt csinálja, amit szeret.”

Buddhista tanítónak és általános vallásbölcésznek tanul a Tan Kapuja Buddhista Főiskolán. Amatőr vagy underground író, költő, dalszövegíró, publicista, (esetenként) festő és grafikus, valamint fotós. Hősei és példaképei (a teljesség igénye nélkül): Henry Rollins, Ian MacKaye, Blaise Cendrars, Charles Bukowski, Kassák Lajos, Krúdy Gyula és Grandpierre Attila. A hardcore „do it yourself” (csináld magad) elvének híve, amit ma megtehet, azt meg is teszi. Futárként, soförként és statisztaként dolgozik, szeret állandó mozgásban és pörgésben lenni, és most éppen harmadik személyben beszél önmagáról.

Vörös Bernadett (Angel): 1979. március elsején láttam meg a napvilágot. Nagyon boldog és tartalmas gyerekkort tudhatok magam mögött, melyre mindig szívesen emlékezem. Édesapámat nagyon szerettem, tinédzser koromban mégse úgy viselkedtem vele, ahogy kellett volna. A bennem megbújó büntudat miatt jött létre az „Apukám emlékére” című versem. Magánéletem változásai, a megélt boldogságok és csalódások késztettek arra, hogy az érzéseimet kiírjam magamból. Ebben az időszakban inkább szomorú verseket írtam. 2008. május 16-án megismertem életem nagy szerelmét, akivel azóta is boldog párkapcsolatban élek, ezt tükrözik a kötetben is olvasható szerelmes versek.

GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTOI:

Benyusz Csilla: Óriási megtiszteltetés és egy jelentős mérföldköve grafikus pályafutásomnak az antológia borítójára kiírt pályázat megnyerése. Három éve költöztem fel a fővárosba Tiszalökről, annak reményében, hogy itt ki tudom majd bontakoztatni rajztehetségemet. A „sodrásban” szó nagyon megihletett, mivel számomra ez az élet nehézségeit szimbolizálja, amelyekkel nap mint nap szembe kell néznie az embernek, így nekem is. Sajnos, hányatott gyermekkorom nem volt épp ideális művészi adottságaim fejlesztéséhez, de legalább küzdeni megtanított. Elvégeztem egy alkalmazott grafikus képzést, és a későbbiekben szeretnék csak a rajzolás foglalkozni. Hiszek abban, hogyha igazán akarom, akkor minden lehetséges, és én is elismert művésszé válhatok. Kívánok e kötetben szereplőknek is hasonló sikereket és kitartást – szembeszállni a sodrással!

Fenyvesi Edit: Díszítő szobrászként végeztem Nyíregyházán. Dolgoztam Tiffany-üvegesként, keramikusként és grafikusként is. Nagyon szeretem a természetet, és szeretek a természetben lenni. A rajzolás és a festészet már gyerekkorom óta jelen van az életemben, és az idővel egyre fontosabbá vált számomra. Az elmúlt évben több könyvben illusztráltam, részt vettem néhány csoportos kiállításon és megnyithattam első önálló tárlatomat is „Nők a képzőművészetben” címmel. Itt akvarell és Tiffany képeim voltak kiállítva. Most éppen a Hunnia Art Bisztróban van önálló kiállításom, melynek a „Stílusok és változások” címet adtam. A közeljövőben több kiállítást is tervezek, ahol megmutathatom ezeket a képeket. Kedvenc idézetem: „Szép az, ami kétségbe ejt”

Gárdonyi Zsuzsanna: Valóság, ábrándok, képzelet ...ez mind-mind foglalkoztat. A színek és a formák világa, a kettő-

nek az összhangja érdekel igazán ...ahogy egy szép, íves vonal végigfut a papíron, és találkozik egy másik, izgalmas kanyarulattal. Van benne valami misztikum, ami magával ragad.

Pipei Borbála: Jelenleg a Szegedi Tudományegyetem képi ábrázolás szakos hallgatója vagyok, építészeti síkúveg szakirányon. 6 éve foglalkozom tűzzománcsal. Kiszámíthatatlansága ellenére (vagy éppen emiatt?) nagyon kedvelem ezt a technikát. Mindig izgalommal várom, hogy mi fog „kisülni” a tervből. Szeretem a színeket, a kontrasztokat, a lenolajkence illatát. Festői alkat vagyok, foltokban gondolkodom, nem vonalakban. A képzőművészet mellett az irodalom is közel áll hozzám. Sokat olvasok, egyik nagy kedvencem Edgar Allan Poe. Ars poeticám: „A művész semmit nem ér tehetség nélkül, de a tehetség semmit nem ér munka nélkül.” (Emile Zola)

Toldiné Horváth Ildikó: „Minden művész saját lelkébe mártja ecsetét, és saját szívét viszi a vászonra.” (Henry Ward Beecher)
Végzettségem szerint zongorista vagyok, a festést „ajándékba kaptam” kb. 7 éve.

A gyerekkori rajzórák után 20 évvel egy véletlen (betegség) folytán fogtam újra a kezembe a vízfestéket, és ekkor derült ki számomra, hogy a zene mellett a festés: önkifejezésem másik fontos eleme. Soha nem tanultam ezt az alkotási formát, minden belülről fakad, ösztönösen jön.

Amatőr festőként 2009-ben volt az első önálló kiállításom.

A Barátok Verslista levelezőlistának bemutatása

„A barátság klasszikus kapcsolat, s a mai ember a klasszikus kapcsolathoz kicsiny.” (Hamvas Béla)

Félreértés ne essék, nem vitatkozni akarunk az idézet szülőatyjával, csupán kiteljesíteni, tovább szőni e gondolatot a XXI. század embere számára. Napjainkra teljesen természetessé vált az információ könnyed áramlása a világhálón keresztül, így a kapcsolattartás már nem lehet kibúvó az egymást megismerés alól. Hiába élünk távol a másiktól, ha érdeklődésünk egyfelé mutat, nincs az a földrész, amely elválaszthatna minket, s ezáltal, egyfajta barátság ki ne alakulna közöttünk. Igen, barátság, egy apró rügy az emberi természet dzsungelében, mely, ha megfelelően ápolják, virágot bontva életre kelhet. Mindenkinek szüksége van valamilyen virágkehelyre, közösségre, ahol saját boldogságát megtalálja, s ehhez kíván segítséget nyújtani kis csapatunk, a **2000-ben** Anisse és Dina által **alapított** (és idén 11 éves) **Barátok Verslista** is.

Hogy hogyan? Mondhatnám: klasszikusan, egyszerűen, a magunk kicsiny, szerény „eszközeivel”, mindenekelőtt a nyitottsággal. Szeretettel várunk ugyanis mindenkit, aki hozzánk hasonlóan affinitást érez a művészetek iránt, mint pl. az irodalom. Bízunk benne, hogy egy otthont tudunk ezáltal kialakítani a virtuális tér eme bizzar világában. Ehhez sokféleképp igyekszünk hozzájárulni. Ha már internet, létrehoztunk magunkról egy saját honlapot (<http://portal.verslista.hu>), mely állandóan frissülő oldalaival gyönyörködteti el az arra járókat. Ízelítőnek rögtön elolvashatók és megtekinthetők a Barátok írásai, (versek, prózák), alkotásai (grafikák, fotók), tájékoztatást kaphat az Olvasó a művészetek sokszínűségéről, (pl. zenei blokk, művészetek blokk), s részt vehet fórumunkon is, alkotásainkról írhat kritikát, rendelhet könyveinkből, vagy

információt szerezhet további hasznos linkjeink által. S hogy miért is jó a Barátok tagja lenni? Mert nemcsak a gép mögött ülve ismerjük egymást, hanem egyre sűrűbben találkozunk az ország különböző helyein, s a tagok között szinte barátságok, szerelmek is kialakultak. Egymás szemét látva, egymás hangját hallva, egymás kezét fogva. Mert az internet csak egy lehetőség, hogy megtaláljuk egymást, s kapcsolatot tudunk tartani azokkal, kiktől nagy távolság választ el, mikor nincs arra lehetőség, hogy mindennap összefussunk az utcán, beüljünk egy kávéra, és így osszuk meg egymással gondolatainkat. Embernek maradni, nyitottnak a világ felé, egymás felé – talán ez az egyik jellemzője a Barátok vers- és irodalomkedvelők levelezési listájának, s reményeink szerint ez tükröződik a levelezőlista honlapján is. Tagjaink olyan human érdeklődésű személyek, akik verseket, novellákat írnak a Listára, legyen saját vagy idézett alkotás. Mint afféle lelkes amatőrök vehetünk részt itt a különféle irodalmi, fotó- vagy grafikapályázatokon, egyéb műveltségi feladványokban, agytornáztató játékok inspirálhatnak, lehetőséget adva számunkra a kibontakozásra. Minden pályázatot szavazás követ, mely a mi „kezünkben van”, azaz egymás pályaműveire voksolunk. Természetesen nem elhanyagolható az elismeréssel járó jutalom sem, amely legtöbbször valamilyen könyv, kiadvány akár dedikálva is, de már maga a részvétel örömet okoz. Az emberi kapcsolatok személyes voltát mi sem kívánjuk megkerülni, ezért mindenkinek lehetősége van a találkozóinkon való megjelenésre, mely az ország különböző helyeit érinti. Ezenkívül részesei vagyunk a saját magunk által létrehozott antológiáknak (**Hálóba szőtt szavak, Álmodók Földje, VersűzeNET, A lélek temploma, Jelen-Lét, Tízek**). Rendelkezünk önálló folyóirattal (**Képzeld el...** címmel, elérhetősége: <http://kepzelde.hu>), novellás kiadvánnyal (**Magánkozmosz I-IV.**), és többfelé kikacsingatunk, értem ezalatt pl. az **Irodalmi Rádió**, a **Kaláka**, a **MAIT** és a **7Torony** nevű irodalmi portálokat, ahol mind az online, mind a nyomtatott sajtóban való publikálás adott lehet.

Barátaink, ismerőseink, rokonaink, lett legyen irodalommal, avagy más művészeti ággal foglalkozó egyén vagy társaság, lehetőséget kaphatnak reklám nélküli internet megjelenésre a <http://www.poeta.hu> társoldal alatt. Rendszeresen írunk ki nyílt pályázatokat, amiket szintén a <http://www.poeta.hu> oldalon találhat meg a érdeklődő.

Évente jelentetünk meg nyílt bekerülésű antológiákat is – **Sodrásban** címmel.

Úgy hiszem, ez a kis csapat – a nevéhez híven, – valóban egy baráti gárdává állt össze, így mindannyian egy-egy önálló gyöngyszem vagyunk társadalmunk kultúr-arszenáljában. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ez a kis internetes sziget a lelkes emberek kikötője – azoké, akik nemcsak odaadásukkal támogatják a művészeteket, ezen belül az irodalmi élet terjedését, hanem anyagi segítséget is nyújtanak.

Évi 4500 forintos tagdíjunk fejében a fentebb említett lehetőségek között, értékes emberek értékes műveinek kavalkádjában bolyonghat a hozzánk ellátogató. A levelezőlistára a **subscribe@verslista.hu** címen lehet feliratkozni.

Irodalom Feketén–Fehéren – irodalmi folyóirat köszöntő és ajánló az új irodalmi laphoz

Köszöntelek, kedves Olvasó, aki kezébe veszed az „Irodalom Feketén–Fehéren” címmel jegyzett új irodalmi lap első négy számának egyikét! (Internetes változat: <http://feketen-feheren.poeta.hu>)

A lapot a Barátok Verslista – fáradhatatlan – alapítója, vezetője, Baranyai Attila „képzelte el”, s indította útjára azzal az elgondolással, hogy még egy lehetőséget teremtsen a megjelenésre mindazok számára, akik nem rendelkeznek könyvnyi terjedelmű írással, akik szeretnék nyomtatásban látni eredetileg íróasztalfióknak szánt munkáikat, vagy nincs lehetőségük önálló kötet megjelentetésére.

S bár mindent megtett, hogy érveit elküldje a szélrózsa minden irányába, talán a mai gazdasági helyzet miatt, talán bizonytalanságból, talán félve az „ítélettől” az utolsó pillanatig nem volt jelentkező, hogy önállóan megtöltsen a folyóiratot, így a lapengedély s az indítással járó minden munka már-már veszendőbe ment.

S ezt a befektetett munkát sajnálva arra gondoltam, hogy annyi pletykalap, reklámújságnak nevezett szenny tölti meg a világot, hogy miért épp az ne kapjon lehetőséget, ami esetleg ennél jóval többet ad sok embernek, esetleg örömet szerez egy kis csapatnak, egy családnak, az egyénnek.

„Építs egy házat, ültess egy fát, nevelj egy gyermeket, írd egy könyvet, s nem éltél hiába.” - szól a görög bölcsesség.

Az Irodalom Feketén–Fehéren nem könyv, hanem egy negyvenoldalas folyóirat, amely azonban az először megjelenő szerzőnek igazi könyvélményt jelenthet. Az anyagi ráfordítást is visszakapja olyan formában, hogy ajándékozhatja ünnepekre, kedvességéből, viszonzásképpen mások kedvességéért. S akkor már megérte.

Ahogy a lap szinte egyetlen nap alatt összeállt, már meg is érkezett az első két jelentkező, így valószínűleg a következő számok is meg fognak születni.

A megjelenésről az alapító-főszerkesztő minden fontos információt elmond, én e sorokkal csak „jó utat”, „hosszú életet” kívánok ennek a lapnak, úgy is, mint első bemutatkozója, s úgy is, mint jövőbeni olvasója.

Találkozunk e lapban egymással minél többen, a szerzők és az olvasók oldaláról is!

A folyóirat iránti érdeklődéseket a folyoirat@poeta.hu címen várjuk!

Hasznos időtöltést kívánok: Bodó Csiba Gizella szerkesztő